EVE SAINT-BENOÂT

Diana de Brabant

ALCRIS
Romance

Prolog

O lună fantomatică rătăcea prin tenebre pe cerul întunecat de nori grei. Brusc, se ascunse după un nor şi un fulger lung brăzdă cerul, urmat de un tunet teribil. Furtuna izbucni, o furtună de sfârşit de lume.

Ploaia se revărsa în rafale pe capota trăsurii.

— Ajutor! Ajutor!

Aurélie striga, strângând-o la piept pe micuţa Diane. Dar niciodată vreun strigăt de ajutor nu fusese mai zadarnic. Vocea slabă a tinerei femei se pierdea în zgomotul prăpădului de afară şi al copitelor unor cai speriaţi de furtună care alergau mânaţi de un vizitiu nebun pe sub poala pădurii.

— Sfântă Fecioară, ai milă de noi…

Există însă puţine lucruri care pot împiedica mersul destinului. Trăsura zbura pur şi simplu cu o viteză infernală. Călare pe caii lor înspumaţi, bandiţii câştigau teren. După o luptă scurtă cu spadele şi câteva focuri de muschetă, escorta ducală, formată din trei elveţieni uriaşi cu bonetele lor de catifea cu panaşe multicolore, se refugiară în pădure.

Ridicat în picioare în şa, cu unicul lui ochi strălucind de poftă, cu părul încâlcit şiroind de ploaie, Lunganul îşi încuraja tovarăşii:

— Hei! Setilă, mai cu suflet, ce naiba! Tu, Cârtiţă, mai repede! Gândiţi-vă la bijuteriile ducesei, la comorile care ne aşteaptă în cufărul şi punga ei… Să ne grăbim, puturoşilor! Să-i prindem în luminiş.

În ciuda previziunilor căpeteniei bandiţilor, ajunsă la liziera pădurii, trăsura o luă pe un drum desfundat.

— Priveşte! strigă cel căruia i se spunea Setilă, caii au înnebunit şi se reped spre Groapa Spânzuratului.

Într-adevăr, cu toate înjurăturile şi strigătele vizitiului, cei patru cai ai atelajului galopau pe o pantă al cărui vârf pleşuv se profila alb pe cerul înnegurat al nopţii.

— Nu au noroc, nefericiţii! Ne pică totul mură-n gură! Cel poreclit Lunganul rânji răutăcios:

— Aşa se face dreptate. Să-i lăsăm să se ducă şi noi nu vom avea decât să ocolim dealul ca să mergem să ne culegem prada.

Oprindu-şi caii din alergare, cei trei bandiţi priviră o clipă trăsura uşoară săltând peste pietroaie cu o asemenea viteză încât de sub roţi săreau scântei.

În vârful dealului, caii înnebuniţi se ridicară în două picioare, nechezară de spaimă, apoi se prăbuşiră în gol, trăgând după ei în cădere trăsura. Se auzi un ţipăt ascuţit şi un vacarm infernal de fiare contorsionate. Apoi se făcu linişte, o linişte tulburată doar de ropotul ploii.

— Să mergem! ordonă Lunganul.

***

Când cei trei ajunseră la locul accidentului, burniţa încetase şi câteva raze de lună, strecurate printre norii sfâşiaţi, luminau ornamentele aurii ale trăsurii care, lipsită acum de roţi, zăcea în prăpastie, cu uşile smulse. Geamurile de la ferestruici fuseseră sparte, oiştea ruptă. Bucăţi de tablă şi cadavrele animalelor erau împrăştiate peste tot.

Cârtiţă fluieră uimit.

— Măiculiţă! Ce masacru! Setilă încuviinţă şi el:

— Pe cuvântul meu, nici nu se putea mai bine. Înaintară cu grijă şi se împiedicară de cadavrul vizitiului.

Întins pe burtă cu faţa într-o baltă de noroi, parcă era o statuie făcută din lut. Cu o lovitură de picior duşmănoasă, Cârtiţă îl răsturnă. O rază de lună lumină pentru o clipă ochii sticloşi ai mortului, dându-le parcă o licărire de viaţă. Culcat acum pe spate, vizitiul părea că-şi priveşte cu dispreţ agresorii.

— Să ne grăbim! bombăni Lunganul, omul ăsta a murit în

exerciţiul funcţiunii, cum se zice de obicei; odihnească-se în pace. Dar noi, trebuie să ne ocupăm de tainul nostru.

Cei trei nelegiuiţi se îndreptară spre trăsură. La un semn al căpeteniei lor, Cârtiţă şi Setilă începură să scotocească într-un cufăr spart care era fixat la spatele trăsurii. Lumina rece a lunii le scotea şi mai mult în evidenţă trăsăturile aspre, de ocnaşi, marcate de ură şi de lăcomie. Cel numit Lunganul se strecură în trăsură, frecându-şi deja palmele de mulţumire. Un scâncet slab îl făcu însă să încremenească.

— Fir-ar să fie! înjură printre dinţi.

Uluit, privi spectacolul ce i se înfăţişa: învelită în pelerina ei de catifea albă stropită cu picături mici de sânge, ducesa Aurélie părea abia adormită. Moartea nu-i alterase încă frumuseţea chipului iar coafura din bucle pudrate abia dacă se deranjase un pic. În braţele deja înţepenite strângea o fiinţă mică, înfăşată în scutece, care, cu ochii ei mari şi nevinovaţi, îl fixa pe bandit.

Privirea Lunganului se aspri.

— Nu-i treaba mea! bombăni el.

Brusc, deveni nerăbdător să se întoarcă în pădurea lui. Într-o clipă, smulse de pe capul tinerei femei parura de perle indiene, apoi luă pandantivul cu diamante şi inelul la care strălucea un rubin enorm înconjurat de briliante. Îşi îndesă totul în buzunarul hainei de piele de bivol şi se pregătea să plece, când copilul începu să se mişte scâncind. Lunganul se opri; ceva ca o undă de tandreţe, ca o mângâiere, îl lovise în inimă. Îşi muşcă buzele. „Asta mai lipsea”, se gândi el, agasat de situaţie.

Nehotărât, începu să se gândească. Nu doar că bebeluşul îi trezise un sentiment de milă, uitat de multă vreme, dar pe deasupra ieşi la suprafaţă şi vechea lui superstiţie.

„Fir-ar să fie!” îşi zise el, uimit de propriile-i contradicţii, „dacă las creatura asta a Domnului să moară de foame şi de frig, n-o să mai pot dormi în viaţa mea, şi apoi, asta mi-ar aduce ghinion”…

Stăpânindu-şi o ultimă tresărire de ciudă şi de milă în acelaşi timp, se aplecă şi luă copilul în braţe.

— Uşurel, puiule! zise el pe un ton pe care nu reuşi să şi-l îmbuneze. Uşurel, nu-ţi vreau răul.

Cei doi acoliţi ai săi îl priviră venind, cu gura căscată. Zăriseră povara uşoară pe care Lunganul o purta sub pulpana hainei. Cârtiţă îi dădu un ghiont lui Setilă.

— Hei! Vezi şi tu ce văd şi eu?

— Pe legea mea, iată-l făcând pe dădaca!

Cârtiţă îşi scutură într-un hohot de râs claia de păr luminată de lună:

— Se mai întâmplă din când în când să ai un elan de tandreţe.

— Vezi-ţi de treabă! Lunganul este în stare să-şi vândă şi mama pentru un galben.

Ajuns lângă ei, Lunganul îi scrută cu o privire tăioasă şi cei doi încetară să se mai hlizească.

— Aduceţi-mi calul, le spuse el pe un ton aspru. Ăsta micu’ moare de frig.

— Îl iei cu noi, monseniore? întrebă ironic Setilă.

— Da, îl iau! ripostă Lunganul pe un ton care nu permitea replică.

Copilul adormise liniştit în braţele puternice ale banditului.

Capitolul 1

— Haide, înaintaţi, ce naiba!

— Asta am vrea şi noi, dar vezi şi dumneata că este imposibil.

— Trageţi pe o parte!

— Din păcate, nu văd cum am putea.

— Ah! Dar ştiu că eşti foarte obraznic, tinere! Amuzată, Roxane îşi dădu seama că persoana care o interpela o lua drept băiat. Nu era de mirare, din moment ce purta un costum de paj – pantalon bufant, ciorapi încreţiţi şi vestă de velur – peste care pusese o pelerină grena căptuşită cu mătase gri. Desăvârşise această deghizare ascunzându-şi părul castaniu şi bogat cu reflexe arămii sub o bonetă de catifea neagră împodobită cu un panaş alb. Astfel travestită, semăna cu un adolescent abia ieşit din copilărie. Or, călăreţul care se răstise la ea nu părea înduioşat de frageda ei vârstă.

— Da, eşti foarte îndrăzneţ, tinere! repetă el, furios.

— Domnule, ripostă ea cu aplomb, te rog să ai puţină răbdare!

— Până când?!

— Camarazii mei au plecat înspre Bievre, în căutarea unei roţi de schimb, iar cele două interprete feminine ale noastre care dorm în rulotă nu au mai multă putere în mâini ca un copil ca să împingem atelajul.

— Asta-i bună! Şi dacă tovarăşii tăi întârzie?

— Ei bine, căruţa n-o să se mişte de aici până la venirea lor.

Frumosul chip al călăreţului necunoscut se împurpură. Purta o pălărie cu boruri largi, după moda muşchetarilor.

— Atunci, dă înapoi, băiete! Sunt grăbit şi n-am de gând să-mi pierd timpul pe acest pod.

Spunând acestea, sări jos din şa lăsându-şi calul pe marginea drumului, şi veni cu un mers suplu şi nervos spre

căruţa care, uşor înclinată înspre partea unde-i lipsea o roată, bloca unica trecere pe pod.

Văzându-l sosind, Roxane se sprijini de căruţă, exact sub litera „R” din înscrisul *Teatrul Rătăcitor* gravat pe partea laterală.

„Aş vrea să nu se mai întoarcă niciodată, ceilalţi”, se gândi ea brusc, ca şi cum asta ar fi fost de ajuns pentru ea să-şi petreacă restul zilelor pe acest pod, în compania acestui bărbat, sub bolta verde-argintie a sălciilor şi plopilor, pe podul aflat la doi metri de suprafaţa strălucitoare a apei. „Sunt nebună”, îşi zise ea revenindu-şi. Dar necunoscutul o fascina!

Pe măsură ce acesta se apropia, putea să-i remarce eleganţa costumului – haină şi pantaloni din catifea cafenie, cizme de piele fină – precum şi frumuseţea trăsăturilor: fruntea înaltă, ochii migdalaţi cu irisul uimitor de albastru, buzele pline. Sub părul ondulat de un blond cenuşiu, tenul lui bronzat îi dădea înfăţişarea unui războinic.

„Dumnezeule, cât este de frumos!” În sfârşit, ajunse lângă ea şi, îndepărtând-o fără menajamente, verifică verigile lanţului care lega rulota de căruţă, apoi soliditatea atelajului.

Liniştit, cele patru mârţoage îşi alungau din când în când cu coada roiul de muşte care le persecuta. Tânărul călăreţ trase de hăţuri, deplasând caii dar, fiind prea grea, căruţa nu se clinti. Roxane izbucni în râs.

— Vezi-ţi de treabă! Nu este nimic de făcut decât să aşteptăm întoarcerea celorlalţi. Doar dacă nu cumva preferi să faci o baie în apa asta… răcoroasă…

El îi aruncă o privire sumbră.

— Asta mai lipsea! bombăni el pe un ton plin de dispreţ, să trebuiască să-i aştept pe aceşti indivizi suspecţi. Şi cine îmi garantează că după ce vor găsi roata nu vor mai întârzia pe la vreo fermă, ca să se îmbete sau să mai jefuiască vreun biet călător?

Roxane se crispă. Când îşi săltă capul, îi ajunse până la bărbie. Ochii ei de culoarea mierii aruncau fulgere:

— Cuvintele dumitale sunt injurioase! Noi suntem actori, nu bandiţi. Dar fără îndoială că şi dumneata faci parte din haita aia de imbecili care confundă roşul cortinei de teatru cu flăcările infernului.

El o prinse brusc de umeri şi Roxane crezu că o va lovi. Cu toate acestea, ea îi susţinu privirea. Ochii bărbatului se aprinseră, ca două flăcări luminoase pe chipul lui bronzat. Orbită parcă, Roxane îşi întoarse capul.

— Necioplitule! Ai merita o scatoalcă! Ştii măcar cu cine ai de-a face?

— Nu, şi nu-mi pasă! Dacă aş fi un... Se opri pentru că era cât pe ce să zică „un băiat”... un cavaler, te-aş fi provocat la duel pentru că mi-ai insultat prietenii.

Spre marea ei surpriză, în locul unei scatoalce promise, simţi o mângâiere pe obraz, apoi mâna înmănuşată a bărbatului se retrase cu delicateţe.

— Bravo! Văd că, în ciuda vârstei tale şi a condiţiei sociale, eşti curajos. Ştii să foloseşti armele?

Din cauză că o tutuia, Roxane simţi că roşeşte.

— Doar atât cât să pot interpreta un rol.

— Aha! Şi ce ştii să mânuieşti, de exemplu?

— Spada sau floreta.

Se priviră o clipă în ochi.

— Ca să vezi! zise el zâmbind. Ai putea să intri cu uşurinţă în garda regală! Ai putea să fii chiar un cadet!

— Probabil, dar eu prefer să fiu ceea ce sunt.

— Dar cum te poate mulţumi o astfel de viaţă rătăcitoare?

— Îmi place să călătoresc şi-mi place să joc teatru. A juca diverse personaje înseamnă să trăieşti vieţi diferite.

— Nu te deranjează faptul că eşti tratat drept saltimbanc?

— De când regele i-a oferit domnului Molière lăcaş în

Palatul Regal, noi toţi ceilalţi actori suntem peste tot bine primiţi.

Trăsăturile necunoscutului se mai îmblânziră. O asculta vorbind cu o licărire de amuzament în privire.

— Ce „paj” ciudat eşti, zise el cu o voce uşor emoţionată.

— Iată-i şi pe ceilalţi că vin, îi tăie vorba Roxane. Vezi, n-a durat prea mult.

Ea se gândea chiar că prietenii ei sosiseră prea repede şi, în consecinţă, nu-l va mai vedea niciodată pe frumosul cavaler. Oricum, vraja se risipise, pentru că tânărul se repezise deja spre noii sosiţi. De la bun început, se hotărî să i se adreseze celui mai în vârstă, un personaj cu înfăţişare de căpcăun, îmbrăcat într-o haină prea strâmtă de culoare galbenă.

— În sfârşit! Era şi timpul! spuse tânărul.

Bărbatul din faţa lui îşi descoperi imediat capul cu o chelie lucioasă, se aplecă apoi făcând o reverenţă grotescă.

— Iertare, monseniore! Sper că nu sunteţi prea supărat, exclamă el cu o voce de stentor. Noi suntem nişte bieţi actori amărâţi, vă rugăm să ne scuzaţi.

În timp ce vorbea, arunca priviri ameninţătoare către ceilalţi doi cu care venise, şi care se străduiau acum să schimbe roata.

— Mai repede! mai repede! Bieţii de noi…

Înfuriată, Roxane se trase mai în spate. „Nu se poate! Atâta umilinţă nu este demnă de noi”, se gândi ea, în vreme ce conducătorul trupei continua să facă plecăciuni şi să implore iertare.

— Am avut un accident stupid! Sper că nu ne-aţi aşteptat prea mult. Dar iată, prietenii mei vor remedia imediat situaţia.

Se întrerupse, vizibil neliniştit. O sudoare rece îi apăruse pe fruntea încruntată, prelingându-se pe obrajii lăsaţi înspre barba-i roşcată.

— Sire, să mă prezint, reluă el, agitat. Eu sunt Hannibal

Dufrense, servitorul dumneavoastră, directorul *Teatrului Rătăcitor* şi cel care-l interpretează pe scenă pe Matamore. Cei doi flăcăi de colo sunt Valentin, junele nostru prim, aşa cum cred că aţi bănuit deja după felul agreabil cum arată, şi Scarron, în rol de valet şi Arlechino. Poate doriţi să-mi cunoaşteţi şi actriţele?

În faţa unei asemenea solicitudini, tânărul nu se putu abţine să râdă.

— Nu, domnule Dufresne, nu le deranjaţi. Să mă prezint şi eu, la rândul meu: sunt contele Romuald de Frejus.

Emoţionat până la lacrimi, Hannibal se plecă înainte, într-o ultimă reverenţă. Ai fi zis că încearcă să-i atingă vârful pătrat al pantofilor cu nasul lui.

— Mă simt foarte onorat, domnule conte, nespus de onorat…

— Dar despre tânărul pe care l-am zărit adineauri, îl întrerupse contele, nu mi-ai spus nimic. Ce rol joacă în trupă?

Hannibal se îndreptă ca un arc, frecându-şi nasul borcănat, semn că se gândea.

— Ah! Poznaşul acela! Fireşte, mormăi el pe un ton vag, este fii… fiul meu!

„La naiba! se gândi contele cu dezamăgire, ce ciudat, să simt o oarecare amiciţie faţă de fiul acestei paiaţe. Ce pot spune însă este că nu se aseamănă deloc!” Apoi, tuşind uşor ca să-şi dreagă vocea, spuse:

— Te felicit, este un băiat curajos şi demn, care a ştiut să-mi trezească admiraţia.

— Ei bine, mă bucur, zise prosteşte Hannibal.

Aruncă o privire în jur şi observă că Roxane dispăruse. Presupunând că se urcase în rulotă, făcu vreo câţiva paşi înspre Valentin şi Scarron, care se luptau să monteze roata.

— Gata? Aţi terminat? întrebă el.

Cu fruntea şiroind de sudoare, Valentin se mulţumi să bombăne ceva, în timp ce Scarron dădu afirmativ din capul

lui cu păr creţ. Hannibal se întoarse îngândurat spre tânărul conte. De fapt, nu era deloc nemulţumit. La sfatul lui, Roxane călătorea deghizată în băiat. În felul acesta, se gândea el, o ferea de privirile lacome ale bărbaţilor. Odată, Dorine, subreta, vrusese s-o imite pe fată şi se îmbrăcase şi ea bărbăteşte. Dar formele ei rotunjite şi opulente, precum şi râsul ei de porumbiţă îndrăgostită îi trădaseră rapid adevărata identitate. Cât priveşte a treia prezenţă feminină din trupă, Celina, vârsta înaintată şi urâţenia ei o puneau din oficiu la adăpost.

Ceva mai liniştit, Hannibal îi zâmbi lui Romuald, dându-şi la iveală dinţii de fildeş îngălbenit.

— Domnul conte poate să încalece, reparaţia căruţei s-a terminat.

— În acest caz, te salut, domnule Hannibal.

— Drum bun, domnule conte, răspunse Hannibal făcându-i semne cu mâna lui dolofană.

Câteva clipe mai târziu, „junele prim” şi Arlechino deplasară căruţa, şi Romuald, călare, îi depăşi cu viteza fulgerului.

În rulota ei, privind printr-o crăpătură a uşii, Roxane îl văzu pe frumosul cavaler îndepărtându-se în lumina caldă a amiezii şi avu impresia că odată cu el dispare pentru totdeauna un vis.

***

— Roxane! Haide, fă ochişori, fetiţo!

Roxane ridică somnoroasă capul. În picioare lângă cuşeta ei, blonda Dorine, îmbrăcată în cea mai frumoasă rochie a ei, o privea cu un aer amuzat şi serios în acelaşi timp.

— Trezeşte-te, curând intrăm în capitală, o anunţă „subreta” pe un ton triumfal.

Fata se întinse, încă amorţită de somn.

— Am ajuns deja?

— Cum adică „deja”? Au trecut vreo două ore de când dormi. N-ai deschis ochii de când am trecut de podul Bievre, se auzi o voce de chitară dezacordată, ce venea de undeva din fundul rulotei, din spatele unei draperii de mătase verde.

Imediat după aceea, draperia se dădu la o parte şi bătrâna Celine apăru, înveşmântată într-o rochie pusă pe cercuri de sârmă dintr-o tafta roz şi coafată cu o perucă piramidală cu bucle roşcate. Dorine făcu ochii mari.

— Celine! Dă jos rochia aia! Nu este a ta, este a mea! Bătrâna actriţă se mişcă ţanţoş în lumina difuză ce se strecura prin pânza acoperişului.

— Toată viaţa mea am jucat roluri de cochetă. Refuz să mai joc numai babe şi menajere! afirmă ea cu energie.

Buzele ei stacojii cu reflexe mov se subţiau la fiecare cuvânt. Se duse înspre o grămadă de obiecte heteroclite, străduindu-se să-şi păstreze echilibrul în ciuda tangajului rulotei.

— Cum crezi că vom atrage lume în faţa scenei noastre dacă ne îmbrăcăm ca nişte călugăriţe? se fandosi ea.

Dorine îşi puse mâinile în şolduri.

— Hainele tale i-ar pune pe fugă şi pe cei mai fervenţi spectatori!

Tenul Celinei, mai tăbăcit ca o piele de Cordoba, viră brusc în roşu, apoi în alb.

— M-am săturat să fiu tratată astfel, o să mă plâng lui Hannibal.

Indiferentă la cearta tovarăşelor ei, Roxane se lăsă să cadă iarăşi pe pat. Ieri încă, i s-ar fi părut nostime. Astăzi însă, aceleaşi cuvinte schimbate de mii de ori între cele două actriţe, aceleaşi gesturi făcute de mii de ori i se păreau golite de orice sens, lipsite de interes. Mai rău chiar! Cearta lor i se părea că de data aceasta era plină de ură, un sentiment pe care fata refuza să-l accepte. Celine, care avea între optzeci de ani şi moarte, o detesta pe tânăra

Dorine. Aceasta, la rândul ei, frumuşică şi rotunjoară, dar lipsită de talent, suporta greu aplauzele pe care bătrâna le smulgea publicului.

La mijloc între cele două, bietul Hannibal îşi pierdea capul. „Este un cerc vicios”, zicea el pe un ton de scuză, vrând să împace şi capra şi varza. Tocmai acest lucru i-l reproşa Roxane.

„Doamne iartă-mă, îşi zise ea, îmi iubesc tatăl, dar uneori îmi este ruşine cu el!” Era pentru prima oară când îi încolţea în minte o asemenea idee. Se simţea vinovată. Prea târziu însă! Imaginea lui Hannibal gâfâind şi bâlbâindu-se, mai servil şi mai umil ca niciodată, plecându-se până la pământ în faţa contelui de Frejus, îi apăru în memorie.

— „Foarte onorat, domnule conte… nespus de onorat…” Era o viziune insuportabilă! Roxane se întoarse pe o parte şi se ghemui, muşcându-şi buzele. „Prostuţo! se mustră ea, dar la ce visai? Ce sperai? Ca acest tânăr conte să dorească să-l revadă pe „micul paj” şi, după ce ar fi descoperit că este vorba despre o persoană de sex opus, să se îndrăgostească? Era imposibil! Nu facem parte din aceeaşi lume”.

Din nou, frumosul chip al lui Romuald, cu o expresie de ironie, veni s-o bântuie. „Acum probabil că ne dispreţuieşte, se gândi ea cu amărăciune, dacă îşi mai aminteşte cumva de noi…”

Roxane închise ochii, insensibilă la subtila schimbare a luminii – devenită acum aurie, apoi de un roz dulce – surdă la neîncetata trăncăneală a Dorinei care o acuza pe Celine că se îmbracă la vârsta ei ca o tinerică. Se lăsa legănată de ritmul sincopat al roţilor care săltau pe drumul desfundat şi se întreba de unde-i venea această melancolie…

„Ieri eram în al nouălea cer de bucurie doar la gândul că voi vedea Parisul; credeam că teatrul este viaţa mea, că nu există o viaţă mai bună ca a noastră, plină de călătorii şi neprevăzut. Şi iată că astăzi…”

De afară se auzi un strigăt care-i întrerupse gândurile sumbre. Era Scarron, care conducea căruţa împreună cu Hannibal şi Valentin.

— Paris! Paris! Ah, gata, am ajuns de data aceasta! Uitând de cearta lor, Celina şi Dorine se repeziră la uşa rulotei, râzând şi exclamând de uimire. În ciuda melancoliei care o năpădise, Roxane nu putu rezista tentaţiei de a contempla priveliştea capitalei. Se ridică şi se aşeză între prietenele ei, cu privirea aţintită înspre magicul oraş.

— Cât de mult mi-am dorit acest moment... murmură ea. Printr-o ceaţă roşiatică, de cealaltă parte a Senei se profilau în negru contururile unor clădiri pe deasupra cărora se înălţa o pădure de coşuri de fum. După ce trecură de insula Louviers, aflată aproape la nivelul apelor verzui, zăriră vârful insulei Notre Dame, pe care se afla celebra catedrală; pe măsură ce înaintau, aceasta părea să le vină în întâmpinare.

Fascinată, Roxane îşi plimbă privirea peste faţada brodată şi formele tulburătoare ale cascadelor, peste turnurile pătrate de pe care monştri de piatră se înălţau spre bolta cerului.

— Hei! Hei! striga Scarron trăgând de hăţuri.

Docile, mârţoagele îşi încetiniră mersul şi căruţa *Teatrului Rătăcitor* se amestecă într-o mulţime zgomotoasă de trăsuri, călăreţi şi pietoni, care mişunau pe malul fluviului şi pe străduţele laterale.

Dorine nu mai avea răbdare.

— Ah! Priviţi piaţa asta, ce abundenţă! Aţi mai văzut o asemenea pălărie? Oh! Ce trăsură superbă! Ah! Casa aceasta este un adevărat palat!

Cu condescendenţă, oarecum blazată, Celine dădea din cap:

— Biata de tine, sigur că am mai văzut aşa ceva. Roxane oftă. Visase atât de mult Parisul, aşteptase atât de mult această clipă încât acum era aproape dezamăgită. Nu

pentru că oraşul i s-ar fi părut urât, ci pentru că totul, fiecare pod, fiecare colţ de stradă, fiecare clădire, chiar şi statuile ecvestre, îi aminteau de absenţa lui Romuald.

Capitolul 2

Hannibal îşi ridică sus cupa plină de vin vechi, şi i se adresă hangiului.

— Beau în cinstea bunului meu prieten Panurge, pe care nu l-am mai văzut de optsprezece ani!

— În sănătatea ta, vulpe bătrână! răspunse hangiul, îmbujorat de emoţie.

Îşi goliră dintr-o sorbire cupele, plescăind apoi amândoi de plăcere. Îmbrăcat în eterna lui haină de culoare galben-canar peste care se revărsa acum o spumă de dantelă verde, cu barba lui roşcată şi ţepoasă, cu ochii negri licărind sub sprâncenele dese şi oblice, Hannibal avea un aer mefistofelic. Aşezat la celălalt capăt al mesei de stejar Panurge, gras ca un butoi, cu o mină înfloritoare, cu nasul de culoarea cireşii îi lăuda lui Valentin meritele hanului său, *Ţechinul de aur,* pe care-l cumpărase de la o văduvă cu douăzeci şi cinci de ani în urmă, pe nimica toată.

— Am mirosit că e o afacere! La vremea aceea, casa era o cocioabă frecventată de găinari şi hoţi de buzunare. Dar încetul cu încetul, cartierul a căpătat valoare, clientela s-a îmbunătăţit. Astăzi, se întâmplă să vezi curtezane care vin să-şi facă veacul pe aici, adăugă el arătând cu bărbia spre o masă.

Costeliv şi palid, cu părul lui negru ca pana corbului, junele prim al teatrului ambulant încuviinţa din cap.

— Da, este formidabil, mormăia el la fiecare frază a lui Panurge, este într-adevăr extraordinar.

În realitate, îi era o foame de lup şi puţin îi păsa de spusele hangiului. Pe de altă parte, le blestema pe Dorine şi pe Celine, care ţinuseră să viziteze neapărat camerele înainte de cină. Încurajat de atâta înţelegere, hangiul îi arătă cu degetul un şir de stâlpi groşi vopsiţi în violet şi care susţineau enorma grindă ce traversa tavanul.

— Priveşte doar ce muncă a fost aici, a trebuit să

consolidez totul.

Cum Valentin continua să încuviinţeze, cu privirea în gol şi fără să pună vreo întrebare, Panurge se întoarse spre Hannibal.

— Auzi, strigă el peste toată hărmălaia de voci, nu cumva l-ai cunoscut pe unul zis Lunganul?

Hannibal îşi puse liniştit cupa goală pe masă, lângă ulciorul cu vin.

— Nu. Cine este ăsta?

— Un bandit de drumul mare.

— N-am auzit niciodată de el.

— Atunci, cu atât mai rău.

— Şi de ce, mă rog?

Panurge izbucni într-un râs răutăcios.

— Pentru că tocmai şi-a terminat cariera. Nelegiuitul ăsta a fost arestat ieri lângă Podul Mic şi o să fie tras pe roată, în piaţa Grevei. Execuţia va avea loc peste vreo două săptămâni... Dar ce ai? Eşti alb ca varul.

Bărbia lui Hannibal tremura.

— Nu-mi place povestea aia cu trasul pe roată, zise el simplu.

— Ei! Are şi ceva bun chestia asta, comentă hangiul: dintre toate torturile, este cea mai spectaculoasă.

Hannibal îi făcu semn să tacă, pentru că tocmai o observase pe Roxane împreună cu Scarron la intrarea în sală.

— Hei! Benjamin! strigă el ridicând mâna. Era numele pe care conveniseră ca ea să-l poarte când era îmbrăcată bărbăteşte.

Fata rămase nemişcată în prag, căutându-l cu privirea pe tatăl său printre clienţii hanului. În lumina mişcătoare a făcliilor şi lumânărilor, strivită sub un tavan atât de jos încât părea să se prăbuşească sub greutatea etajelor superioare, sala i se păru scăldată într-o ceaţă albăstruie de fum.

Roxane îşi scosese boneta de catifea şi-şi păstrase părul

legat la spate. Cu pelerina care-i plutea pe umeri, îşi croi drum printre mese. Câteva femei se întoarseră s-o privească. Una dintre ele exclamă cu voce tare:

— Pe cuvântul meu, băiatul acesta este fermecător! Vecina ei, o femeie foarte frumoasă îmbrăcată într-o rochie de brocart argintiu, încuviinţă cu un chicotit.

— Cu siguranţă, este un tânăr actor.

Bărbatul care le însoţea, un bătrân efeminat, întoarse spre Roxane o privire lacomă, spunând:

— Dacă este actor la fel de bun pe cât este de frumos, îl va aplauda tot Parisul, cu mine în frunte!

Izbucniră toţi trei într-un râs complice. Simţindu-le privirile aţintite asupra ei, Roxane roşise uşor. Înţelegând greşit râsul lor, se îndreptă spre Hannibal şi în timp ce se aşeza lângă el, murmură:

— Tată, m-am săturat să mă deghizez în băiat. Mă simt ridicolă.

Hannibal fu cât pe ce să se înece cu vinul.

— Haide! Haide! bombăni el cu voce joasă, ştii bine ce riscă o fată ca tine arătându-se.

— Dar Dorine nu este o femeie care să refuze o aventură galantă.

Roxane îşi plecă privirea spre paharul de tablă pe care i-l întinse Valentin. Genele-i dese şi lungi aruncară o umbră pe pometii ei înalţi.

— Oh! Valentin, aş vrea atât de mult ca Benjamin să dispară şi să apară Roxane!

Tânărul schiţă un gest de liniştire.

— Doar un prost nu poate s-o ghicească pe Roxane sub masca lui Benjamin.

Ea ridică spre el ochii de culoarea mierii cu paiete aurii, zâmbindu-i, ceea ce făcu să strălucească perlele dinţilor săi.

— Dar, atunci, crezi că el a înţeles?

— Cine „el”? întrebă Valentin, încruntându-se.

Roxane îşi umezi buzele în băutura rubinie. Prea

spontană de felul ei pentru a se gândi să mintă, răspunse imediat:

— Păi… bărbatul acela pe care l-am întâlnit pe podul Bievre, îţi aminteşti? îl cheamă Romuald de Frejus, aşa i-a spus tatii.

Faţa slabă a tânărului actor se lungi şi mai mult şi o licărire ciudată îi trecu prin privire.

— Nu ştiu, eu eram ocupat cu Scarron să schimbăm roata, zise el pe un ton posac.

Discuţia lor fu întreruptă de un murmur de admiraţie ce străbătu sala la intrarea Dorinei urmată de Celine.

„Subreta” purta o rochie cu volane presărate cu strasuri, al cărei decolteu adânc îi dezgolea umerii şi dezvăluia o bună parte din sânii ei tari şi rotunzi. Îşi lăsase părul blond să-i plutească pe spate, pudrându-l foarte discret încât să-i dea reflexe cenuşii. Fardată, cu tenul luminat de pudră, cu ochii alungiţi cu creionul, înainta, cu capul sus, conştientă de frumuseţea ei. Aflată la trei paşi în urma ei, Celine nu era mai puţin impresionantă, cu enorma ei rochie pe cercuri de sârmă, cu peruca aceea neobişnuită şi cu fardul de faţă alb pe care lipise câteva aluniţe de catifea.

Cele trei curtezane aflate la masă se întoarseră din nou.

— Ce ziceţi de asta? întrebă femeia îmbrăcată în brocart argintiu.

Bărbatul care le însoţea îşi ridică sprâncenele înnegrite cu cărbune.

— Cea mai tânără le-ar fi pe plac spadasinilor mei, zise el dispreţuitor. Cât o priveşte pe cealaltă, urâţenia ei o fereşte de… pericole.

Văzându-le sosind pe cele două femei, Panurge se ridicase.

— Doamnelor, luaţi loc, pe voi vă mai aşteptam ca să putem cina. În onoarea prietenului meu Hannibal Dufresne, am pus să se pregătească o căpăţână de mistreţ cu sos de castane.

***

Discuţiile şi râsetele începură să se estompeze. Sala era pe jumătate goală; câţiva chelneri debarasau mesele de farfuriile murdare şi stingeau lumânările. Lumina era din ce în ce mai slabă. Celine urcase deja să se culce, Scarron picotea clătinându-şi capul, Valentin visa cu ochii deschişi, Hannibal şi Panurge îşi povesteau a mia oară aventurile din tinereţe. Oboseala îngreunase pleoapele Roxanei. Se întoarse spre Dorine.

— Sunt frântă, mă duc să mă culc. Să nu faci prea mult zgomot când urci în cameră.

Subreta nu-i răspunse. Era evident că atenţia îi era concentrată către un colţ întunecos al încăperii spre o masă unde tocmai se aşezase un tânăr.

— Cine o fi? murmură ea, ca şi cum şi-ar fi vorbit ei însăşi. N-am văzut în viaţa mea un bărbat mai seducător.

Inima Roxanei încetă să mai bată. Se ridică tremurând toată. În ciuda fumului gros al pipelor şi lumânărilor care făcea încăperea şi mai întunecoasă, îl recunoscu pe contele de Frejus.

— Romuald! murmură ea.

— Ce? îl cunoşti? întrebă Dorine.

— Este călăreţul cu care m-am certat pe podul Bievre.

— Ah, da? Eu nu l-am văzut.

— Te odihneai în rulotă.

— Ce ghinion! Şi acum, ce mai aştepţi ca să mi-l prezinţi? „Doar un prost nu poate s-o ghicească pe Roxane sub masca lui Benjamin”, spusese Valentin.

— De ce nu? zise fata. Urmează-mă.

În timp ce se îndrepta către masa tânărului, Roxane constată că acesta o fixa zâmbind.

— Ah, tânărul meu prieten, tu aici! exclamă el.

Apoi privirea lui alunecă peste ea şi se aţinti asupra

Dorinei. Ridică atunci capul şi ochii lui albaştri începură să strălucească. Se ridică brusc şi spuse:

— Complimentele mele, domnişoară. Frumuseţea dumitale n-are egal decât poate în cea a vreunei prinţese din poveşti.

— Sunteţi prea îngăduitor, răspunse Dorine dându-şi părul lung pe spate, cu o mişcare provocatoare.

— Acum înţeleg de ce domnul Hannibal a insistat atât să-mi arate actriţele dumnealui. Fără îndoială că dumneata eşti „ingenua" trupei?

Dorine zâmbi graţios.

— Aţi ghicit, minţi ea cu neruşinare. Romuald se înclină.

— Îmi faceţi onoarea să vă aşezaţi la masa mea? Apoi, adresându-i-se Roxanei, spuse: şi tu, tinere paj, ia loc lângă mine. O să bem împreună un ulcior de vin de Canare.

Roxane se aşeză uşor pe scaunul umplut cu paie. Îşi aminti de cuvintele lui Valentin, cu o dureroasă senzaţie de tristeţe. Aşadar, contele nu era decât un prost? Era atât de orb încât să nu-şi dea seama că este fată?

„Dumnezeule! se gândi ea cu furie reţinută, numai tata este de vină că mă obligă să mă deghizez în veşmântul acesta ridicol! Şi cât sunt de geloasă pe Dorine..."

Abia îşi stăpâni lacrimile.

Aşezată în faţa lui Romuald, foarte în largul ei, Dorine continua o discuţie al cărei început îi scăpase Roxanei.

— Vrem să dăm în curând câteva reprezentaţii.

— Puteţi să mă consideraţi deja printre spectatorii voştri, dacă rămân cumva la Paris.

Dorine se aplecă spre el, peste pahare şi peste ulcior. Lumina vagă a lumânărilor se reflecta în ochii ei fardaţi pe pleoape cu verde; carminul care-i înroşea buzele făcea ca dinţii ei să pară şi mai strălucitori.

— Unde trebuie să mergeţi? întrebă ea, cu cochetărie.

— Trebuie să mă duc la una dintre prietenele mele, la Saint-Denis. Este o persoană foarte influentă la Curte şi

care ar putea să-mi obţină cu uşurinţă o audienţă la domnul conte Colbert.

— Vreo problemă de moştenire?

— Nu chiar. Este o problemă cu nişte pământuri, la Frejus.

— Atunci, să bem pentru reuşita acestei afaceri. Romuald ridică paharul.

— Iar eu, beau pentru succesul dumitale.

Urmă o tăcere plină de subînţelesuri. Roxanei i se păru că vecinii ei de masă comunicau din priviri. În definitiv, era mai supărată pe Romuald decât pe Dorine. Aceasta se purtase întotdeauna într-un mod dezinvolt cu bărbaţii, aşa era firea ei. Dar el? Avea obiceiul să le curteze pe toate femeile frumoase pe care le întâlnea? Avea un simţ estetic atât de îndoielnic încât să aprecieze farmecele acestei „frumuseţi" stupide şi vulgare?

Vocea lui Romuald o trezi brusc la realitate:

— Tu nu vorbeşti mai deloc, astă-seară, prietene.

— Iertaţi-mă, dar călătoria m-a obosit, răspunse ea sec. El puse o mână peste cea a Roxanei, într-un gest amical.

— Da, s-a făcut târziu şi, la vârsta ta, n-ar trebui să pierzi nopţile. Cine ştie, poate că ne vom mai vedea?

— La drept vorbind, eu cred, domnule, că drumurile noastre se despart aici, în acest han.

El nu păru să remarce amărăciunea din glasul ei.

— Cât pesimism! exclamă el râzând. Cu siguranţă că, într-o zi, voi fi şi eu printre spectatorii *Teatrului Rătăcitor.* De fapt, ce piesă jucaţi?

Roxane îl privi drept în ochi şi spuse, nu fără o uşoară ironie:

— *Themis şi Lydia* sau *Raţiune sau pasiune,* o comedie italiană în care fiecare personaj este îndrăgostit de cine nu trebuie.

În timp ce vorbea, se străduia să-şi stăpânească tremuratul mâinii captivă în cea a tânărului.

— *Raţiune sau pasiune...* repetă el, îngândurat. Dar tu, atât de tânăr, ce rol joci?

— N-o să ghiciţi niciodată, ripostă ea retrăgându-şi mâna, dar ştiţi deja că Dorine joacă rolul de ingenuă, nu-i aşa?

Evitând privirea înveninată a subretei, Roxane se ridică. Feţişoara ei ovală cu ochii mari strălucind de lacrimi abia stăpânite, părea foarte palidă în mijlocul aureolei întunecate a părului.

— Adio, domnule conte, zise ea cu o voce slabă.

Cum era în picioare în faţa lui, el o observă încruntându-şi sprâncenele, ca şi cum ceva în înfăţişarea ei atât de fină îl intriga. În clipa următoare, îşi coborî privirea spre pahar, cu o expresie impenetrabilă.

— Noapte bună! răspunse el cu răceală.

Ieşind din sala cea mare, Roxane dădu într-un vestibul îngust ocupat aproape în întregime de o scară din lemn care ducea la palierul superior. În clipa când se pregătea să urce treptele, uşa de la intrare se trânti şi în prag apăru un bărbat cu o pălărie de fetru cu calota înaltă şi încălţat în cizme.

— Ia zi-mi, băiete, strigă el fără niciun preambul, îl găsesc aici pe directorul *Teatrului Rătăcitor?*

Avea o voce aspră, nazală. Borul larg al pălăriei îi arunca o umbră pe faţă, ascunzându-i trăsăturile, dar fata zări o licărire sumbră în ochii lui adânciţi în orbite.

— De ce vreţi să-l vedeţi pe domnul Dufresne? întrebă ea.

— Asta-i treaba mea. Să zicem că mă interesează repertoriul său.

— Ah? Aveţi cumva o sală de teatru?

Bărbatul cu pălăria neagră schiţă un gest de nerăbdare.

— Hai! Gata cu vorba! Unde este?

— Acolo, în fundul sălii.

— Bun.

Roxane îl privi îndepărtându-se. În prag, el se opri o clipă,

căutându-l din priviri pe Hannibal. Impresionanta lui siluetă umplea tot cadrul uşii, decupându-se ca o pasăre de pradă în lumina difuză. O spadă lungă îi ridica tivul pelerinei împodobită cu fireturi aurii. Îl văzu apropiindu-se apoi de masa la care tatăl său continua să bea împreună cu Panurge şi cu ceilalţi doi actori. Fata îşi duse o mână la frunte. O simţi umedă de o sudoare rece. Nu putea încă să-şi analizeze sentimentele pe care i le trezea acest personaj, dar ştia deja că degaja o impresie neplăcută.

„Ce-ar fi să-i vorbesc lui Romuald despre asta?” se gândi ea spontan. Renunţă însă, şi se îndreptă spre scară. Contele era probabil prea ocupat cu Dorine pentru a consimţi s-o asculte.

Cu inima bătându-i neliniştită, Roxane urcă scara luminată slab de câteva felinare. Când ajunse în sfârşit în camera ei, încuie uşa grea de lemn, puse zăvorul şi se strădui să-şi stăpânească frica.

Capitolul 3

— „Ah! Te recunosc prea bine, bătrâne Matamore, dar nimic nu poate să mă înspăimânte, nici privirea ta furioasă, nici chiar puşca aceea pe care o mânuieşti ca pe o coadă de mătură…”

Cu o tresărire iritată, Roxane aruncă în aer foile de hârtie care se răspândiră pe podea. Tocmai îşi dăduse seama că repeta rolul pe care-l juca bătrâna Celine. De altfel, recitise toată piesa, frază după frază, cuvânt cu cuvânt, în speranţa zadarnică de a nu se mai gândi la altceva. Dar nu era nimic de făcut, mintea îi rămânea lucidă şi rece: Romuald de Frejus nu valora mai mult decât toţi acei tineri seniori despre care bietul Hannibal îi vorbise de nenumărate ori şi o pusese în gardă. Şi totuşi, o dorinţă nestăvilită o îndemna să se arate în faţa lui ca femeie, nu ca băiat.

— …”dar nimic nu mă poate înspăimânta, nici ochii tăi…” Absenţa prelungită a Dorinei nu era oare o dovadă că…?

Roxane îşi muşcă buzele. O luă de la capăt:

— „Ah! Te recunosc prea bine…”

Se opri însă brusc. Pe coridor, o pendulă tocmai bătea miezul nopţii. Pe noptiera de alături, un rest de lumânare arunca o lumină palidă spre patul gol al subretei.

Roxane îşi lăsă capul pe pernă. Părul ei lung se împrăştie în valuri întunecate peste ţesătura albă a pernei şi cămaşa de noapte din pânză subţire lăsa să i se ghicească formele armonioase ale trupului.

În faţa ei, pe un scaun tapisat, zăceau hainele lui „Benjamin”, o grămăjoară derizorie. „N-am să le mai port niciodată”, îşi zise ea închizând ochii, hotărâtă să adoarmă. Degeaba, pentru că imediat îi năvăliră în minte sumedenie de imagini dispersate.

Se văzu fetiţă, îmbrăcată toată în alb şi râzând în hohote pe genunchii lui Hannibal. Oricât de departe ar fi dus-o memoria, nu-şi amintea de mamă. La întrebările ei,

Hannibal îi răspundea invariabil cu un aer încurcat:

— Biata ta mamă s-a întors la Domnul, în ziua când te-ai născut. Era o frumuseţe, întreab-o pe Celine.

Şi bătrâna actriţă adăuga:

— Haide, du-te la joacă, astea nu sunt subiecte de discuţie pentru copii.

Micuţa renunţa atunci, fără tragere de inimă. Acum, i se părea că trecuseră secole de la vremurile acelea.

Roxane se ridică din pat ca să stingă lumânarea şi apoi se culcă la loc, în întunericul brăzdat doar de o rază de lună strecurată printre obloanele prost închise. În stânga ei, un şemineu pe jumătate stins îi dădea impresia unei guri ameninţătoare. Agasată de această imagine, se întoarse pe partea cealaltă.

Patul Dorinei rămăsese gol. Minutele se cerneau cu o încetineală exasperantă. Pe coridor, pendula bătu ora unu noaptea.

Deodată, în stradă se auzi un nechezat. Nervoasă, sări din pat şi împinse uşor obloanele de lemn. Pe străduţa pietruită, sub un fel de stâlp care susţinea firma hanului, zări un călăreţ gata să încalece. Părul blond îi scânteia în lumina lunii ca nişte fire de argint.

„Romuald!” se gândi Roxane cu o strângere de inimă. Se lipi de perete şi aşteptă. Se auzi un nou nechezat, apoi tropotul unui cal care se îndepărta, după care se aşternu liniştea întreruptă doar de scârţâitul firmei clătinată de vânt.

Roxane aproape că se simţea mulţumită să-l vadă pe tânăr plecând. Cel puţin, nu se mai afla în compania Dorinei. În acelaşi timp însă, nu putea să nu se întrebe dacă îl va mai revedea. „În orice caz, data viitoare, o va vedea pe Roxane, nu pe Benjamin!”

Fermă în această hotărâre, se aruncă de-a latul patului şi începu să viseze.

* *

— Stai jos şi taci! Nu suntem aici ca să huzurim, s-a înţeles?

Roxane tresări. Vocea se auzise de undeva din spatele ei, trezind-o din somn. În cameră însă nu se afla nimeni. Brusc, vocea se auzi din nou, mai aspră, mai nerăbdătoare:

— Cârtiţă, închide uşa. Acum o să vorbească Vânjosul. Încremenită în pat, ţinându-şi răsuflarea, fata pândea orice zgomot. Pe măsură ce vocile acestea se auzeau, le localiză până la urmă provenienţa. Veneau dinspre şemineul a cărui zidărie din cărămidă arsă se prelungea la etajul superior.

Se auzi a doua voce, a celui care fusese numit Vânjosul; timbrul lui sacadat nu-i era necunoscut feţei.

— O să daţi amândoi lovitura.

— Cine o să ne plătească? întrebă prima voce.

— Eu! Nu vă interesează cine a comandat atentatul. În orice caz, aveţi încredere în mine, o să vă plătesc.

— Te credem.

— Este în interesul vostru. Deocamdată, nu cunosc data acestei petreceri în timpul căreia va trebui să anihilăm pe *cine v-am spus.*

— Aşadar, încă nu este pregătit nimic! zise brusc a treia voce.

— Nu-ţi face tu griji, Gămălie, eu comand aici! Am vorbit deja cu cel pe care-l voi înlocui în ziua respectivă.

— Şi este de acord?

— Nu i-am spus despre ce-i vorba şi află că, în ziua aceea, nici nu-i voi cere părerea. Orice ar fi, o s-o şteargă de acolo ca un mieluşel. Cârtiţă avea dreptate. A fost de-ajuns doar un cuvânt ca să-i bag frica-n oase. Şi acum, dacă nu mai aveţi să-mi puneţi întrebări, ştergeţi-o de aici!

După o scurtă agitaţie urmată de o uşă trântită şi paşi, liniştea se lăsă dintr-odată ca o ameninţare. Fata îşi dădu la o parte învelitoarea. Simţea că se sufocă. „Trebuie neapărat să vorbesc cu cineva”. Regretă că Romuald nu mai era aici. Cu gesturi repezi şi nervoase, îşi puse pelerina

de lână grena peste cămaşa de noapte. Deschise apoi uşa şi ieşi, în vârful picioarelor, desculţă.

***

Speriat, cu boneta lui înfloratăde noapte căzută pe un ochi, Hannibal Dufresne îşi privea fiica. Aceasta năvălise în camera lui, după ce-l trezise bătând tare în uşă. Cu o mână tremurând, Hannibal aprinsese o lumânare. O privire fugară, aruncată către ceasul lui de buzunar, pus lângă sfeşnic, îl făcu să se simtă de-a dreptul terorizat. Era aproape ora două dimineaţa.

— Roxane, bâigui el, ce faci la ora asta şi în ţinuta asta? Roxane îi făcu semn să tacă şi el se lăsă să cadă cu toată greutatea pe fotoliul pe care ea i-l arătă şi care gemu din toate arcurile.

— Mai încet, şopti ea, aici pereţii au urechi. Hannibal făcu ochii mari.

— Ce, cine, ce s-a… se bâlbâi el, ca de fiecare dată când se enerva.

— Calmează-te, tată! Voiam să spun că uneori, vocile se aud dintr-o cameră în alta, prin şemineu.

Bătrânul se mulţumi s-o privească, dar dinţii îi clănţăneau.

— Acum vreo zece minute, continuă Roxane, am surprins o astfel de conversaţie.

— O conversaţie?

— Trei bărbaţi discutau despre un atentat, într-o cameră care se află probabil deasupra camerei mele.

În ciuda nopţii răcoroase, Hannibal îşi şterse sudoarea de pe frunte cu pulpana cămăşii.

— Un atentat?

— Exact. Fără să menţioneze cine urmează să moară, au dat de înţeles că este vorba despre o persoană importantă. Evenimentul va avea loc în cursul unei petreceri.

— O petrecere?

— Tată! încetează să-mi mai repeţi cuvintele şi spune-mi ce părere ai.

Hannibal devenise livid.

— Habar n-am, murmură el cu o voce abia auzită, nu-i treaba mea, nu mă priveşte, n-am văzut nimic, n-am auzit nimic, nu ştiu nimic.

— Aşadar, i-ai lăsa pe aceşti bandiţi să-şi continue infama lor conspiraţie? Ar fi de-ajuns să-l întrebi pe Panurge cine a ocupat astă-noapte camera de deasupra mea, şi ar fi astfel demascaţi.

Hannibal tremura atât de tare încât şi fotoliul începuse să trepideze.

— Şi ce pot eu să fac, bietul de mine? Sunt doar un actor, nu un spadasin.

Roxane se plimba în sus şi-n jos prin cameră.

— Tată, aseară te căuta un om. L-ai văzut? Hannibal dădu din cap.

— Da, chiar m-a cinstit cu nişte cidru.

— Ce voia de la tine?

— A zis că poate să-mi facă rost de un contract, la hotelul Bourgogne.

— Nu ţi s-a părut că avea o voce ciudată? Hannibal ridică din umeri.

— O voce ciudată?

— Da! Unul dintre cei trei conspiratori avea o voce nazală, o voce de papagal. Omului ăsta cu care ai vorbit, nu i se spunea Vânjosul?

— S-ar putea. Nu mi-a spus ce poreclă are. Dar, pentru numele lui Dumnezeu, Roxane, explodă el sărind pe picioarele-i strâmbe, nu te mai amesteca în ceea ce nu te priveşte!

Era limpede că Hannibal se înfuriase. Fata nu se lăsă însă impresionată.

— Bine, văd că nu vrei să-ţi asumi nicio responsabilitate

şi că preferi să rămâi deoparte.

— Şi ce-i cu asta? Mă vezi pe mine făcând pe justiţiarul? La vârsta mea? La condiţia mea?

— Ah! îmi pare rău că a plecat contele de Frejus! urmă o tăcere în timpul căreia tatăl şi fiica se priviră atent. În privirea bătrânului se putea citi frica. Pe obrajii palizi apăruseră picături de sudoare. Era întruchiparea fricii. Dar în adâncul ochilor licărea o mică flacără ce exprima bunătate.

— Da, murmură el pe un ton melancolic, contele a plecat după ce i-a făcut curte toată seara proastei ăleia de Dorine.

Roxane îşi plecă privirea spre picioarele-i desculţe.

— Dorine nu a venit să se culce, zise ea încet. Hannibal făcu un pas înainte desfăcându-şi braţele groase şi păroase.

— Biata fată era beată ca un docher şi fără îndoială că n-a mai găsit drumul spre camera voastră. Cred că îşi petrece mahmureala în camera Celinei.

Cum Roxane nu răspunse, el îi puse timid o mână pe umăr.

— Tu eşti cea mai frumoasă, o asigură el cu însufleţire; toate descreieratele astea nu-ţi ajung nici la degetul mic.

Emoţionată, fata se prăbuşi în braţele tatălui ei. Deja se simţea vinovată că, adineauri, doar că nu-l făcuse laş. Adeseori, îl judeca prea aspru, dar bunătatea înnăscută a bătrânului îi ştergea toate defectele. În ciuda înfăţişării lui aspre, a manierelor stângace şi a unui soi de teamă care nu-l părăsea niciodată, în ciuda dragostei nemăsurate pentru bani, Hannibal ascundea o inimă nobilă şi generoasă. Când îşi puse capul pe umărul lui, Roxane simţi cum o cuprinde liniştea.

— Gata, tată, nu mai vreau să mă îmbrac în băiat. Hannibal oftă adânc.

— Din cauza acestui tânăr conte?

— Nicidecum! Contele este o fiinţă josnică şi înşelătoare. Un zâmbet vag apăru pe buzele lui Hannibal.

— Şi cu siguranţă, niciodată o fiinţă atât de josnică şi înşelătoare n-a fost mai admirată de Roxane!

Fata îşi ridică semeaţă capul.

— Mă întorc în camera mea.

Ochii ei mari aurii căpătaseră acea expresie trufaşă care o făcea inaccesibilă. Hannibal se grăbi să adauge:

— Excelentă idee! Noaptea este un bun sfetnic.

— Nu despre asta-i vorba. Eu m-am hotărât. Benjamin a murit, trăiască Roxane!

Hannibal se aşează pe colţul patului său, cu mâinile pe genunchi. Cunoscând temperamentul năvalnic al fiicei sale, îşi dăduse seama că ar fi zadarnic să încerce s-o convingă de contrariul. „Mai devreme sau mai târziu, trebuia să se întâmple”, se gândi el.

— Cum vrei tu, Roxane, zise el, dar te rog uită acel secret pe care l-ai aflat din întâmplare. Cu vârsta, vei înţelege cât de importantă este măsura în toate. Acum, du-te şi Dumnezeu să te aibă în pază.

Când Roxane se întoarse în camera ei, Dorine dormea de-a latul patului. Culcată pe spate, cu o mână sub cap, cu cealaltă încleştată pe gâtul unei sticle goale, cu fustele şifonate, subreta sforăia uşor. Roxane o acoperi cu pelerina ei şi se îndreptă apoi spre pat. „Tare aş vrea să pot face ceva, nu-mi place să văd derulându-se evenimentele fără să intervin”, se gândi ea.

Moartă de oboseală şi de nesiguranţă, se strecură în pat. În clădire domnea o tăcere absolută şi înspăimântătoare. Înainte să adoarmă, fata reconstitui în minte chipul nobil al lui Romuald.

În vis, patul ei se transformase într-o scenă de teatru. Era înconjurată de spectatori fără chip. Dincolo de rampă, printr-o lumină difuză, Roxane zărea podoabe şi toalete elegante: satinuri, taftale, catifele, stofe scumpe pe care curgeau râuri de perle, pietre preţioase, colane de aur.

Pe scenă, îmbrăcată în rochia albă cu roz a Lydiei,

Roxane recita prologul:

— Themis, mare senior, Lydia, o biată servitoare, se vor iubi, dragii mei spectatori, cu o dragoste înflăcărată…

***

— Nu! Nu! Ajutor!

Roxane se trezi aşezată în patul său, cu fruntea umedă de sudoare, tremurând din tot corpul. În cameră plutea o lumină cenuşie. Focul din şemineu se stinsese. Pe patul alăturat, subreta îşi schimbase poziţia şi acum era ghemuită în pelerina de lână.

Fata îşi apăsă palmele pe tâmplele care stăteau să-i plesnească. Ştia că avusese un vis îngrozitor, un coşmar, dar un blocaj misterios o împiedica să şi-l amintească. Îşi amintea limpede începutul, apoi imaginile se risipeau şi firul poveştii se rupea, scăpându-i ca apa printre degete.

„Hotărât lucru, se gândi ea, de când l-am întâlnit pe acest bărbat nu mai sunt eu însămi”.

Capitolul 4

Fluturându-şi puşca de recuzită, Hannibal năvăli în scenă urmărindu-l pe Scarron. Conform rolului pe care-l juca, îşi dădea ochii peste cap şi arunca fulgere din priviri de sub masca lui Matamore, strigând cu o voce tunătoare:

— Te-am prins, ticălosule, înapoiază-mi ce mi-ai furat! Nefericitul Scarron se agita ca un nebun în toate părţile, declanşând râsetele publicului.

— Stăpâne, bunul meu stăpân, nu mai am asupra mea nimic!

Spunând acestea, urmând indicaţiile regizorale, Scarron sări jos de pe scenă şi alergă fofilându-se printre toţi gură-cască prezenţi la spectacol. Prefăcându-se că-l ţinteşte pe fugar, Hannibal trase trei focuri de puşcă. În public se auziră ţipete şi fugeau toţi care încotro până când, dându-şi seama că era vorba de gloanţe oarbe, începură să aplaude. Răsunară strigăte „Trăiască Teatrul” şi „Bravo!” din mijlocul mulţimii care invadase piaţa *Dauphine.*

Actorii îşi scoaseră măştile şi veniră să salute publicul.

— Un adevărat triumf! şuşoti Hannibal.

— Şi datorită cui? replică Celine înclinându-se.

— Atenţie! zise şi subreta, cu privirea aţintită în depărtare, mai cu însufleţire, prieteni! În timp ce jucam, am observat câteva caleşti de bogătaşi staţionate în spatele mulţimii.

Celine făcu o grimasă de dispreţ, ceea ce îi accentuă şi mai mult ridurile de pe obraji.

— Acum înţeleg de ce ţi-ai dat atâta osteneală să-ţi legeni şoldurile!

Dorine făcu o reverenţă graţioasă în faţa publicului, luându-l de braţ pe Valentin.

— Îşi mişcă şoldurile cine poate! şuieră ea printre dinţi, cu obrajii în flăcări; în ceea ce te priveşte, curând vei putea să joci fără mască, dat fiind că nu-i prea mare diferenţa!

Lovitura îşi atinse ţinta. Roşie ca focul, Celine părăsi scena într-un foşnet de taftale. Cum aplauzele nu conteneau, ceilalţi actori continuau să salute publicul. Doar Roxane rămânea dreaptă, palidă ca o floare de crin, cu masca ei de catifea neagră în mână. Aşa cum le spusese Dorine, în spatele mulţimii înghesuite se aflau câteva trăsuri cu podoabe strălucitoare.

Într-una dintre ele, cu cotul sprijinit de fereastra al cărei geam îl coborâse, Romuald de Frejus o săgeta cu o privire de foc. Ea îi zâmbi. Dar oare el îi remarcase surâsul? Oricum, nu schiţă nicio mişcare.

Roxanei i se părea că întreaga lume din jur dispăruse şi tot spaţiul era ocupat de doi ochi de azur tiviţi cu gene aurii; doi ochi plini de lumină care o fixau cu o expresie ciudată în care se amestecau nedumerirea, admiraţia şi pasiunea. „Ingenua” trupei de actori îşi înclină capul cu bucle lungi negre şi strălucitoare, salutându-l pe singurul, unicul său spectator.

Aplauzele încetară şi urmă hărmălaia împrăştierii publicului. Dorine o privi pe fată.

— Ei bine, Roxane, exclamă ea, eşti extrem de palidă! Nu cumva prezenţa contelui de Frejus te-a adus în această stare?

Valentin se întoarse brusc, de parcă ar fi fost muşcat de şarpe.

— Iarăşi el? începe să mă enerveze!

— Dragul meu Valentin, fără a vrea să te ofensez, eu sunt încântată – în ceea ce mă priveşte, să-l revăd pe conte, replică Roxane, ai cărei obraji începeau să prindă culoare încetul cu încetul.

Îl lăsă baltă pe junele prim şi, sărind de pe scenă asemeni lui Scarron adineauri, alergă spre ultimele rânduri de bănci, cu inima bătându-i nebuneşte. În sfârşit, dorinţa ei se împlinea: frumosul ei cavaler îi va cunoaşte adevăratul chip, adevărata identitate. Mergea acum cu un pas lejer,

parcă plutea, ţinându-şi cu o mână trena rochiei vaporoase. În lumina soarelui, părul ei lung căpătase reflexe violete.

Înţepenit în scaunul lui capitonat cu velur roz, tânărul rămăsese ca o statuie. Fata ridică spre el pleoapele înviorate cu o umbră de fard.

— Bună ziua, domnule conte, fiţi binevenit la premiera noastră.

Romuald schiţă un gest vag de recunoaştere.

— Bună ziua, domnişoară, răspunse el pe un ton sec, văd că băieţaşul s-a transformat într-o nimfă. Te felicit dar, cu această ocazie, te anunţ că îmi retrag prietenia cu care te-am onorat.

Roxane îl privi cu o expresie de surprindere îndurerată.

— Oh! Sunteţi supărat pe mine!

— Nicidecum. Dacă te amuză să te travesteşti pentru a înşela încrederea unor naivi, n-ai decât, domnişoară... de fapt, cum te cheamă?

— Roxane.

— Perfect! Iată un nume care reaminteşte de eroinele acelui tânăr autor de tragedii pe nume Racine. Este un nume de teatru.

Ea continua să-l privească, stupefiată.

— Ei bine, draga mea Roxane, spuse el pe un ton ironic, ştiai că vechii greci îi numeau pe actori „ipocriţi”?

Fata abia îşi stăpâni plânsul. Fără să-i lase timp să răspundă, Romuald o invită să se apropie de trăsură.

— Vino, draga mea, te voi prezenta prietenilor mei. Ei ţi-au apreciat foarte mult jocul.

Roxane făcu vreo câţiva paşi, mergând ca un automat. Preţ de o clipă, o cuprinse o undă de speranţă. O fracţiune de secundă, se gândi că poate contele de Frejus o iubeşte. Altfel, de ce ar fi privit-o cu o asemenea intensitate?

În trăsură se mai aflau şi alte persoane. Un bărbat care şedea în faţa lui Romuald se detaşă din umbră. Faţa lui latră, marcată de urmele lăsate de varicela copilăriei, răsărea

dintr-o haină închisă până-n gât dintr-o ţesătură argintie supraîncărcată de dantele şi panglici. Ca s-o salute pe Roxane, îşi ridică jobenul şi se înclină în faţă. Buzele lui groase şi roşii, într-o schiţă de zâmbet ce semăna mai degrabă cu un rânjet, dădeau la iveală doi canini albi şi ascuţiţi.

— Complimentele mele, şopti el cu o voce răguşită. Domnişoară Roxane, joci admirabil rolul de îndrăgostită!

— Marchizul de Malemorte te-a remarcat primul, se auzi o voce feminină cu accente grave.

— Dumneaei este contesa Eleonor de Bruyères, zise Romuald.

Roxane o salută pe contesă schiţând un zâmbet vag. „Cum am putut să sper că-i voi atrage atenţia lui Romuald? se gândi ea cu tristeţe. Este limpede că se gândeşte la mine doar ca la o biată artistă, în rest, are de-a face cu femei din lumea lui”.

Aşezată alături de Romuald, Eleonor de Bruyères îşi scuturã buclele de un blond veneţian şi-i întinse feţei o mână încărcată de diamante. Unghiile ei roz, frecate cu pudră de coral şi apoi lustruite cu piele de căprioară, străluceau ca nişte agate.

— Mărturisesc, domnişoară, că atunci când prietenii mei m-au adus în Piaţa Dauphine, i-am urmat fără prea mare entuziasm, zise ea cu un zâmbet suav. După ce am asistat însă la spectacol, mi-am schimbat părerea şi cred că în curând veţi face concurenţă trupei de la Palatul Regal. Vărul meu, Frederic, continuă ea arătând spre marchizul de Malemorte, m-a convins să invit trupa voastră la o petrecere care va avea loc peste câteva zile, la castelul meu din Saint-Denis.

În alte împrejurări cuvintele contesei ar fi sunat în urechile Roxanei ca un cântec melodios. Astăzi, aveau asupra ei efectul unui dangăt de clopot funebru. O exaspera faptul că îl vedea pe Romuald alături de această

femeie. Primul impuls fu acela de a refuza oferta, apoi se răzgândi: „Ar fi un act de curat egoism faţă de trupă dacă aş refuza o asemenea propunere”.

Eleonor continua să flecărească, ponderată şi calmă. Blândeţea zâmbetului ei contrasta cu răceala ochilor albaştri ca de cobalt. Fiecare gest pe care-l făcea semăna cu o poză savant studiată, cea mai mică mişcare semăna cu un dans.

— Mai aveţi şi alte piese în repertoriu? întrebă ea, continuându-şi monologul de neoprit.

— Da, bineînţeles.

— Poţi să ne spui care sunt?

— *Amphitryon* de Plaut şi *Mizantropul* de Molière.

— Este perfect!

În timp ce contesa punea la punct problemele plănuitei reprezentaţii, Roxane se întreba o dată în plus de ce Romuald rămase ca de gheaţă. Îşi imagină că era nemulţumit pentru că ea venise să-l salute, şi nu Dorine. Pe de altă parte, tânărul nu făcuse nicio aluzie la subretă, şi nici la seara pe care o petrecuseră împreună.

„Nu mă iubeşte. O iubeşte probabil pe Eleonor sau pe nimeni. Este un narcisist”, îşi zise ea. Privirea-i înceţoşată de lacrimi o întâlni pe cea a lui Frederic de Malemorte. O trecu un fior, de parcă ar fi atins-o lama unui cuţit.

Tânărul marchiz o fixa în tăcere, fără să clipească, arborând un zâmbet neruşinat. Descumpănită, Roxane îşi întoarse capul.

Romuald îşi muşcă buzele. Niciodată în viaţa lui nu simţise o asemenea furie. Când, în urmă cu o oră, Roxane intrase în scenă în rolul ingenuei, tânărul resimţise surpriza ca pe o lovitură de pumn. Debarasată de îmbrăcămintea de paj, fata strălucea în razele portocalii ale apusului de soare. Benjamin fusese drăguţ, Roxane era o frumuseţe…

„Aşadar, se gândi el cu furie, am fost ridicol”! Fusese cât pe ce să mă bat cu o fată, la Bièvre, i-am oferit vin la hanul

lui Panurge, tratând-o ca pe un camarad. I-am tot zis „tânărul meu prieten” şi, ameţit de vin, i-am făcut curte prietenei sale, fata aceea stupidă care m-a făcut să cred că ea joacă rolul de ingenuă. Ah! Cât trebuie să fi râs amândouă de mine…”

Vocea lipsită de vlagă a lui Frederic îl făcu să tresară.

— Ei bine, dragă conte, nu ştiam că ai relaţii în teatru.

— I-am întâlnit din întâmplare pe aceşti actori ambulanţi.

— Şi nu te-ai înşelat în privinţa calităţii jocului lor.

— Ba da! Vreau să zic, nu!

— În orice caz, mie mi-au plăcut. Ingenua este splendidă, zise marchizul de Malemorte trecându-şi limba peste buzele roşii. Mi-ar plăcea s-o cunosc mai bine.

Romuald schiţă un zâmbet ca o grimasă.

— Şi subreta este interesantă. Frederic îşi scutură buclele perucii.

— Sunt de acord. Dar vulgaritatea acestei frumuseţi robuste şi ţărăneşti mă lasă rece. Mie îmi place puritatea, prospeţimea trandafirului alb. Pentru că, îţi mărturisesc, atunci când femeia îţi cade în braţe, nu mai are acelaşi farmec.

Eleonor de Bruyères izbucni în râs.

— Uşurel, domnilor! exclamă ea. Ce filosofie hedonistă! Dar aţi vorbit destul despre altele. Am devenit chiar atât de urâtă?

Romuald sărută mâna întinsă a femeii.

— Doamnă, dumneata rămâi cea mai frumoasă dintre toate. Apoi, aplecându-se pe fereastră, îi strigă vizitiului:

— La Saint-Denis!

Pe tot parcursul drumului, Romuald nu mai deschise gura. Frumuseţea insolentă a Roxanei îl rănise, îl umilise. „Ar merita să cadă în ghearele lui Malemorte”, se gândi el, rumegându-şi răzbunarea.

***

În acelaşi timp, la han, Hannibal îşi sărbătorea succesul ciocnind pahar după pahar cu Panurge şi restul trupei. Avea o mină înfloritoare, cea de zile mari: ochii îi scânteiau sub sprâncenele-i stufoase şi oblice, nasul îi era roşu ca un gogoşar. Ridică pocalul pentru a zecea oară, strigând cu vocea lui puternică:

— Noroc! Nu numai că vom juca în faţa înaltei societăţi, dar ne vom umple şi buzunarele!

— De ce nu? îi tăie vorba Valentin, a cărui paloare naturală se accentuase la şocul veştii bune. Nu suntem mai puţin talentaţi ca alţii. Iată-l pe Molière, de exemplu! Se zice că este un bun actor, dar un poet prost.

— Nu există nicio îndoială, suntem cei mai buni! mai zise şi Scarron.

Celine se ridică la rândul ei; faţa ei ridată răsărea ca un măr stafidit dintr-un guler de dantele şifonate. Cu peruca strâmbă, cu privirea înflăcărată de vin, strigă s-o audă toată lumea:

— O să jucăm şi în faţa regelui, ascultaţi-mă ce vă spun! Dorine, răvăşită şi ea de băutură, îşi scutură buclele aurii spunând:

— Maiestatea Sa este un bărbat foarte frumos şi se spune că apreciază femeile drăguţe.

Buzele Celinei se rotunjiră într-o grimasă de dispreţ:

— Se mai zice şi că are oroare de vulgaritate şi de fetele din popor!

Cele două femei se înfruntară din priviri o clipă, gata să sară una la alta. Panurge, hangiul, crezu de cuviinţă să intervină:

— N-am ajuns încă acolo! Potoliţi-vă!

De când cu succesul trupei, se includea şi pe el cu plăcere în toată povestea. Continuă apoi:

— Dar umblă vorba că aceea pe care aţi văzut-o, contesa de Bruyères, este o confidentă a doamnei de Montespan.

Strigătele de bucurie ale actorilor îi întâmpinară vestea. Mulţumit de efectul produs, Panurge ridică un deget şi spuse:

— Şi habar n-aveţi cât de mult a crescut influenţa acesteia la Curte în detrimentul doamnei Louise de La Vallière.

Spunând acestea, Panurge se lansă într-un lung expozeu al bârfelor de la Curte, în mijlocul unei euforii generale.

Aşezată la celălalt capăt al mesei, cu bărbia în mâini, Roxane îşi contempla cupa plină de vin din faţă, de care nici nu se atinsese. Aşa cum îşi avertizase tatăl, îşi schimbase îmbrăcămintea lui Benjamin, cu o rochie din mătase bleu-pal cu mâneci bufante şi panglici de catifea albastră. Când intrase astfel în han, toţi clienţii îşi întorseseră privirile spre ea. Dorine o observase şi făcuse o mutră nemulţumită, spunându-i:

— Îmbrăcată astfel, nicio femeie nu este la adăpost.

***

După vreo oră, Roxane continua să-şi privească fix paharul. Mesele din jur se cam goliseră, în afară de una aflată ceva mai departe de a lor, ocupată de doi bărbaţi care aveau în faţă o sticlă de rachiu. Unul dintre ei o privea pe Roxane cu un aer îndrăzneţ. Borul pălăriei îi umbrea faţa şi-şi aruncase pe un scaun pelerina cu fireturi aurii.

„Este bărbatul care-l căuta zilele trecute pe tata”, îşi zise ea cu un ciudat sentiment de teamă. Imediat, îi reveniră în minte imagini. Îl revăzu pe necunoscut în uşa hanului, întrebând-o cu vocea lui răguşită despre tatăl său. Vocea aceea… „Dumnezeule, se gândi ea, sunt sigură că vocea aceea este a celui căruia i se spunea Vânjosul, este vocea pe care am auzit-o prin coşul şemineului”.

Aruncă o privire prudentă spre cei doi bărbaţi şi observă că Vânjosul continua s-o observe cu o insistenţă agasantă.

Oare pentru că o vedea îmbrăcată în faţă pentru prima oară? I se părea că faţa aceea umbrită de borul pălăriei căpăta o expresie oribilă, ameninţătoare. Speriată, se întoarse spre tatăl ei.

Acesta, ţintuit pe scaun, cu mâna încleştată de pahar, se prefăcea că ascultă discursurile lui Panurge. Dar chipul îi devenise palid şi pupilele dilatate exprimau o teamă ascunsă.

— Tată, îi şopti Roxane la ureche, nu cumva el este oaspetele tău de ieri seară?

Hannibal îşi mişcă imperceptibil sprâncenele.

— Ei bine, continuă fata, acum sunt sigură că acest om şi cel numit Vânjosul sunt una şi aceeaşi persoană.

Bietul Hannibal! Fraza aceasta îl teroriză pur şi simplu. Încremenit de parcă l-ar fi lovit trăsnetul, cu un zâmbet crispat pe buze, prefăcându-se în continuare absorbit de poveştile lui Panurge, îi aruncă fiicei sale o privire imploratoare.

— Roxane, şopti el fără să-şi mişte buzele, nu te amesteca în treburile astea, şi aşa am destule necazuri!

În colţul lui, Vânjosul începuse să chicotească şi Hannibal îşi termină fraza într-un suspin.

Roxanei îi îngheţă sângele în vene. Totul la omul acela o înspăimânta. „Simt că suntem în pericol, se gândi ea, şi că nimeni şi nimic nu poate schimba cursul lucrurilor”.

Pe tot timpul mesei care urmă, Hannibal rămase abătut în faţa blidului cu mâncare.

Capitolul 5

— Nu, nu, eu nu ştiu nimic, n-am nimic de spus! Hannibal tremura ca o frunză. În picioare în faţa lui.

Roxane ridică din umeri, agasată.

— Nu îndrăzneşti să-i spui adevărul nici măcar fiicei tale? El scutură energic din cap. Vârful nasului, de obicei de un roşu aprins, se schimbase acum într-un alb-sidefiu.

— N-am nimic să-ţi mărturisesc! repeta el cu încăpăţânare, absolut nimic! Habar n-am cine sunt aceşti conspiratori; şi la urma urmei poate că doar ai visat.

— Nu! N-am visat, sunt sigură.

— Iar eu sunt sigur că Vânjosul acesta afurisit nu ne vrea niciun rău.

— Atunci, spune-mi ce ţi-a zis în seara aceea când te căuta?

Hannibal începuse să-şi frământe borul pălăriei.

— Ţi-am mai spus şi am repetat de o mie de ori! Omul pretinde că are relaţii la hotelul Bourgogne şi că ar putea să ne facă rost de un contract. Vrei să-ţi spun ceva, Roxane? Toate nenorocirile astea au început din ziua când te-ai încăpăţânat să te îmbraci în fată!

— Zău, tată, nu văd nicio legătură!

Furioasă, fata se răsuci pe călcâie şi ieşi din camera tatălui său trântind uşa. Coborî în fugă scările şi ieşi ca o furtună din han.

Îngândurată, se opri brusc pe trotuar. De câtăva vreme, se simţea pândită, urmărită. Prezenţa Vânjosului şi a acolitului său prin preajmă era pentru ea o ameninţare. Pe de altă parte, Hannibal, închis în el, refuza să vorbească despre altceva decât despre teatru.

Ceilalţi membri ai trupei făceau la fel. Pe măsură ce se apropia data reprezentaţiei de la contesa de Bruyères, efervescenţa actorilor creştea. Se învăţau roluri, se repetau mişcările, se reîmprospătau vechile costume.

„Dacă măcar ar fi aici Romuald, i-aş putea spune ce probleme mă preocupă”. Numai că Romuald era departe şi nu manifesta nici cea mai mică dorinţă de a o revedea.

Roxane făcu vreo câţiva paşi pe străduţă, respirând adânc aerul umed cu iz de peşte ce venea dinspre Piaţa Nouă. „Nu, Romuald nu va mai veni vreodată să mă vadă, ba a părut chiar agasat de prezenţa mea”.

— Ia te uită! Domnişoara Dufresne, dacă nu mă înşel? Intrigată, se întoarse şi zări o lectică din răchită, bogat împodobită. Ajunşi în dreptul ei, oamenii care o purtau îşi puseră jos povara. O mână fină încărcată cu inele dădu la o parte draperia de catifea şi apoi apăru un chip încadrat de o perucă stufoasă, după moda englezească.

— Aşadar, draga mea copilă, nu mă recunoşti deloc? Roxane se retrase un pas, încercând să găsească un nume acestui chip.

— Ba da, domnule, vă recunosc.

Frederic de Malemorte coborî din mijlocul lui de transport. Costumul lui cu pantaloni bufanţi croit dintr-o mătase stacojie îi accentua şi mai mult paloarea feţei. Cu un gest rapid o prinse pe fată de încheietura mâinii.

— N-am mai putut să aştept, şopti el, ardeam de dorinţa de a te revedea.

Roxane înghiţi în sec. Prinsă ca într-o menghină, mâna ei delicată se zbătea ca o porumbiţă prinsă într-un laţ.

— Mă doare, strigă ea.

El îi dădu drumul imediat, cu o expresie de scuză.

— Iartă-mă. Doar nerăbdarea mea este de vină…

— Cum m-aţi găsit?

Un zâmbet ironic apăru pe buzele marchizului.

— Prietenul dumitale, contele de Frejus, mi-a dat adresa. După câte mi-a spus, îţi place vinul de Canare?

Tonul pe care-i vorbise Frederic era plin de subînţelesuri. Roxane era însă prea inocentă ca să le priceapă. În mintea ei, doar prima frază rostită avea importanţă.

— Contele... de Frejus? bâigui ea. Şi el de ce n-a venit cu dumneavoastră?

În timp ce vorbea, arunca priviri rugătoare către cei doi purtători ai lecticii. Degeaba! Cei doi vlăjgani priveau în gol, surzi şi muţi, ca nişte manechine de ceară. Într-un hohot de râs, marchizul îşi lăsă capul pe spate.

— Draga mea, eşti cât se poate de adorabilă! Contele n-a vrut să ne tulbure intimitatea. Pe de altă parte, am înţeles că are mai degrabă o înclinaţie către subrete.

Roxane pălise.

— Aşadar, asta v-a spus?

Frederic de Malemorte îi cuprinse umerii într-un gest protector. Departe de a-şi da seama de dorinţa pe care i-o inspira sau de ambiguitatea voită a spuselor lui, Roxane se lăsă condusă spre han. Ca într-un vis, se auzi întrebându-l:

— Este logodit cu Eleonor de Bruyères? Marchizul râse zeflemitor.

— A fost amantul ei. Astăzi este doar invitatul ei. Sincer vorbind însă, mi se pare că încă mai este sensibil la farmecele ei.

Pe prima treaptă de la intrarea în han, Roxane se împiedică şi el profită ca s-o susţină strângând-o mai tare. După ce traversară vestibulul, intrară în sala mare, goală la acea oră şi cufundată într-o semiobscuritate cenuşie. Roxane se lăsă să cadă pe o banchetă şi bărbatul se aşeză alături.

— Hangiule! Adu-ne vin! urlă el.

Apăru însă un băiat cam buimăcit dinspre bucătărie, strâns într-un şorţ de pânză galbenă şi purtând o tavă pe care se afla o sticlă de vin şi două pocale. Puse totul pe masă şi plecă, fără să scoată o vorbă.

Frederic umplu paharele.

— În cinstea ta, Roxane!

Aceasta se trezi parcă dintr-un vis. Mirosul acrişor al băuturii îi gâdilă nările.

— Sunteţi prea amabil, domnule marchiz, dar eu nu beau alcool. El goli însă paharul dintr-o înghiţitură.

— Nu mă păcăleşti. Ce doreşti să bei? îţi place hidromelul?

— Nu, mulţumesc, tocmai am luat masa în camera mea. Frederic de Malemorte îşi mai umplu o dată paharul.

Gesturile lui sacadate îi trădau emoţia. În ciuda focului care-l mistuia, simţise că nu este cazul să bruscheze lucrurile. Roxane îşi revenea în schimb din emoţiile ei.

— Cred că, zise ea cu o voce chinuită, contele n-are niciun sentiment de prietenie pentru mine…

Vorbise atât de încet, ca pentru sine, încât Frederic trebui să se aplece spre ea ca s-o audă. „Proasta asta este îndrăgostită de Frejus, îşi zise el, şi habar n-am de ce acesta nu poate s-o sufere. Nu-i nimic! Voi şti eu s-o consolez!”

— Dimpotrivă, minţi el, contele mi-a spus numai lucruri bune despre dumneata.

Ea ridică spre el nişte ochi strălucitori ca nişte stele.

— Adevărat? Şi ce v-a spus?

— Că eşti o persoană onestă, o excelentă actriţă şi că are multă stimă pentru dumneata.

Ea îşi încruntă uşor sprâncenele subţiri şi privirea i se întristă. Cu o mişcare care-i era obişnuită, îşi înlătură de pe frunte o şuviţă rebelă. Pleoapele i se lăsară peste strălucirea de diamant a ochilor. Frederic îşi puse o mână jilavă peste braţul fetei.

— Trebuie să ai încredere, Roxane; dacă lui Romuald de Frejus nu-i pasă de dumneata sunt şi alţii care ar fi fericiţi să te cunoască mai bine…

Se întrerupse, încurcat în ideile lui confuze şi pătimaşe, apoi îşi goli cu înghiţituri lacome pocalul. Vinul tare făcu să-i coloreze faţa gălbejită. În adâncul sufletului, simţea că turbează. „Fir-ar să fie! Iată-mă pe cale să-i fac curte în

bună regulă unei actriţe de doi bani. În ritmul ăsta, ar putea să dureze prea mult…”

Mâna i se încleştă pe braţul Roxanei, pipăindu-i prin pânza subţire unghiul armonios al cotului şi urcând încet spre umăr.

— Roxane, nu visez altceva decât să devin sclavul tău. Spune-mi! Ce vrei să ai ca să fii fericită? Un teatru? Bijuterii? Nu există nimic ce n-aş putea să-ţi ofer.

Respiraţia fierbinte şi îmbibată de vin venea în valuri către obrajii Roxanei. Mâna lui îi prinse cu putere umărul, sfâşiind aproape sălbatic dantela fină cu care era garnisit decolteul. Roxane se crispă.

— Nu, nu am nevoie de nimic.

Frederic îşi retrase mâna, blestemându-şi nerăbdarea.

— Cum? Nu-ţi doreşti nimic din toate astea? făcu el pe un ton în aparenţă blând.

Ea încuviinţă din cap.

— A fost o vreme, domnule, când visam la glorie. Voiam să devin o mare actriţă.

— Dar poţi să faci asta! Nu-ţi lipseşte nimic, nici frumuseţea, nici talentul.

— Poate. Numai că…

— Numai că?

— De acum, nu mă mai interesează nimic.

O lacrimă i se strecură printre gene. Frederic se grăbi să-i ofere o batistă de mătase tivită cu dantelă veneţiană.

— Cum se poate?! bombăni el. Atât de tânără şi atât de pesimistă! Haide, Roxane, nu depinde decât de tine ca să devii o regină.

Ea îi aruncă o privire neîncrezătoare.

— Cum aşa?

— Dându-mi voie să mă ocup de tine.

— În ce mod?

O privi intens, umezindu-şi buzele.

— În toate modurile, draga mea!

În ciuda blândeţii prefăcute a tonului, o vagă nuanţă de duritate în voce o izbi pe fată. Ridicându-şi capul plecat până atunci, zări foarte aproape de a ei faţa cu expresia pătimaşă a lui Frederic, o faţă ca o lună plină brăzdată de mici cratere rămase după varicelă, şi a cărei banalitate nu era tulburată decât de buzele-i roşii ca o plagă sângerândă. Ochii rotunzi şi cu o privire fixă, foarte depărtaţi de rădăcina nasului, dădeau un aer obscen acestei fizionomii dizgraţioase şi viclene.

Interpretând greşit tăcerea interlocutoarei sale, marchizul îi atinse uşor gâtul cu o mână fierbinte.

— Aşadar? Accepţi?

Cu o mişcare bruscă de retragere, Roxane încercă să se ridice. Dar, rapid ca o cobră, marchizul de Malemorte o prinse de încheietura mâinii, forţând-o să se aşeze la loc.

— Daţi-mi drumul!

— Nu înainte să-mi răspunzi la întrebare. Obrajii Roxanei se îmbujorară.

— Răspunsul este negativ, domnule! Nu am deloc nevoie să se ocupe cineva de mine, în orice mod s-ar produce asta.

În acelaşi timp, se gândea: „Bietul meu tată avea dreptate să mă deghizez în băiat”.

Frederic de Malemorte o privi cu stupefacţie.

— Este cumva un alt joc ca să-mi aprinzi şi mai mult pasiunea pentru dumneata? întrebă el din vârful buzelor.

— Vă rog, domnule marchiz, daţi-mi voie să plec. Vă înşelaţi asupra persoanei mele.

În loc de orice răspuns, el o înlănţui cu braţele şi o strânse cu putere, căutându-i buzele. Îi şopti cu un zâmbet feroce:

— Consideră-te fericită că-mi placi.

Roxane îşi dădu capul pe spate ca să evite acest sărut care o dezgusta. Cum însă marchizul insista, îl împinse cu toată puterea, înzecită de furia pe care o resimţea. Reuşi să-l dezechilibreze şi, fără să se gândească prea mult, îi

trase cu sete o palmă. Frederic de Malmorte se ridică, purtând încă pe faţa sa palidă urma roşie a palmei. Zâmbetul i se şterse şi o licărire de răzbunare îi însufleţi ochii stinşi.

— Fiinţă proastă!

Cu un gest furios, mătură de pe masă sticla şi paharele care se rostogoliră pe podea făcând o mică baltă roşie de vin. Roxane se ridicase, dar era prinsă între marginea mesei, banchetă şi o uşă. Înnebunit de furie, marchizul o prinse de păr.

— Idioato! Meriţi o chelfăneală zdravănă!

— Şi dumneavoastră, domnule! se auzi o voce în spatele marchizului. Încetaţi s-o mai bruscaţi; altfel, o să avem de-a face amândoi!

Tonul era tranşant. Frederic de Malemorte încremeni într-o postură de apărare; un rictus atroce îi schimonosea faţa. Se răsuci pe tocurile lui înalte şi se întoarse spre individul care îndrăznise să-l sfideze. Roxane îşi duse o mână la gură ca să-şi înăbuşe un strigăt.

— Domnule marchiz, sunteţi rugat să evacuaţi locul, zise junele prim al trupei, cu mâna pe mânerul spadei.

Frederic făcu ochii mari.

— Cum? Nechibzuitule! Mitocanule! Cine ţi-a dat dreptul să porţi o spadă?

Valentin făcu în batjocură o reverenţă.

— Teatrul, monseniore! Aţi uitat cumva că pe scenă actorii întruchipează personaje ilustre? Prinţi, chiar şi regi?

Ochii marchizului deveniseră două fante înguste. De sub peruca stufoasă, i se revărsa peste frunte o sudoare rece. Se retrase încet, străduindu-se să-şi păstreze demnitatea.

— N-am să încrucişez spada cu aceea a unui saltimbanc! Ar fi nedemn de rangul meu! O să mă mulţumesc să le spun valeţilor să te altoiască.

O a doua voce îl întrerupse:

— În calitatea mea de „valet”, mă opun formal acestei

sugestii. În schimb, daţi-mi voie să vă însoţesc.

Era Scarron, îmbrăcat în costum de Arlechino, aşezat călare pe balustrada scării. Suplu ca o felină, sări jos, căzu în picioare şi, după o piruetă, ajunse în dreptul uşii pe care o deschise larg, aplecându-se până la pământ. În aceeaşi clipă, Valentin scoase spada şi strigă:

— Ieşiţi afară!

Livid, mort de frică şi de ruşine, Frederic de Malemorte ieşi umilit din hanul *Ţechinul de aur.*

Revenindu-şi din emoţii, Roxane îşi privi prietenii cu un aer disperat.

— Dumnezeule, ce furios o să fie tata! Pentru că, după asta, mi se pare că va fi imposibil să mergem să jucăm la contesa de Bruyères.

Valentin izbucni în râs.

— Linişteşte-te! îi va fi foarte greu marchizului să anuleze această reprezentaţie, pentru că ar trebui să explice motivele.

— Pune-te în locul lui, zise şi Scarron scuturându-şi capul cârlionţat, crezi că va îndrăzni vreodată să mărturisească faptul că a luat-o la fugă din faţa unei spade de lemn vopsit?

Valentin îşi puse mâna cu degete lungi şi palide pe părul feţei.

— Să nu uiţi niciodată că suntem prietenii tăi. Roxane îi zâmbi.

— Mulţumesc, Valentin, n-am să uit niciodată. Scarron sări în picioare.

— Don Hannibal ne aşteaptă la Celine în cameră pentru o repetiţie generală.

În timp ce urca scara de lemn, Roxane simţi o strângere de inimă. Îi venise în minte o replică pe care urma s-o rostească în rolul Lydiei:

— Nu este oare o dovadă de netăgăduit că, atunci când un bărbat îţi trimite un alt bărbat să te viziteze, nu te

iubeşte?

Capitolul 6

Roxane aruncă în jurul ei o privire pierdută. Ca printr-o ceaţă trandafirie, zărea o mulţime de figuri ilustre împodobite cu perucile lor scânteietoare, o mulţime de feţe necunoscute. Grupul elegant de spectatori care se grăbise să se adune în sera castelului Saint-Denis, transformată pentru această ocazie în sală de teatru, se înghesuia în jurul trupei de actori.

Sclipitoare în rochia ei de satin auriu, Eleonor de Bruyères îşi prezenta invitaţii lui Hannibal care era roşu ca un rac fiert, istovit de emoţie, dar în acelaşi timp încântat.

— Marchizul de Auberive, baronul de Gigognac, doamna de Montespan…

Françoise-Athenais de Montespan, graţioasă în rochia ei elegantă de mătase, îl fixă cu ochii ei de azur pe directorul teatrului, jucându-se distrată cu nenumăratele şiraguri ale colierului său de smaralde, şi spuse:

— Felicitări! De multă vreme n-am mai râs atâta! Găselniţele voastre scenice m-au încântat şi cred că regele Franţei v-ar privi cu plăcere spectacolul.

Hannibal încasă şocul acestei veşti cât se poate de demn.

— Re… regele? zise el bâlbâindu-se uşor, ca şi cum ar fi fost un cuvânt magic.

— Cu siguranţă, prietene! Regelui îi place să se înconjoare de artişti. Şi, în ceea ce mă priveşte, v-aş vedea foarte bine jucând la Versailles.

— La Versailles? murmură ca un ecou Hannibal. Marchiza de Montespan se întorsese deja spre contesa de Bruyères, lăsându-l pe director să viseze.

— Regelui i-a intrat în cap să transforme micul castel al tatălui său.

Eleonor îşi deschise evantaiul din lamele de fildeş.

— Şi de ce nu? răspunse ea, dezinvoltă. Locul acela este încântător.

— Sunt sigură că *nebunia* aceasta va costa foarte mult Trezoreria, oftă doamna de Montespan.

Eleonor chicoti:

— Ei, doamnă, dar nebuniile sunt permise la vârsta lui. Zâmbetul marchizei dispăru.

— Tocmai am zărit o cunoştinţă, zise ea cu o voce glacială, mă duc s-o salut.

Plecă, ţinând capul sus, diadema ei aruncând scântei în lumina candelabrelor. Puţin dezamăgită, Eleonor de Bruyères se adresă cuiva de alături:

— Dragul meu duce! exclamă ea cu o căldură excesivă, în sfârşit, iată-vă din nou printre noi.

Bărbatul se înclină uşor. Mătasea neagră a costumului său făcea să pară şi mai palidă figura lui ascetică.

— Sunt încântat să vă fac această vizită, răspunse el cu un aer distrat.

Contesa de Bruyères îi urmări privirea.

— Observ, dragul meu duce de Brabant, că o sorbi din ochi pe ingenua trupei ambulante. Nu vei fi decât un rival în plus pentru nefericitul meu văr.

Ducele de Brabant îşi scuturã peruca argintie, strălucitoare în lumina lumânărilor.

— Marchizul de Malemorte poate să stea fără nicio grijă, doamnă. O priveam pe această tânără doar pentru că pare pierdută în acest mediu şi mă întrebam, cu durerosul privilegiu al vârstei pe care o am, dacă este fericită.

— Văd că deja îi porţi un viu interes! zise ironic Eleonor. Vino cu mine, am să ţi-o prezint.

„Dumnezeule! se gândea Roxane, cum te poţi simţi atât de singur în mijlocul acestei mulţimi?” Pe scenă, îşi jucase rolul ca de obicei, dăruindu-se la maximum. La sfârşit, salutase zâmbind publicul. Doar de faţadă! În sufletul ei se dădea o luptă între furie şi disperare. În faţa celorlalte scaune, rămăsese un fotoliu mare gol.

Ce-i păsa ei că sala fusese plină! Romuald nu venise;

absenţa lui făcuse ca tot spaţiul să i se pară gol, întunecase flăcările lumânărilor din candelabre.

Acum, privirea ei continua să scotocească prin mulţimea de invitaţi, agăţându-se în treacăt de detaliile unei peruci sau de culoarea unui costum de mătase. Îl zări deodată pe Frederic de Malemorte sprijinit cu cotul de spateaza unui scaun. În ochii lui cu licăriri plumburii sclipea o lumină crudă, ameninţătoare. Speriată, întoarse capul. Eleonor de Bruyères îşi croi drum printre invitaţi.

— Domnişoară Dufresne, o strigă ea, îţi prezint pe unul din admiratorii dumitale, ducele de Brabant.

Fata vru să schiţeze o reverenţă, dar ducele o ridică amabil. Cu ochii scânteietori, Eleonor şopti:

— Ai făcut o cucerire! Philippe de Brabant este un urs bătrân care trăieşte singur pe domeniile sale.

— Şi cred că aveţi dreptate să faceţi asta, domnule duce, zise fata pe un ton serios. Uneori, singurătatea este de preferat superficialităţii unor oameni.

Philippe de Brabant schiţă un zâmbet.

— Atât de tânără şi deja atât de pesimistă? zise el cu blândeţe în glas.

Roxane îşi scutură buclele brune.

— Din păcate, domnule, pesimismul nu este un privilegiu al bătrâneţii.

— Eu vă las să discutaţi, gânguri contesa, filosofia nu este specialitatea mea.

Roxane îşi plecase privirea pentru a-şi ascunde lacrimile. Ar fi vrut să-i ceară Eleonorei veşti despre Romuald, dar cuvintele refuzaseră să-i iasă de pe buze.

Deodată, toate aceste chipuri pudrate, fardate, cu aluniţe de catifea în colţul gurii sau al ochilor, începură să valseze. Cuvinte fără sens îi năvăliră în minte Roxanei. „Să plec… să fug… Romuald…”

Vocea ducelui de Brabant o făcu să tresară.

— Pari obosită, copila mea.

„În sfârşit, o prezenţă prietenoasă în acest deşert”, îşi zise ea.

— Munca în teatru este istovitoare, răspunse cu un zâmbet forţat.

— Eşti, totuşi, o minunată actriţă şi presupun că îţi iubeşti meseria.

— N-aş putea să mă lipsesc de ea. Când sunt pe scenă, uit de toate problemele.

— Şi ai multe?

— De câtva timp încoace, mă întreb dacă fericirea există. Pentru că, la urma urmei, ceea ce contează este să fii fericit, nu-i aşa?

Ochii de un albastru închis ai ducelui deveniră melancolici.

— Aşa este, domnişoară, şi sunt pe deplin de acord cu dumneata. Oamenii caută neîncetat fericirea. Dar este o absurditate! O iluzie! Cel mai adesea, „prietenul” nostru cotidian este nefericirea.

Se priviră, cu impresia că se cunosc dintotdeauna. În privirea feţei se citea tristeţea. În cea a bătrânului duce predomina un fel de teribilă luciditate. Se pregătea să-şi continue discursul, când un valet în livrea îl întrerupse:

— Domnule duce, am un mesaj pentru dumneavoastră.

— Eşti sigur că este pentru mine? Foarte puţini oameni ştiu că mă aflu la Paris.

— Totuşi, acesta este pentru dumneavoastră. Mi s-a precizat să vi-l predau personal.

Philippe de Brabant luă hârtia pe care i-o întinse valetul.

— Îţi mulţumesc, prietene.

O despături şi începu s-o citească. Pe măsură ce o parcurgea, chipul i se întuneca. În sfârşit, o strânse la loc şi o puse în buzunarul interior al vestei, spunând pe un ton neliniştit:

— La revedere, domnişoară Dufresne; sper să mai avem ocazia să mai stăm de vorbă.

— Şi eu sper, răspunse fata.

În preajma lor se lăsă o tăcere apăsătoare şi toată lumea îl urmărea cu privirea pe ducele de Brabant care se îndrepta spre ieşire. Mergea cu paşi mari, cu capul sus, privind în gol, evident cu gândurile deja în altă parte. Eleonor de Bruyères îl ajunse din urmă în vestibul, tocmai când îşi punea pelerina.

— Sper că nu ai primit veşti proaste?

— Oh! Nu, răspunse el, cu un zâmbet amar. De la cine crezi că aş putea primi eu veşti, fie ele proaste sau bune?

— Dar, mesajul acela?

— O greşeală, fără îndoială. Şi acum, la revedere, mă duc la Bastilia.

Contesa se înfioră.

— La Bastilia? murmură ea fără să înţeleagă. Philippe de Brabant făcu un gest liniştitor.

— Se pare că trebuie să rezolv o poveste ciudată. Un condamnat la moarte a cerut să mă vadă. Crede probabil că l-aş putea influenţa pe rege să-i uşureze pedeapsa.

— Înţeleg! zise Eleonor pe un ton uşurat.

Încetul cu încetul, sera improvizată ca sală de teatru se golea. Mai rămăseseră vreo cincisprezece persoane, în majoritate bărbaţi, adunaţi în jurul Dorinei. Feţele lor stacojii răsăreau dintre volanele de dantelă ale gulerelor şi zâmbetele prevenitoare le trădau emoţia. Dorine era sclipitoare. În mijlocul acestei cohorte de admiratori, împărţea zâmbete şi ocheade ademenitoare. Corsajul ei generos decoltat oferea o privelişte minunată fiecăruia din interlocutorii ei. Alături, Celine făcea pe îmbufnata.

— Eu am fost totuşi cea mai aplaudată, eu şi micuţa Roxane, îi zise ea cu voce tare lui Scarron.

— Chiar aşa, iat-o şi pe ea, zise el. Dar nu prea pare în apele ei.

Un zâmbet zeflemitor apăru pe buzele rujate ale Celinei.

— Pe cuvântul meu, sunteţi toţi orbi şi surzi! N-aţi

observat că Roxane este îndrăgostită până peste urechi? La ce naiba vă foloseşte atunci că jucaţi roluri de îndrăgostiţi pe scenă?

Scarron scutură din cap, ceea ce făcu să sune vesel clopoţeii atârnaţi de boneta lui.

— Şi cine este fericitul ales?

Celine ridică ochii spre cer, exasperată.

— Orbi… sunteţi toţi nişte orbi… mormăi ea îndepărtându-se. Roxane îi puse o mână pe umăr lui Scarron. Acesta se întoarse brusc şi o privi cu un aer viclean.

— Domnişoară ingenuă, ce doriţi? Fata nu-şi putu reţine un zâmbet.

— Nimic, bunul meu Scarron, vreau doar să mă duc la culcare. Poţi să mă însoţeşti până la han?

— Fireşte! Invitaţii au plecat cu toţii şi cei o sută de galbeni dorm şi ei în punga tatălui tău iubit.

— Vin şi eu cu voi, interveni Valentin.

Cinci minute mai târziu, cei trei actori îşi luau la revedere de la contesa de Bruyères. Când veni rândul Roxanei s-o salute, trebui să-şi stăpânească întrebarea care-i stătea pe buze încă de la începutul serii. Ca şi cum i-ar fi ghicit gândurile, Eleonor spuse în treacăt:

— De fapt, era să uit, contele de Frejus îţi transmite complimente şi regretă că n-a putut asista la spectacol.

Tonul era tăios, ironic, ceea ce o exasperă pe Roxane. Dacă până acum sperase şi aşteptase, aceste simple cuvinte erau de-ajuns ca s-o dezamăgească. Ar fi vrut să răspundă că n-avea nicio importanţă, sau că nici nu-i remarcase absenţa, dar rămase mută. Îşi feri privirea de ochii pătrunzători ai contesei. La urma urmei, aceasta era frumoasă, inteligentă, bogată, şi mai ales făcea parte din aceeaşi lume cu Romuald.

Ieşi din castel ca şi cum s-ar fi trezit dintr-un vis urât. Se înnoptase de-a binelea şi cerul se umpluse de stele. Adia un

vânt uşor dinspre vest, făcând să foşnească frunzişul copacilor. Castelul Saint-Denis se cufundase într-un întuneric sfâşiat ici-colo de câte o fereastră luminată ca un felinar.

— Dacă luăm o trăsură până la Pont-neuf, avem o şansă ca să ajungem la culcare înainte de ora două dimineaţa, propuse Scarron.

— Sunt de acord, zise Valentin.

Roxane tăcea. Se mai uită o dată spre faţada castelului acoperită cu faianţă albastră şi albă, cu piatră de culoarea porfirului; acoperişul ca o pagodă se profila negru pe cerul înstelat.

„Aici locuieşte Romuald şi eu n-am să-l mai văd vreodată”.

Urcă în trăsură şi se lăsă legănată în voie, rămânând totuşi cu un gust amar după această seară.

În apropiere de Pont-neuf, cei trei actori coborâră şi intrară pe străduţele ce duceau spre han. Trecătorii erau din ce în ce mai rari. Străzile înguste, mărginite de case cenuşii, fără balcoane, străpunse de ferestre întunecate, semănau cu nişte tunele. Instinctiv, Roxane îl luă de braţ pe Valentin.

Scarron mergea în faţă. Mersul lui dansant de valet de comedie făcea să răsune zurgălăii bonetei ascuţite.

— Dar tu tremuri, remarcă Valentin.

— De frig.

— Totuşi, aerul nu-i chiar atât de rece.

Scarron intră în umbra unui hotel cu două etaje. Mâna fină a Roxanei se încleştă pe mâneca lui Valentin.

— Ce este?

— Nu ştiu, mi-e frică! Nu-l mai aud pe Scarron.

— Nu-ţi fie teamă. Pun pariu că şmecherul ăsta s-a ascuns sub vreo poartă. Omul ăsta confundă scena cu viaţa.

În clipa aceea, un ţipăt pătrunzător rupse liniştea nopţii,

urmat de un geamăt şi de zgomotul sec al unui corp ce cade pe pământ. Cei doi tineri începură să fugă pe străduţa pustie.

— Acolo! strigă Valentin.

Trupul lui Scarron era întins pe jos într-o pată de umbră.

— Dumnezeule! A murit?

— Nu, respiră.

„Arlechinul” îşi mişcă slab picioarele subţiri. Ochii lui, deja înceţoşaţi, încercau să fixeze feţele prietenilor săi. Îşi mişcă buzele încercând să spună ceva. O dâră subţire de sânge îi brăzda fruntea. Valentin se aplecă peste cel rănit şi-şi puse urechea pe pieptul lui.

— Inima îi bate bine. L-au lovit în cap.

— Dar cine?

— Nu ştiu, poate nişte tâlhari.

— Şi acum, ce facem?

— Rămâi lângă el, eu mă duc să caut ajutor. Îngenuncheată lângă Scarron, Roxane îl privi pe Valentin îndepărtându-se către o casă unde, la parter, printr-o fereastră se strecura o rază de lumină. Brusc, fata ciuli urechea. I se părea că aude paşii mai multor persoane apropiindu-se.

— Valentin! strigă ea.

De pe lângă zidurile cenuşii se iviră nişte umbre mişcătoare, două, trei, poate mai multe. Valentin, înconjurat, încremeni. Cu ochii măriţi de spaimă, Roxane văzu ridicându-se mâinile înarmate cu ciomege pe deasupra capetelor mascate ale agresorilor. La fiecare mişcare, pelerinele negre se umflau dându-le un aspect fantomatic. Ciomegele coborâră în acelaşi timp.

Lovit la cap şi la umeri, tânărul se prăbuşi pe pavaj. Roxane se ridică de lângă Scarron. Fără să le pese şi de a doua victimă a lor, borfaşii se întoarseră către fată. Mersul lor, gesturile, totul arăta o mare stăpânire de sine. Împietrită, Roxane îi privi venind spre ea, nişte umbre fără

chip, cu pelerinele plutind în vânt, încălţaţi în cizme înalte care alunecau pe pavaj fără să facă nici cel mai mic zgomot.

Ea începu să se retragă, deschizând gura ca să strige după ajutor, dar nu reuşi să scoată niciun cuvânt. Undeva în apropiere se auziră nişte obloane închise brusc, cu un zgomot sinistru. Tâlharii ajunseseră doar la câţiva metri de ea.

— Să nu te mişti! strigă unul dintre ei, şi n-o să ţi se întâmple nimic rău.

Fraza rostită sacadat, accentul nazal treziră în Roxane amintiri înspăimântătoare.

— Vânjosul… murmură ea.

În clipa următoare, împinsă de un impuls irezistibil, se aruncă în faţă, ca o căprioară urmărită de o haită de câini de vânătoare.

— Opreşte-te! N-o să ajungi prea departe, eşti înconjurată.

Cu o teamă sălbatică în suflet, Roxane însă alerga, alerga. Fuga ei nebună o ducea din ce în ce mai departe de han, pe nişte străduţe întortocheate, întunecoase. Peste tot, zidurile caselor tăcute, ostile, şi ferestrele închise îi dădeau impresia că se întoarce mereu de unde a plecat.

— Ajutor! Ajutor! striga ea din toate puterile. Impresia că se învârtea în cerc, ca într-un labirint, i se confirmă când la capătul unei străzi îl zări pe unul dintre urmăritorii săi, în faţa ei. Ceilalţi continuau să alerge după ea.

Se opri o clipă, hăituită, transpirată toată, apoi porni din nou înainte, abia mai respirând, împiedicându-se în rochia al cărei tiv sfâşiat atârna în urma ei. „Am o şansă mai mare să scap de un singur om decât să mă întorc înapoi”, se gândi ea destul de confuz.

În timp ce mergea spre el, cu capul plecat, i se păru că o strigă cineva, dar nu se opri. Toate facultăţile ei se concentraseră într-una singură: şiretenia. Toate instinctele i

se contopiseră într-unul singur: cel de conservare. Mintea ei nu mai cunoştea decât două cuvinte: scăpare, supravieţuire.

— Roxane!

De unde venea vocea aceasta? Cine o striga? Fata se apropie de bărbatul care-i tăia calea. Prefăcându-se că se îndreaptă spre stânga, se aruncă brusc spre dreapta, încercând să-l ia pe nepregătite. Dar un braţ puternic o trase înapoi şi se trezi lipită de un piept tare şi musculos. Cuprinsă de ameţeală, închise ochii. În vreme ce se prăbuşea, simţi răsuflarea bărbatului, frigându-i obrazul, apoi avu senzaţia că se prăbuşeşte în neant, ca o stea căzătoare aspirată de vid.

Bărbatul puse cu grijă trupul feţei leşinate sub o streaşină şi apoi îşi scoase spada. Cei trei tâlhari se apropiau de el tiptil, la distanţă unul de altul, într-o încercare de a-l înconjura.

— Hei! strigă şeful lor fluturându-şi spada, nu te amesteca în ce nu te priveşte, domnule!

— Îmi pare rău, trebuie să vă spun că mă priveşte, răspunse necunoscutul.

Spunând acestea, ieşi din umbră cu spada întinsă în faţă şi ţinând în mâna stângă un pumnal cu coadă lungă. Lamele se încrucişară şi, pentru câteva clipe, străduţa deveni un câmp de luptă.

— Vânjosule, hai s-o ştergem! zise unul dintre spadasini. Asta nu era prevăzut în programul nostru. Domnul ăsta este un spadasin al naibii de bun şi o să ne spintece!

— Cârtiţă are dreptate! Şi eu zic la fel.

Vânjosul pară la limită un ultim asalt al adversarului său apoi, văzându-i pe cei doi luând-o la fugă, se retrase, abandonând lupta.

— N-avea grijă, o să ne mai vedem noi, şuieră el printre dinţi alergând să-i prindă din urmă pe ceilalţi doi.

Capitolul 7

Două palme puternice se abătură peste obrajii livizi ai feţei. Aceasta îşi revenea încet din leşin, ca o înecată care iese la suprafaţa apei.

— Roxane! zise o voce masculină, mă auzi?

Crezând că va fi lovită din nou, ea se crispă. Dar lovitura nu veni. Fu cuprinsă de diverse senzaţii, de cald, de frig, de sete. Simţi că este întinsă pe ceva dur pe care-l identifică drept o podea.

— Deschide ochii! îi ordonă vocea.

Cu preţul unui efort imens, îşi ridică pleoapele. Un felinar atârnat de o grindă o orbi, apoi zări ca prin ceaţă un chip.

— Dă-mi drumul, gemu ea.

Privirea ei se plimbă peste un şir de siluete care păreau să aştepte în linişte, apoi fixă din nou chipul aplecat deasupra ei. Încetul cu încetul, trăsăturile deveniră mai clare. Speriată, Roxane remarcă dezordinea părului blond al bărbatului şi cicatricea de pe obrazul lui stâng. Hainele lui şifonate şi murdare de noroi uscat, dovedeau că se bătuse. Dar el îi zâmbea şi acest zâmbet fu de ajuns ca să-i mai dea curaj şi să exclame cu nedumerire:

— Romuald! Ce cauţi aici? El îi luă mâinile.

— Odihneşte-te. Acum eşti în siguranţă. Ridicându-se pe coate, Roxane observă că de fapt era întinsă pe o banchetă de lemn, în sala cea mare a hanului. Ceea ce crezuse mai întâi a fi siluete umane nu erau decât stâlpii groşi care susţineau grinda cea mare. Îi năvăliră în minte amănunte ale aventurii ei nocturne. Vru să se ridice, dar cu o mână fermă, Romuald o obligă să rămână întinsă.

— Dumnezeule! gemu ea, ce s-a întâmplat cu bieţii mei prieteni?

— Sunt în viaţă, i-am dus la un prieten de-al meu, medic. Au nişte contuzii şi răni superficiale. Scarron are şi un uşor traumatism cranian. Nimic grav.

— Şi dumneata? Prin ce miracol treceai pe străduţa aceea? Pe chipul tânărului trecu o umbră.

— Din întâmplare.

— Nu te cred.

— Atunci, află că v-am urmărit cu trăsura mea de când aţi plecat de la castel.

— Aşadar, ai fost la spectacol? Nu te-am văzut nicăieri.

— Am ieşit din sală la pauză.

— De ce? Nu ţi-a plăcut jocul nostru?

— Dimpotrivă. Am fost fascinat de personajul Lydiei. Şi dumneata ai jucat minunat rolul acestei tinere care ştie să iubească.

Urmă o clipă de tăcere. În lumina portocalie a felinarului, chipul contelui de Frejus părea aureolat de o lumină celestă. Pe buzele lui plutea un zâmbet vag, dar privirea i se asprise.

— Insinuezi cumva că Lydia este mai adevărată decât Roxane?

Tânărul se ridică şi începu să se plimbe prin încăpere cu un mers rigid. Reveni şi se aşeză pe colţul băncii. Glasul îi răsună în încăperea goală ca o sentinţă:

— Acum câtva timp, l-am cunoscut pe Benjamin, apoi am descoperit-o pe Roxane şi, în sfârşit, pe Lydia. Ce-ar trebui să cred? Cine eşti de fapt dumneata? Poate că eşti altcineva? Câte feţe ascunde personajul dumitale nedesluşit?

Pusese toate aceste întrebări într-un ritm precipitat, ca şi cum n-ar fi aşteptat niciun răspuns. Părea indiferent, dar lucrul acesta era dezminţit de extrema sa paloare şi de înflăcărarea ce i se citea în ochii albaştri. Roxane se ridică puţin.

— Dar, de fapt, ce acuzaţii îmi aduci?

El se aplecă spre ea, cu ochii scânteind şi cu buzele crispate.

— Cum îndrăzneşti să mă mai întrebi? Ţi-ai bătut joc de

mine, făcându-mă să te cred băiat şi m-ai împins în braţele acelei subrete care probabil că nu valorează mai mult decât dumneata; în fine, l-ai primit chiar aici pe marchizul de Malemorte!

Se întrerupse, aproape sufocat de furie.

— Aşadar, zise Roxane cu calm, domnul conte şi-a simţit lezat orgoliul…

— Exact!

— N-ai încercat niciodată să înţelegi. Şi, la urma urmei, nu dumneata mi l-ai trimis pe marchiz? Nu ţi-a povestit cum s-a încheiat vizita lui aici?

Cum el o privea nedumerit, Roxane îi povesti în câteva fraze. El îi ascultă cu atenţie relatarea.

— Să fii atentă, Roxane, zise el, marchizul de Malemorte este renumit pentru cruzimea lui. Când este alungat de cineva, devine feroce, pentru că are oroare de eşecuri. După părerea mea, cei care te-au atacat au fost oamenii lui.

— Dumnezeule! Dar ce voiau?

— Să-l răzbune pe marchiz. Adică să-i cotonogească pe prietenii tăi şi…

— Te rog, continuă.

— Şi probabil să te răpească.

— Dar n-are dreptul!

El schiţă un zâmbet ironic.

— Şi-l ia singur.

Din nou, privirile li se întâlniră. Era ca o rază de soare după furtună. Orbită de luminozitatea ochilor albaştri, fata îşi plecă privirea. El îi prinse cu degetul bărbia obligând-o astfel să-l privească. Iarăşi, privirea ei se tulbură. Apoi, faţa lui Romuald se apropie de cea a Roxanei atât de aproape încât ochii ei parcă i se contopiră într-un vârtej de lumină albăstruie stropită cu aur.

Buze fierbinţi şi catifelate le atinseră pe cele ale feţei. Aceasta se lăsă îmbrăţişată, sărutată, încolăcindu-şi braţele

după gâtul tânărului. Braţele lui le simţi strângând-o ca într-o menghină.

— Roxane, eşti atât de frumoasă, murmură el, înainte de a-i cuprinde din nou buzele într-un sărut şi mai înflăcărat.

Cât timp dură oare această îmbrăţişare? O clipă, o eternitate? Roxane n-ar fi putut să spună. Dar bucuria care o cuprinsese şi această exaltare extraordinară care o făcea să râdă şi să plângă în acelaşi timp, o convinseseră, dincolo de orice incertitudine posibilă, că întâlnise dragostea.

O tuse discretă îi făcu să se desprindă unul de altul. Prin uşa întredeschisă a bucătăriei apăru capul roşcovan al lui Panurge.

— Nu vreau să mă amestec în conversaţia dumneavoastră, zise el cu un zâmbet maliţios, dar aş vrea să ştiu câţi veţi fi la masă diseară.

Răspunsul fu o tăcere deplină, şi el se întoarse la bucătărie ridicând din umeri.

— Mă întreb dacă Hannibal va aprecia faptul că acest tânăr domn a pus ochii pe fata lui, mormăi el în timp ce mai arunca un braţ de surcele în foc; se cam ştie cum se termină lucrurile de felul ăsta…

Un băiat de la bucătărie care era pe jumătate copt de când tot învârtea frigarea pe care erau înfipţi puii, îi răspunse reflex:

— Ăsta parcă arată mai bine decât celălalt. Patronul îi aruncă o privire furioasă.

— Nu te-a întrebat nimeni nimic! Şi apoi, despre care „celălalt” vorbeşti?

— De cel care, zilele trecute, punea ceva la cale împreună cu Vânjosul, cu Gămălie şi cu Cârtiţă.

Panurge îi făcu ameninţător cu degetul.

— Să-ţi ţii gura, ai înţeles?

— Da, patroane! oftă băiatul.

Romuald îşi îmbrăcă pelerina albastră cu fireturi argintii şi-şi puse pălăria cu panaş alb. Chipul lui îşi recăpătase

expresia impenetrabilă.

— La revedere, Roxane! Curând se vor întoarce şi prietenii tăi.

— Îmi spui „la revedere” gândindu-te la „adio”…

— Poate că ai dreptate, mărturisi el. Eşti o fată care mă descumpăneşte. Aş vrea să te revăd şi să fug de tine în acelaşi timp. În orice caz, afacerile mă obligă să plec la Saint-Germain. Am venit la Paris în speranţa că voi recupera nişte pământ care făcea parte din vechiul domeniu de Frejus. În timpul Frondei, bunicul meu a făcut mari servicii regelui. Şi se spune că regele este mărinimos.

— Aşa am auzit şi eu.

— Contesa de Bruyères a reuşit să-mi obţină o audienţă la palat.

— Este adevărat, îi tăie ea vorba cu amărăciune în glas, că n-ai fi putut găsi un susţinător mai vajnic precum Eleonor de Bruyères. Este o femeie strălucitoare prin inteligenţa şi frumuseţea ei.

— Aşa este, recunoscu el, un pic jenat. Roxane îşi plecă pleoapele ale căror gene lungi îi umbriră pometii.

— Şi apoi, face parte din lumea dumitale, pe când eu, eu nu sunt decât o biată artistă necunoscută.

— Ce vrei să spui?

— Că dragostea dintre nobili şi oamenii de rând nu este posibilă decât în piese de teatru, aşa cum este şi *Raţiune sau pasiune.*

— Asta era! exclamă el, furios. Este oare cu putinţă să săruţi o femeie fără ca ea să-ţi vorbească imediat despre dragoste? Şi de ce nu chiar despre căsătorie, dacă tot am ajuns aici?

Roxane izbucni în râs, mulţumind Cerului că, fiind artistă, putea să se prefacă.

— Mii de scuze, domnule conte, glumeam doar! El o privi uluit.

— Ce fată ciudată eşti!

Roxane avu puterea să zâmbească.

— Acum vreo două săptămâni, mi-ai spus acelaşi lucru: „Eşti un paj foarte ciudat”.

— Ajunge! izbucni el. Ţi-am salvat viaţa şi te-am sărutat, atâta tot…

— M-ai sărutat de două ori!

— Fie, de două ori, într-un moment de rătăcire. Doar n-o să faci acum din asta o dramă?

— Nici dramă, nici comedie! Iartă-mă, sunt foarte obosită. Se răsuci pe călcâie şi se îndreptă spre scară, cu capul sus dar cu sufletul sfâşiat. El o privi plecând, cu un oarecare sentiment de vinovăţie.

— Roxane!

Ea nu se întoarse. „Un sărut nu înseamnă nimic”, se gândi ea urcând treptele „absolut nimic, doar atunci când este primul”.

Auzind uşa de la intrare scârţâind din balamale, apoi trântindu-se cu furie, se crispă.

„Gata, s-a sfârşit!” îşi zise ea cu ochii umezi.

Capitolul 8

Prăvălit pe o rogojină împuţită, cu mâinile şi gleznele înlănţuite, Lunganul contempla pata verzuie de mucegai ce se întindea pe tavanul celulei sale, o temniţă cu pereţi plini de igrasie, luminată doar printr-o crăpătură îngustă acoperită cu gratii.

— Hei, Setilă, strigă el, crezi că va veni?

De pe rogojina alăturată ajunse până la el un rânjet gutural.

— Puţin îmi pasă mie!

— Şi totuşi, trebuie să vină.

— Ah! Da? Şi de ce, mă rog?

— Aşa, pentru liniştea mea sufletească.

Setilă lovi cu piciorul în gol ca să sperie un şobolan cu ochii fosforescenţi, singurul lor tovarăş de celulă.

— Liniştea ta sufletească! Mă faci să râd. Mâine vom fi traşi pe roată. Cu puţin noroc, o să murim repede. Şi apoi, ştii, când eşti mort, nici măcar nu mai ştii că ai existat... Uiţi de toate, chiar şi de nelegiuirile pe care le-ai făcut.

Lunganul se ridică în şezut. Chipul îi era livid, febra îl măcina. Unicul său ochi, deja înceţoşat de apropierea morţii care-l pândea, era aţintit spre uşa grea de fier cu balamale ruginite.

De când nu se mai deschisese oare? Uitase. Aici, pierdeai noţiunea timpului. Din când în când, printr-o mică deschizătură, o mână le arunca înăuntru o cană cu apă şi o coajă de pâine. Cei doi prizonieri îşi împărţeau puţina lor mâncare cu şobolanul.

De câteva zile, Lunganul era agitat, într-o permanentă exaltare bolnăvicioasă.

— Trebuie să vină! Trebuie! repeta el.

Apoi cădea într-o apatie îngrijorătoare. Aşezat pe labele din spate, şobolanul îşi scărpina botul. Brusc se opri, adulmecând aerul ca şi cum pândea un zgomot.

Curând, pe coridor se auziră paşi. Cei doi condamnaţi se priviră cu spaimă.

— Ne-a venit ceasul! gemu Setilă. Vin după noi. Lunganul nu se clinti. Mintea îi hoinărea aiurea. Degeaba îi era trupul înlănţuit, ros de boală, mintea îi era liberă şi zbura ca pasărea.

Ghemuit pe rogojină, Setilă auzi cum era scos lacătul, apoi tras zăvorul. Îşi făcu cruce cu mâna tremurând. Uşa se deschise cu un zgomot infernal de balamale ruginite. Lumina unui felinar făcu o pată pe podea. Prizonierii clipiră des, surprinşi de lumina bruscă. Şobolanul bătu în retragere.

— Lunganule! urlă o voce aspră.

Banditul se ridică, străduindu-se să stea într-o poziţie demnă.

— Eu sunt!

— Ai un vizitator!

Urmă o clipă de tăcere, apoi o umbră se proiectă pe podea. Pe faţa jigărită a prizonierului flutură un zâmbet.

— Intraţi, zise el, vă aşteptam...

***

Dorine izbucni într-un râs cristalin.

— Biata fetiţă, eşti îndrăgostită. Roxane protestă.

— Nu, sunt doar furioasă.

— Este acelaşi lucru.

Cele două fete erau în camera lor. Desculţă, într-un jupon alb tivit cu panglică mov şi cu părul desfăcut, Roxane trăgea cu furie de şireturile corsetului.

Aşezată la masa de toaletă, Dorine îşi ondula părul cu un fier încălzit.

— Dar, spune-mi, tu ce ai fi făcut în locul meu? Dorine pufni cu superioritate:

— Nimic, frumoaso! Aş fi aşteptat. Întotdeauna trebuie să-i laşi bărbatului iniţiativa. Asta îl flatează şi-i dă iluzia că este cel mai puternic. Dintre toate animalele, niciunul nu este atât de vanitos ca bărbatul!

Roxane izbucni în râs.

— Este teribil ceea ce spui, Dorine.

Subreta puse fierul de ondulat pe cărbunii încinşi, se aplecă spre oglindă ca să-şi examineze mai bine detaliile coafurii.

— Nu, spun doar adevărul, răspunse ea răsucindu-şi buclele cu degetul; şi eu l-am tot aşteptat pe Făt-Frumos.

Roxane reuşi în sfârşit să-şi lege corsetul.

— Şi?

Dorine răspunse pe un ton plin de dispreţ.

— Şi a venit, apoi a plecat fără să-mi lase vreo adresă. Cu siguranţă găsise ceva mai bun!

Vocea Dorinei se frânse. Cu un gest nervos, luă din nou fierul şi se apucă de treabă.

„Ce ciudat, se gândi Roxane, şi eu care o credeam frivolă!” Chiar îi mărturisi Dorinei gândul ei. Subreta o privi prin oglindă. Ochii ei de culoarea violetelor trebuie să fi fost cândva tandri. Acum însă, privirea îi era aspră, cu licăriri metalice.

— Aşa este, recunoscu ea, par frivolă. Dar vei vedea şi tu, Roxane, cei care ţi se par cei mai veseli şi fără griji, ascund adesea o rană în inima lor. Şi atunci, râdem, cântăm, căutăm să ne amorţim durerea.

— La ce-ţi foloseşte?

— Păi, pe măsură ce tot repeţi gesturile unei bune dispoziţii, ajungi chiar să crezi că este aşa.

Roxane rămase fără replică. Îşi dădea brusc seama că o judecase pe Dorine prea pripit, fără să-i aprofundeze vreodată sentimentele. Astăzi, aşezată în faţa oglinzii, îmbrăcată într-o simplă cămaşă albă, cu faţa eliberată de orice artificii, Dorine îi apărea într-o cu totul altă lumină.

„Aşadar, toţi cei care au iubit, suferă”, îşi zise ea punându-şi peste juponul alb o rochie largă de bumbac de un roz stins. În clipa aceea, uşa se deschise brusc şi bătrâna Celine apăru în prag. Îmbrăcată într-un capot uzat, fără perucă, cu faţa brăzdată de riduri adânci, lividă, părea o stafie. Şi totuşi, un zâmbet triumfător îi întindea buzele uscate.

— De data aceasta, teatrul nostru va urca treptele gloriei! le anunţă ea.

— Ce s-a întâmplat? Iarăşi ai una din presimţirile tale stupide, zise Dorine.

Celine îşi ridică ceea ce-i mai rămăsese din sprâncene.

— Dacă ai fi mai puţin proastă, ai fi înţeles că marchiza de Montespan a apreciat mult spectacolul nostru. Dar poate că erai prea ocupată să asculţi balivernele vreunui boşorog!

— Este vina mea că plac bărbaţilor? îi aruncă subreta cu un râs ironic.

Celine încasă replica ridicând ochii spre tavan, ca şi cum i-ar fi spus: „Zi-i înainte, frumoaso, o să vină şi rândul tău”.

— Treaba este, reluă ea prefăcându-se că ignoră înţepătura colegei ei, că vom juca în faţa regelui!

Accentuă ultimele cuvinte făcând un gest larg. Ochii ei mici lipsiţi de gene, ca cei ai peştilor, se plimbau de la Dorine la Roxane. Uluite, cele două fete amuţiseră. Satisfăcută de efectul produs, bătrâna actriţă se aşeză pe unicul fotoliu din cameră.

— Nu ştiu dacă vă daţi seama de şansa pe care o avem, continuă ea cu vocea-i dogită, şi toate astea, numai datorită mie!

Celine îşi însuşea întotdeauna succesele trupei, aruncând în seama lui Hannibal toate eşecurile.

— Aş zice mai degrabă că este datorită contelui de Frejus, remarcă Roxane. Fără el, n-am fi cunoscut-o niciodată pe contesa de Bruyères.

— Bla, bla, bla! Acest băiat fermecător, de care eşti

îndrăgostită nebuneşte, nu ne-ar fi întâlnit niciodată la Bièvre dacă eu nu l-aş fi convins pe Hannibal să venim la Paris.

Roxane se făcu stacojie la faţă.

— Nu sunt îndrăgostită… începu ea.

— Pe naiba! Asta se vede de la o poştă, o întrerupse Celine cu un gângurit de cochetă.

Cum fata o fixa cu o privire ucigaşă, ea adăugă cu o convingere perfidă.

— El, în schimb, părea să fie interesat mai mult de „Benjamin” şi, oricum, este evident că preferă blondele!

Roxane se prăbuşise pe colţul patului, cu braţele atârnând. Inconştientă de durerea pe care i-o provoca, bătrâna continuă netulburată:

— Pe Dorine, sau pe Eleonor de Bruyères. De altfel, mi-au ajuns la ureche vorbe precum că aceasta i-ar acorda anumite favoruri frumosului tău admirator…

— Destul! strigă Roxane.

Sub privirea buimăcită a Celinei, sări de pe pat şi ieşi din cameră trântind uşa. Bătrâna actriţă se întoarse spre Dorine, cu un aer uluit.

— Ia te uită ce mai maniere! Ce i-am zis? Subreta ridică din umeri.

— Tot ceea ce nu trebuia să-i zici, ca de obicei. Celine îşi scutură părul cânepiu.

— Fata asta are un caracter foarte impulsiv la vârsta ei. Eu, la optsprezece ani, eram altfel. În fine! Vin să vă dau o veste bună şi iată cum sunt primită. O să mă plâng lui Hannibal.

Rostise această ultimă frază ca pe un argument decisiv. Apoi, înainte ca Dorine să poată să-i răspundă, ieşi din încăpere aşa cum ieşi de pe scenă după o replică aplaudată.

— Fir-ar să fie! zise Dorine. Lucrurile se încurcă.

***

La parter, sala era plină. Panurge, îngrijorat, alerga de la o masă la alta, luând comenzi şi transportând tăvile încărcate cu mâncăruri. În bucătărie, băieţii care ajutau se agitau de zor sub ploaia de comenzi.

— Pateu de vânat! Şuncă! Peşte! Friptură de viţel! Aşezat la masa lui obişnuită, alături de Valentin şi de Scarron, Hannibal stropea cu vin vestea cea bună. Cu stacana în mână, tocmai voia să-şi umple încă un pahar, când Roxane se apropie de masă.

— Ah, iată-te în sfârşit, fata mea! exclamă el, un pic ameţit. Ţi-ai revenit din emoţii?

— Da, tată.

— Nu mai poţi să circuli prin Paris noaptea fără să fii atacat! strigă tare Hannibal.

Câţiva oameni de la o masă alăturată îşi întoarseră capetele.

— Tată, vorbeşti prea tare, şopti Roxane, un pic stânjenită.

— Este adevărat că am o voce răsunătoare! recunoscu directorul trupei, dar totuşi, era cât pe ce să pierd doi actori dintr-un foc. Ar fi fost o catastrofă pentru teatrul nostru.

În timp ce vorbea, îşi mângâia cu o mână febrilă punga plină cu galbeni pe care o ascunsese într-un buzunar adânc al pelerinei. Banii aceştia câştigaţi într-o singură seară îl îmbătau mai mult decât vinul, dându-i iluzia că este invincibil.

Aşezaţi alături de el, Valentin şi Scarron nu arătau prea bine. Junele prim avea un ochi învineţit iar Arlechino îşi schimbase pălăria ţuguiată cu un bandaj care-i accentua paloarea. Între ei, fericit, jubilând, Hannibal trăncănea întruna, ignorând total tristeţea Roxanei.

— Vă spun eu, mergem pe urmele lui Molière! Nu văd de ce trupa acestui domn ar fi mai bună decât a noastră; doar

că el a mai însăilat nişte catrene care l-au distrat pe rege…

Roxane nu mai asculta delirul verbal al tatălui său. Gândurile îi zburau în altă parte. Îşi aminti vag de discuţia pe care o avusese cu ducele de Brabant la castelul Saint-Denis. Vocea gravă a ducelui se suprapunea celei zeflemitoare, răguşită din cauza urletelor, a lui Hannibal.

„Viaţa oamenilor este o continuă căutare a fericirii. Este absurd! Cel mai adesea, nefericirea ne însoţeşte zilnic…”

Preţ de o clipă, îi reveni în minte faţa cu trăsături nobile, cu ochi adânci, inteligenţi şi trişti, cu riduri de suferinţă în colţurile gurii. Apoi revăzu celălalt chip, obsedant, mult mai tânăr, acesta fără nicio urmă de durere, de suferinţă, ironic şi teribil de seducător, cel al lui Romuald.

Cu coatele pe masă, Roxane îşi ascunse faţa în mâini. Niciodată în viaţa ei nu se simţise atât de singură. I se părea că orice formă de comunicare cu exteriorul se întrerupsese şi că era condamnată să tacă veşnic.

„Nimeni nu mă înţelege”, se gândi ea privind figurile vesele ale colegilor ei. Hannibal, cu nasul ca un gogoşar roşu, continua să trăncănească. Valentin încuviinţa mereu, după cum îi era obiceiul; cât despre Scarron, acesta nu-şi mai lua ochii de la uşa bucătăriei.

— După spectacolul de la Versailles, nu este imposibil să devenim una din trupele oficiale de la curte, zise Hannibal.

— Nu se ştie, îl întrerupse Valentin, pentru că de când habotnicii de la curte au interzis să se mai joace *Tartuffe,* domnul Molière este în dificultate.

La urechile Roxanei ajungeau doar frânturi de cuvinte, ca nişte frunze moarte purtate de vânt. Printre clienţii din sală se iscă dintr-odată un murmur, şi Roxane înţelese că Dorine îşi făcea intrarea, urmată de Celine.

— În sfârşit! exclamă Scarron, îmi este o foame de lup. Aş mânca o friptură de mistreţ.

— Excelentă idee, încuviinţă Valentin.

— Eu aş înclina către o friptură de pasăre cu nuci, zise

vesel directorul trupei.

Celine se aşează lângă Hannibal şi anunţă că ar prefera nişte potârniche la grătar. Oftând adânc şi pretinzând că trebuie să-şi supravegheze silueta, subreta alese bibilică învelită în şuncă.

— Şi tu, Roxane? întrebă Valentin. Aceasta ridică privirea, cu un aer buimac.

— Nimic! eu mă duc să mă culc.

— Fă un efort şi mănâncă, se îngrijoră Hannibal. Şi aşa eşti prea slabă.

Fata îi adresă un zâmbet forţat.

— Nu-ţi face griji, tată. Noapte bună! Distracţie plăcută. Şi fără să mai spună un cuvânt, se întoarse şi porni cu un pas demn spre ieşire. Ajunsă în mijlocul sălii, încremeni. Aşezat la o masă de lângă uşă, bărbatul cu pălărie neagră savura un vin de Sardinia. Remarcă faptul că este observat şi-i aruncă feţei o privire vicleană şi îndrăzneaţă pe sub borul pălăriei. O cicatrice în colţul gurii îl făcu să pară zâmbitor. Fără să se intimideze, Roxane merse spre el.

— Îmi cer scuze, zise ea cu o voce clară, nu cumva dumneata îl căutai pe tata într-o seară?

El se gândi o clipă, apoi răspunse:

— S-ar putea! De ce mă întrebi?

— Nu dumitale ţi se spune Vânjosul? Ochii bărbatului scânteiară ameninţător.

— Da, mi se mai spune şi Gură Strâmbă din cauza asta, zise el arătându-şi cu degetul cicatricea.

Îşi ridică bărbia. În lumina slabă a lumânărilor, Roxane putu să vadă o faţă măslinie şi ascuţită din care răsărea nasul coroiat. Dar ochii erau cei ce impresionau cel mai mult. Apropiaţi de rădăcina nasului, înfundaţi în orbite sub sprâncenele stufoase, de culoare gălbuie ca a felinelor, licăreau ca nişte stropi de mercur.

Culoarea neobişnuită şi ciudata lor mobilitate evocau privirea unor monştri mitologici. „Sunt ochi de ucigaş”, îşi

zise Roxane, înspăimântată. Bărbatul se aplecă uşor în faţă şi chipul lui fu din nou înghiţit de umbră.

— Asta-i tot ce voiai să mă întrebi? zise el pe un ton morocănos.

Exact vocea aceasta am auzit-o prin coşul şemineului, se gândi Roxane speriată, şi aş băga mâna-n foc că bărbatul acesta era şeful spadasinilor care ne-au atacat aseară”.

Îşi luă expresia cea mai inocentă şi spuse:

— Te rog să-mi scuzi curiozitatea.

Mâinile late şi osoase ale Vânjosului se crispară pe pahar şi răspunse, cu un râs ciudat:

— Fii atentă, curiozitatea nu-i un lucru prea bun.

***

Roxane se încuie în cameră cu cheia. Apoi, se aruncă în fotoliu unde rămase o vreme, abătută. O teamă nedesluşită se insinua în ea, o presimţire funestă a unui pericol iminent. Se înfioră şi încercă să găsească un fir conducător în toată această încâlceală de fapte. Îşi aminti cuvintele lui Hannibal, care-i recomandase să păstreze tăcerea.

Şi ce să creadă despre acest atac nocturn? Avusese drept scop răpirea ei, aşa cum presupusese contele de Frejus? Nu se voise oare s-o facă să tacă definitiv?

Rămase mult timp aşa, încordată, la pândă. Cineva mergea pe coridor, sau, mai degrabă, se deplasa în vârful picioarelor. Roxane pândea orice zgomot: trosnetul lemnăriei, a pardoselii, tic-tac-ul pendulei, sfârâitul lumânării. Îşi scoase pantofii şi se furişă până lângă uşa încuiată. Îşi lipi ochiul de gaura cheii şi văzu doar o bucată de zid. Când să se îndrepte, oarecum mai liniştită, zări deodată, profilată pe perete de lumina felinarului de pe coridor, umbra unui bărbat cu o pălărie cu boruri largi şi calotă înaltă.

Fata tresări speriată…

Capitolul 9

— Ce este, Philippot? întrebă Eleonor de Bruyères, pe un ton sec.

Valetul făcu un gest de neputinţă.

— Îmi pare rău s-o deranjez pe Doamna, dar jos este un băiat care întreabă de contele de Frejus.

Aşezată în faţa oglinzii, pe o pernă pântecoasă din catifea crem, Eleonor ridică din umerii ei goi.

— Numai pentru atâta m-ai deranjat?

În picioare între două coloane din lapis-lazuli, Philippot semăna cu o statuie a disperării.

— Pentru că tânărul nu se urneşte, parcă a prins rădăcini în budoar şi spune că nu va ieşi de acolo până când n-o să-l vadă pe domnul conte.

Eleonor îşi deschise cu nonşalanţă cutiuţa cu aluniţe de catifea şi-şi puse una în colţul gurii cu buze roz şi cărnoase.

— Hai, Philippot, dacă tot eşti aici, fii bun şi ajută-mă să-mi pun colierul.

Valetul se apropie, luă un splendid colan încrustat cu rubine şi-l trecu pe gâtul delicat al stăpânei sale.

— Dar ce faci? Neîndemânaticule!

Degetele lui Philippot tremurau la atingerea pielii mătăsoase a Eleonorei. Între timp, aceasta găsise locul potrivit pentru amplasarea unei a doua aluniţe, pe unul dintre sâni.

— Poţi să pleci, Philippot. Roşu ca focul, valetul bâigui:

— Şi tânărul de jos?

— Spune-i că domnul de Frejus lipseşte o săptămână. Valetul îşi încrucişă braţele pe piept.

— Nici n-o să vrea să audă.

Contesa de Bruyères îşi puse un strat discret de fard pe pleoape.

— Cum arată?

— Cine?

— Băiatul ăsta, idiotule! Philippot tuşi uşor.

— Păi, arată destul de bine, deşi este foarte tânăr, aproape un copil.

— Cam câţi ani are?

— Şaisprezece, şaptesprezece cel mult.

— Este un băiat drăguţ, zici? Du-te şi spune-i că o să-l primesc eu.

Valetul privea cu un aer resemnat frescele de pe tavan. La ce bun să mai încerce s-o convingă pe contesă? Ieşi de-a-ndărătelea, oftând neputincios.

Eleonor aruncă o ultimă privire în oglindă, admirându-şi fără modestie imaginea. Rochia de muselină roz şi mov, împodobită cu panglici argintii, îi şedea de minune. Colierul de rubine de la gât îi scotea în evidenţă albul strălucitor al pielii. Chipul ei delicat, uşor alungit, părea sculptat în alabastru; ochii imenşi, lacomi, străluceau ca nişte safire.

— Cât timp va putea rezista farmecului meu? murmură ea, visătoare.

Din capul scării, Eleonor îl zări pe vizitator. În budoarul acoperit cu tapiserii de Flandra reprezentând iubirile lui Neptun, aştepta un tânăr. Pe moment, femeia îl vedea doar din spate; o siluetă suplă, armonioasă, în ciuda pantalonilor bufanţi, ciorapi drapaţi şi o pălărie mare cu panaş. Cu un ochi expert, contesa examină gâtul lung şi fin care se unea printr-o linie graţioasă cu nişte umeri mici. Pe buze îi apăru un zâmbet ciudat.

— Domnule, zise ea coborând treptele de marmură, ai un mod ciudat de a intra în casele oamenilor fără să fi fost invitat.

Apoi, fără să-i lase timp oaspetelui să răspundă, continuă:

— Şi mai întâi, cine eşti dumneata?

— Mă numesc Benjamin.

— Şi pretinzi că îl cunoşti pe contele de Frejus?

Sub privirea inchizitoare a contesei, Roxane roşi. După

multe ezitări, de îndată ce umbra Vânjosului dispăruse, îşi îmbrăcase vechile haine bărbăteşti şi se gândise cine ar fi putut s-o ajute. Doar două persoane îi inspirau încredere: Philippe de Brabant şi Romuald de Frejus. Neştiind unde să-l contacteze pe primul, optase pentru al doilea. Astfel deghizată în Benjamin, fata deschisese fereastra şi se strecurase afară. Agăţându-se de stâlpul care susţinea vechea firmă a hanului, se balansase o clipă, apoi se lăsase să cadă uşor pe picioare.

Ajunsă în stradă, se furişase spre locul unde clienţii hanului îşi lăsau caii şi apoi încălcase un roib. Îşi îndemnase calul spre şosea şi se pierduse în noapte. Cât timp galopase? N-ar fi putut să spună. Ocolise mai multe cartiere periferice, traversase poduri şi pieţe în care statui de bronz arătau cu degetul către o destinaţie misterioasă.

Tot timpul cât călărise sub un cer înnorat, se rugase lui Dumnezeu să-l găsească pe Romuald. Ruga ei însă nu fusese ascultată.

— Cine ţi-a spus că domnul conte locuieşte aici? întrebă Eleonor.

— Chiar el, doamnă.

— Ţi-a vorbit despre mine?

— Mi-a dat doar această adresă.

Eleonor îşi dădu un pic capul pe spate, prefăcându-se că se gândeşte. De fapt, acest gest foarte studiat avea ca scop să i se remarce fineţea gâtului. În clipa următoare îşi aţinti privirea scânteietoare în ochii Roxanei, tot aranjându-şi rochia cu gesturi cochete.

— Înţeleg, Benjamin, că-l cunoşti pe conte, zise ea cu o voce caldă. Din păcate, nu este aici, este la Saint-Germain pentru afaceri. Dar dacă vrei să bei cu mine un pahar de porto, poate că te-aş putea sfătui în locul lui.

Resemnată, Roxane o urmă pe contesă într-un mic salon lambrisat cu oglinzi veneţiene. Numeroase aplice cu ciucuri de cristal difuzau o lumină aurie. Eleonor de Bruyères se

lăsă să cadă pe o sofa, invitând-o pe Roxane să se aşeze alături. Aceasta se aşeză pe un colţ, cu mâinile crispate pe genunchi. Niciuna dintre ele nu vorbi, până când Philippot aduse două pahare de cristal pe o tavă de argint împodobită cu ciorchini de struguri şi frunze de viţă din aur.

— Ei bine, prietene, nu bei?

Roxane îşi muie buzele în vin, zicându-şi că ar face mai bine să plece. Totul în această casă, oglinzile, tablourile valoroase, tavanul pictat, podoabele baroce, o stânjeneau. Splendidă în lumina lumânărilor, Eleonor îşi bea paharul cu înghiţituri mici, fără s-o piardă din ochi.

— Aşadar? Ce probleme aveai cu contele?

Ceva din privirea Eleonorei, o nuanţă în intonaţia vocii, o alarmă pe faţă. Căută zadarnic un pretext ca să explice această vizită nocturnă. Eleonor continua s-o privească, cu un zâmbet cuceritor pe buze, cu privirea înflăcărată.

— Este... Este ceva personal, zise Roxane.

— Dar Romuald n-are secrete faţă de mine.

Un râs cristalin răsună printre tablouri şi oglinzi. Roxane simţi o strângere de inimă. „De ce ar fi avut el secrete faţă de logodnică, sau de amantă? se gândi ea. Şi de ce nu s-ar căsători cu ea? Este atât de frumoasă, de elegantă...”

— Pun pariu că mă găseşti frumoasă, zise Eleonor ca şi cum i-ar fi ghicit gândurile.

— Da, zise Roxane cu sinceritate.

Contesa îşi scutură cascada blondă a părului uşor pudrat.

— Din păcate, se fandosi ea, frumuseţea este la fel de efemeră ca tinereţea. Câţi ani ai?

— Optsprezece.

— Ce vârstă minunată! Eu am cel puţin zece în plus. Roxane îşi puse paharul pe suprafaţa lucioasă a unei măsuţe. De câteva minute încoace, se simţea cuprinsă de un sentiment de irealitate. În ciuda zâmbetului suav, a blândeţii şi a unei mari simplităţi în vorbire, Eleonor nu-i inspira încredere.

De ce se poartă cu mine atât de fermecător? Bănuieşte oare ceva din scopul vizitei mele? încearcă să mă îndepărteze de Romuald?”

— Dar vrei să pleci deja? Ce păcat!

Roxane luă stângaci mâna pe care gazda i-o întinse şi se aplecă pentru un ipotetic sărut al ei.

— Doamnă! spuse ea cu o voce gâtuită de nelinişte, vă implor să-i spuneţi contelui că l-a căutat Benjamin. Este o chestiune de viaţă şi de moarte.

Eleonor zâmbi din nou, dezvelindu-şi dinţii perfecţi.

— N-am să uit să-i spun, afirmă ea cu pleoapele întredeschise. Oare de vină este vârsta ta tânără, Benjamin, care te face atât de orb încât să nu-ţi dai seama că placi femeilor?

În aceeaşi clipă, uşa se deschise şi Romuald de Frejus năvăli în încăpere. Covorul gros persan îi înăbuşea paşii. Pintenii îi străluceau în semiobscuritatea camerei. Văzând-o pe Roxane, încremeni. O paloare cadaverică i se revărsă pe faţă.

— Ce? Cum? Ce cauţi aici? articulă el.

Eleonor alergă spre noul sosit, îi desfăcu agrafa care-i susţinea pelerina, îi luă pălăria.

— Ai sosit tocmai la timp, gânguri ea, tânărul acesta... El o întrerupse cu un gest tranşant.

— Lasă-ne singuri, Eleonor! Am de rezolvat o problemă cu domnişoara Dufresne.

Contesa păli la rândul ei.

— Dar... cum?

— Roxane adoră să se deghizeze. Eu însumi m-am lăsat păcălit. Dar credeam că a renunţat la acest obicei deplorabil.

— Te rog... murmură Roxane.

Eleonor ridică bărbia. În adâncul ei fierbea de furie, dar era hotărâtă să nu lase să se vadă nimic. „Când mă gândesc că i-am făcut avansuri acestei proaste!” se gândi

ea, ofensată.

Dar feţei îi aruncă un zâmbet monden.

— Felicitări, domnişoară, zise ea cu răceală, iluzia este perfectă!

Buzele i se subţiară la ultimele cuvinte. Se întoarse apoi către Romuald spunându-i pe un ton neutru:

— Presupun că această persoană doreşte să discute doar cu tine. Am înţeles asta şi vă las.

Apoi, înainte să iasă:

— Nu uita de supeul de la Malemorte.

Uşa sculptată se închise după Eleonor. Parfumul ei de magnolie plutea încă în încăpere. Romuald şi Roxane se priviră. Fata îşi scoase pălăria şi torentul negru al părului i se revărsă pe spate.

— Romuald, zise ea cu o voce slabă, speriată, eşti singurul pe lume care poţi să mă ajuţi.

El o privi o clipă, cu ochii întunecaţi.

— Chiar aşa? Nu văd cum aş putea.

— Viaţa mea este în pericol.

— Te-am salvat deja o dată, n-am chef să devin paznicul tău.

Ea se lăsă în genunchi, cu obrazul lipit de braţul unui fotoliu tapisat cu satin.

— Aşadar, nu-ţi pasă de soarta mea?

Cum era aplecată, cu părul desfăcut, cu buza inferioară tremurând, el se surprinse întrebându-se cum de această deghizare derizorie l-a putut păcăli. N-avea ochii atât de feminini? Buzele de un roşu atât de viu, gura atât de mică şi luând uneori o expresie copilărească? Şi mâinile? Şi braţele? Şi talia ei suplă? N-avea în ea totul de o feminitate perfectă?

O ridică fără să înceteze s-o privească.

— Ştiu, Roxane, ce anume m-a făcut să cred că eşti băiat, atunci când te îmbraci aşa.

Ea zâmbi printre lacrimi.

— Adevărat?

— Da, este orgoliul şi curajul tău.

— Crezi că acestea sunt virtuţi specific masculine? zâmbi la rândul lui:

— Cel puţin, aşa se crede. Spune-mi, ce vrei de la mine? „Pare înţelegător, strict amical, se gândi ea cu o strângere de inimă, dar asta e, n-am venit aici să vorbesc despre dragoste”. Îşi alungă din minte sărutul pe care el i-l dăruise şi-şi începu povestea, din momentul despărţirii lor de la podul Bievre.

El o ascultă, cu un aer îngrijorat, fără s-o întrerupă. Când ea termină de povestit, o luă de umeri şi spuse:

— Este o poveste foarte complicată. Lipsesc câteva verigi din lanţ, dar cred că este în interesul tău să fugi de la han.

— Şi unde ai vrea să mă duc?

— Am putea s-o rugăm pe Eleonor să te adăpostească. Cred că este vexată că a fost păcălită şi i-a făcut ochi dulci unei fete.

Roxane făcu ochii mari.

— Ochi dulci?

— Ei da, contesa nu se poate abţine să-i seducă pe toţi masculii care se apropie de ea. Este un fel de joc cu ea însăşi.

— Şi asta nu te deranjează?

Romuald nu răspunse. Evident, era preocupat de altceva. Roxane şi-ar fi vândut sufletul ca să afle care erau relaţiile lui cu Eleonor. Făcu un efort supraomenesc ca să-şi reţină această întrebare. Romuald veni în faţa ei.

— Ce ai de gând să faci?

Ea îşi scutură pânza mătăsoasă a părului.

— Nu pot să părăsesc trupa. Peste câteva zile, jucăm la Versailles. Bietul meu tată ar fi îngrijorat. Este atât de temător.

— Părerea mea este că semeni cu mama ta, pentru că nu ai nimic din Hannibal.

Roxane tăcu. Nu-i plăcea să i se amintească de mama ei. O visa adeseori: un chip înceţoşat, cu ochi mari de culoarea ambrei, la fel ca ai ei. Îşi trecu o mână peste frunte, ca pentru a-şi alunga această viziune obsedantă.

„Este ridicol, e imposibil să-mi amintesc de ea”.

Îşi adună părul greu pe ceafă şi-şi puse pălăria. Acum că povestise acest „secret”, rupând vălul de tăcere pe care i-l promisese lui Hannibal, se simţea mai uşoară. Dar o crezuse oare? Nimic nu-i dădea de înţeles că poate afirma asta. Romuald o însoţi până la ieşire, ţinându-se departe de ea, foarte drept, cu o expresie gravă pe faţă.

În faţa uşii, îi atinse mâna, apoi se retrase, ca şi cum ar fi făcut un gest vinovat.

— Vrei să te conduc până la han?

— Nu, am „împrumutat” un cal de la unul din clienţii lui Panurge.

— În cazul acesta, îţi doresc noapte bună.

Năpădită de îndoieli, Roxane părăsi castelul. De vreo zece ori încercase să se apropie de Romuald, de vreo zece ori acesta se eschivase. Urma sărutului său, forţa îmbrăţişării pătimaşe rămâneau de neuitat. Dar el, îşi amintea oare?

Fata încălecă şi slăbi hăţurile. Calul porni în galop pe o potecă mărginită de tufişuri dese.

Roxane încerca să găsească un cuvânt potrivit pentru comportamentul contelui. Acesta o ascultase politicos şi-i propusese o soluţie pe care o ştia inacceptabilă.

„M-am înşelat asupra lui”, se gândi ea. Avea impresia că se întoarce de unde a plecat. Nu rezolvase nimic. Totul rămânea de rezolvat.

Capitolul 10

Ceasul de la primărie arăta ora şase. De jur-împrejur, acoperişurile cu forme variate se profilau în violet pe un cer cenuşiu.

În ciuda orei matinale, o mulţime de zdrenţăroşi mişunau nervoşi îndreptându-se către piaţa Grevei, în grupuri, ca nişte râuri care se varsă într-un fluviu. Mulţimea se înghesuia dând din coate, încercând fiecare să-şi găsească locul cel mai bun pentru a nu pierde nimic din spectacolul macabru. Roata era deja în piaţă, pe eşafod.

O puşlama îşi adusese un taburet şi trăgând dintr-o pipă lungă olandeză, îşi interpela vecinii:

— Priviţi deci, doamnelor şi domnilor, roata făcută din cel mai bun lemn de palisandru pentru a-l învârti pe „pacient”. Alături, grămăjoara aceea mică, sunt funiile destinate a-l lega pe condamnat şi colo, spre stânga, este bara de fier care o să-i sfărâme oasele.

Un cerşetor al cărui nas roşu striat cu vinişoare violacee trăda adoraţia lui faţă de zeul Bachus, vorbi şi el:

— Astăzi este o zi excepţională! Vor fi ucişi doi oameni, fiecare la rândul lui.

— Şi nu oricine, îi tăie vorba o matroană cu mustaţă: Lunganul şi Setilă, doi bandiţi iluştri, care şi-au făcut veacul în tâlhăria la drumul mare.

Puşlamaua de pe taburet îşi goli pipa lovind-o de tocul pantofului.

— Mie nu mi-ar plăcea să fiu al doilea la rând pentru tortură.

— Nici mie, zise cerşetorul.

Matroana îşi puse mâinile în şolduri, ceea ce făcu să-i salte pieptul enorm:

— Trebuie să fii ţăcănit să vrei să treci al doilea pe roată, încuviinţă ea, pentru că înseamnă să înduri de două ori supliciul.

— În orice caz, adăugă cerşetorul, cu o privire aţâţată, părerea mea este că Lunganul va fi primul.

— Şi de ce crezi asta, mă rog?

— Aşa! replică omul.

Apoi, coborându-şi vocea dar vorbind totuşi destul de tare ca să-l audă cei din jur, spuse:

— Îl cunosc pe temnicer, m-am îmbătat odată cu el.

— Ei şi?

Cerşetorul îşi acordă luxul unei tăceri ca să crească suspansul, apoi vorbi:

— Şi am aflat din sursă sigură că Lunganul va trece înaintea complicelui său şi, ascultaţi la mine, călăul a fost plătit să-i scurteze suferinţele.

— Nemaipomenit!

— Pe vremea mea, nu puteai să-l cumperi pe călău…

— Ai dreptate, mormăi matroana, nici roata nu mai e ce-a fost…

— O clipă! o întrerupse cerşetorul, n-am terminat. Rămâne al doilea pungaş cu care o să ne distrăm mai mult.

— Evident, zise puşlamaua de pe taburet cu un aer de cunoscător. Fireşte, vor „recupera” pe pielea lui Setilă, ca să nu dezamăgească spectatorii.

Printre oamenii din jur, un bărbat stătea nemişcat, cu privirea aţintită spre eşafod. Chiar dacă îşi înfundase pălăria până la sprâncene, fizionomia lui contrasta teribil cu a celorlalţi. În ciuda hainelor ieftine cu care se îmbrăcase, statura lui, înfăţişarea semeaţă şi fineţea mâinilor albe, totul trăda diferenţa de origine.

— Iată-i! Iată-i! strigă cineva din mulţime cu o voce stridentă.

Urmă o agitaţie febrilă şi toate capetele se întoarseră spre chei. Apăruse o căruţă, trasă de o mârţoagă costelivă şi înconjurată de mai mulţi halebardieri călare. Mulţimea se împărţi în două, râzând şi exclamând:

— Trăiască Lunganul! Trăiască Setilă!

— Şi trăiască moartea!

Îmbrăcaţi într-o simplă cămaşă din pânză de sac şi nişte nădragi zdrenţăroşi, raşi în cap şi desculţi, cei doi tâlhari erau aşezaţi faţă-n faţă, fiecare pe o scândură. Uşor de recunoscut după gluga lui ţuguiată, călăul stătea alături de vizitiu. Între cei doi condamnaţi, un iezuit ridicase un crucifix de alamă şi recita rugăciunea muribunzilor.

Mulţimea se mişca precum valurile mării. Din toate părţile se auzeau strigăte:

— Salut, Lunganule! Curaj, Setilă!

Când urcă pe eşafod, Setilă se clătină. Era alb ca varul. Se sprijini de braţul iezuitului, care profită pentru a-l face să sărute crucifixul. În schimb, Lunganul se apropie de roată cu un aer indiferent. În vreme ce călăul îi desfăcea legăturile de la mâini, banditul îşi plimbă peste mulţime o privire stinsă. La un moment dat, unicul său ochi se fixă asupra unui bărbat cu pălăria trasă pe ochi. Se scrutară unul pe altul şi nimeni n-ar fi putut să spună care dintre ei îl implora pe celălalt.

Când călăul îl prinse pe condamnat de braţ ca să-l ducă la roată, Lunganul strigă:

— Jur în faţa lui Dumnezeu că tot ce am mărturisit în temniţă este adevărat!

Bărbatul cu pălărie tresări, apoi, întorcând spatele eşafodului se pierdu în mulţime şi dispăru.

Lunganul îl urmări cu o privire în care pentru prima oară, străluci o clipă o licărire umană. Apoi, desprinzându-şi braţul din strânsoarea călăului, se întinse chiar el pe roată şi se lăsă legat, cu o totală indiferenţă. Călăul mişcă levierul, roata începu să se învârtească încet. Când se aplecă să ia bara de fier fatală, Setilă se prăbuşi hohotind de plâns în braţele iezuitului şi mulţimea se apropie asemenea crestei unui val.

***

Panurge tresări.

— Cine face tot tărăboiul ăsta? întrebă el pe unul dintre băieţii care-l ajutau la bucătărie.

— Patroane, cred că bate la uşă cineva.

— Am înţeles, zise Panurge, dar pare-mi-se că parcă ar vrea s-o dărâme cu totul. Vino cu mine! îi ordonă el.

Înarmat cu un vătrai, hangiul se duse să deschidă, urmat de bucătar. În lumina sângerie a unui apus de soare, un oaspete intră în vestibul, fără să remarce măcar arma pe care hangiul o ţinea în mâini.

— Sunt ducele de Brabant! se prezentă el fără nicio introducere. Du-te şi anunţă-i de vizita mea pe actorii teatrului ambulant.

Cu ochii măriţi, cu gura căscată, Panurge se retrase ascunzând de bine de rău vătraiul la spate. Prin uşile întredeschise, capetele băieţilor de la bucătărie cu bonetele lor albe înalte dădeau un aspect neobişnuit decorului. Ducele făcu un gest de nerăbdare.

— Dar ce naiba mai aştepţi? Panurge făcu o faţă lungă.

— Domnule duce, trupa nu mai este aici. Philippe de Brabant păli.

— Unde sunt?

— Nimeni nu ştie.

Pudrat tot de făină pe faţă, unul dintre băieţii care făcea pe brutarul se apropie şi spuse:

— Domnului Hannibal i s-a părut chiria prea scumpă.

— De când a dat de bani, este din ce în ce mai zgârcit, adăugă hangiul.

Ducele se sprijini de balustrada scării. În colţul ochilor îi tremură o lacrimă. Panurge se înclină ceremonios.

— Teatrul ambulant este în turneu în afara Parisului, şopti el întinzând reflex o mână lacomă către interlocutorul său.

— Unde? în provincie?

— Poate…

— Sunt pierdut! exclamă Philippe de Brabant.

Cu o tresărire de energie, se repezi spre uşă, o deschise larg şi urcă în trăsura care-l aştepta. Vizitiul pocni din bici şi atelajul se lansă înspre Piaţa Nouă. Sprijinit în vătrai, cu mâna încă întinsă, Panurge privi trăsura îndepărtându-se.

— Nu mai sunt oamenii ca altă dată, mormăi el, şi-au pierdut bunele obiceiuri. Pe vremea mea, ducii se îmbrăcau mai bine, şi apoi, orice informaţie se plăteşte. Pentru zece dubloni, i-aş fi spus cu dragă inimă că actorii sunt la Versailles.

Se întoarse spre „brutar” care asculta şi dădea din cap.

— Ce cauţi aici? urlă el. Haide, la treabă!

Băiatul dispăru ca din puşcă şi Panurge închise uşa bombănind:

— Şi mai întâi, cine-i acest bărbat? Un duce îmbrăcat ca un păduchios! Pff! încă vreun bătrân depravat, îndrăgostit de ingenuă sau de subretă, ce ruşine!

Pierdut în presupunerile lui, Panurge se întoarse la bucătărie unde o armată de bucătari jumuleau gâşte şi găini. Puse vătraiul la locul lui lângă sobă şi, de sub un morman de vreascuri, scoase o sticlă de vin de Asiria şi o destupă. De fiecare dată când se simţea contrariat, hangiul îşi căuta liniştea în această băutură de culoarea topazului ars. De la prima înghiţitură, se simţi deja mai bine.

„Fără să vreau să fiu o piază rea, presimt că se vor petrece lucruri ciudate”, se gândi el.

Capitolul 11

Susurul fântânilor arteziene se contopea cu sunetele viorilor şi al oboiului. Muzica lui Lulli se potrivea admirabil cu peisajul smălţuit de razele unui soare cald.

— Dumnezeule! Acolo sus o să jucăm noi? întrebă Celine arătând spre scena înaltă.

Pe fundalul scenei era o pânză reprezentând faţada roşie a vechiului conac al lui Ludovic XIII. Pe timpul domniei, acesta adăugase nişte coşuri de fum albe cu vârfurile aurite.

— De ce nu? zise Roxane. Trebuie să ştii să te adaptezi la toate împrejurările.

Dorine oftă.

— Şi ce mai împrejurări! Să jucăm în faţa regelui! Oh! Cred că după asta aş putea muri fără să-mi pară rău.

— Exagerezi, Dorine! zâmbi Roxane.

Exuberanţa prietenei sale o făcea să mai uite de necazurile ei. Dorine se întoarse brusc spre spaţiul destinat publicului şi exclamă:

— Ia priviţi! Este fantastic!

— Da, mesele acelea de marmură albă puse pe iarba verde sunt de un frumos efect.

— Dar pot să pariez că au costat o avere…

— Bla, bla, bla! îi tăie vorba Celine. Cuvântul „avere” nu are niciun sens când este vorba despre rege. O singură masă de prânz a lui ar fi de-ajuns să hrănească o duzină de familii pe timp de o lună.

Dorine şi Roxane izbucniră în râs.

— Aşa este! îşi întări vorbele Celine. Mie nu-mi este frică de zbiri şi spun cu voce tare tot ceea ce alţii rostesc doar în şoaptă: regele Ludovic al XIV-lea este mult mai risipitor decât tatăl lui.

Dorine o trase pe Roxane de mână.

— Trebuie să credem ce spune Celine, zise ea pe un ton

uşor ironic, doar a trăit şi sub domniile precedente!

Această aluzie evidentă la vârsta ei o făcu să amuţească pe bătrâna artistă. Cu o privire chiorâşă, se uită după cele două tinere care se îndepărtau braţ la braţ spre aleea regală. În rochiile lor largi cu volane tivite cu dantelă, erau de-a dreptul diafane. Celine dădu din cap, zicându-şi:

— Mă voi răzbuna pe scenă! Voi sări trei replici şi frumoasa noastră subretă va trebui să iasă din scenă fără ca măcar să-şi rostească textul!

Hotărâtă să facă asta, Celine se îndreptă spre castel cu gândul să se ducă la vestiare, când zări un bărbat în negru sprijinit de trunchiul fragil al unui salcâm. Unde-l mai văzuse, oare? De fapt, putea să folosească termenul „văzut”.

pentru această siluetă longilină cu chipul aproape invizibil sub pălăria mare? Simţindu-se observat, bărbatul plecă din acel loc.

„Ciudat! se gândi bătrâna artistă. Nu cumva l-am zărit pe la han? Dar ce caută aici? Este evident că nu este un curtean”.

Continuându-şi drumul, începu să presupună că necunoscutul o fi vreun membru al poliţiei secrete a lui Colbert şi se înfioră la gândul că acesta ar fi putut auzi ce spusese adineauri despre cheltuitorul rege.

***

— Nu mai visa, Roxane, zise subreta, este timpul să mergem să ne pregătim.

— Deja? Este abia ora zece.

— Reprezentaţia va avea loc la prânz. Se spune că regelui îi place să privească un spectacol în plină zi, la lumina soarelui, ca pe vremea vechilor greci.

Roxane îşi trecu mâna prin părul ca abanosul.

— Vin şi eu imediat, zise ea cu o voce slabă. Prietena ei o

privi.

— Nu pari prea veselă; totuşi, astăzi este o zi mare pentru noi.

— Ştiu, Dorine, dar sunt puţin obosită, asta-i tot.

— Nu vrei să-mi spui ce ai? Ce te preocupă?

— Nimic.

— De o vreme încoace, nu mai eşti aceeaşi.

— N-am nimic, te asigur.

— Cum vrei tu. Pe curând.

Rămasă singură, fata respiră adânc aerul înmiresmat cu parfum de iasomie şi de trandafiri. O armată de servitori se agitau printre mese, punând pe ele coşuri cu fructe, carafe cu lichioruri, platouri cu prăjituri. Arcaşi îmbrăcaţi în costume albastre, cu cravate de tafta neagră cusute cu fir argintiu, se plimbau pe sub poala pădurii.

Cu privirea pierdută spre câmpia înverzită care se întindea cât vedeai cu ochii dincolo de castel, Roxane se gândea.

„Asta nu mai poate dura aşa. El nu mă iubeşte deloc şi este timpul să admit asta o dată pentru totdeauna. Nu poţi iubi o biată actriţă când eşti un nobil, asta nu s-a văzut niciodată”.

Romuald nu-i mai dăduse niciun semn de viaţă. De la ultima lor întrevedere, Roxane păstrase o amintire amară. Ce se întâmplase? O voce interioară îi şoptea la ureche:

„Nimic! Te-a ascultat ca orice bărbat galant. A fost amabil. Dar ţi-a crezut oare povestea? Nu se ştie. Va reacţiona cumva? Este o enigmă. Ce ţi-a propus? Nu mare lucru: eşti în primejdie? Pleacă de la han. Cum? Ţi-e frică? Vino să locuieşti la Eleonor, dacă aceasta va accepta să te găzduiască”.

Asta fusese tot. O condusese la uşă, aproape fericit că o vede plecând. De atunci, nimic! Nicio veste, ca şi cum această întrevedere nici n-ar fi avut loc.

„Mă întreb dacă n-o să înnebunesc! Dacă n-am visat doar

că o bandă de răufăcători complotează să ucidă pe cineva. Unde? Când? Cum? De ce?”

Fata se sprijini de una din mesele de marmură. I se păru că razele soarelui o orbesc şi în aer plutesc mii de fluturi strălucitori. Susurul apei se transformă într-un vuiet, muzica viorilor se descompunea în sunete discordante. Pământul îi fugi de sub picioare şi se prăbuşi în iarbă, ca o păpuşă de cârpă.

***

Când deschise ochii, i se păru că vede chipul lui Romuald aplecat asupra ei.

— Oh! suspină ea zâmbind.

— Crezi că vei mai putea juca? întrebă Valentin, aflat alături.

Zâmbetul Roxanei se şterse.

— Ah, Valentin… Tânărul o strânse de mână.

— Da, doar eu sunt! zise el cu tristeţe în glas. Hannibal se aplecă la rândul lui asupra ei.

— Ar fi dificil să anulăm acest spectacol.

— Linişteşte-te, tată, mă simt bine. Din cauza soarelui, am avut o uşoară ameţeală, atâta tot.

— Fata asta nu mănâncă nimic! zise Celine. Este aproape străvezie.

— Încetaţi să vă mai ocupaţi de mine şi pregătiţi-vă pentru spectacol.

Roxane se ridică încet. Încă nu era sigură pe picioare. Fără să spună un cuvânt, se duse şi se aşeză la o masă de toaletă improvizată, în faţa unei oglinzi tulburi. Chipul ei i se păru ciudat de schimbat. De o paloare extremă, cu nişte ochi imenşi, cu o cută în colţul gurii.

— Hm! Nu arăt prea strălucit! îşi zise ea.

Luă cutia cu farduri şi începu să se machieze, cu gesturi nervoase, ca nişte mişcări frânte. Prin oglindă, întâlni

privirea lui Valentin. O privire întrebătoare, plină de tandreţe. Uneori, pe scenă, trebuia să se prefacă îndrăgostită de el. Îi veni brusc în minte nişte vorbe spuse de Romuald:

— Ştiai că vechii greci îi numeau pe actori „ipocriţi”?

Îşi rujă discret buzele, gândindu-se: „Astăzi, voi juca pentru ultima oară! După aceea, voi renunţa la teatru”. Îşi spuse că va pleca departe de această lume a iluziilor, că se va refugia într-o mănăstire. Ochii i se înceţoşară. Din scurta ei trecere prin această viaţă, ea care fusese o fire atât de pasională, nu va păstra decât amintirea unei iubiri imposibile şi urma unui sărut care încă o mai frigea.

Cu aceleaşi gesturi mecanice, îşi îmbrăcă rochia vaporoasă de ingenuă, apoi, înarmată cu un pieptene de os galben, îşi coafă părul lung.

O mână pe umărul ei o făcu să tresară. Dorine îi zâmbea cu o gură până la urechi.

— Eşti gata? o întrebă ea. Apoi adăugă pe un ton triumfal: *El este aici!*

Inima Roxanei încetă să mai bată.

— Contele de Frejus? murmură ea, de parcă nu-i venea să creadă.

Subreta chicoti:

— Nu, dragă, ce idee! Regele este aici!

Hannibal năvăli în vestiar, mort de trac, înveşmântat în costumul lui de scenă roşu, cu masca lui Matamore în mână.

— Repede! Repede! începem! Prologul! Prologul! Roxane îşi luă masca de catifea neagră şi, cu toţii, porniră în şir indian în spatele scenei, ascunşi de paravanele puse în acest scop. Roxane urcă pe scenă cu o privire goală. Sub razele albe ce cădeau vertical, rochia ei de voal semăna cu un nor diafan, iar părul bogat reflecta toate nuanţele de la negru la violet.

Un murmur prelung străbătu prin mulţime. Fata se înclină

şi aşteptă ca regele să catadicsească să-i facă semn că poate începe. O mulţime pestriţă, multicoloră, scânteietoare se întindea în faţa scenei ca un covor preţios. Roxane nu avu nevoie să-l caute cu privirea pe Romuald. Absenţa lui, imensă şi îngrozitoare, fu prima ei senzaţie.

Se ridică încet, într-o poză de aşteptare.

Regele era aşezat în primul rând într-un fotoliu de aur, alături de o femeie blondă, bucălată, împodobită din belşug cu panglici şi diamante. „Este regina! îşi zise Roxane. Cât trebuie să sufere pentru aventurile regelui…” De o parte şi de alta a perechii regale, mai retrase, se aflau favoritele, Louise de La Vallière, blondă cu ochii negri, şi marchiza de Montespan, a cărei rochie lucrată în fir de aur scânteia în soare.

Ludovic al XIV-lea aruncă o privire scrutătoare spre tânăra actriţă care, intimidată, îşi plecă uşor capul. Regele era şi el strălucitor. Două panglici de culoarea focului îi decorau pălăria de sub care se revărsa pe umeri părul bogat castaniu. Vesta de mătase verde-pal era atât de împodobită cu fir de aur şi de argint, încât abia de i se mai distingea culoarea. Două diamante mari scânteiau în vârful celor doi crini de aur care-i închideau centura în stil antic.

Murmurul spectatorilor încetă şi se făcu o linişte totală. Pe buzele zeflemitoare ale regelui plutea un zâmbet visător. Ochii lui castanii deveniră binevoitori. Foarte încet, regina Maria-Tereza se aplecă spre ilustrul ei soţ.

— Ei bine, Sire, şopti ea, ce mai aşteptaţi? Credeam că nu vă plac decât blondele…

La rândul său, regele se aplecă spre regină.

— Îmi place frumuseţea, doamnă.

Cu un gest plin de graţie, dădu semnalul aşteptat. Şi în vreme ce orchestra cânta în surdină o muzică suavă, Roxane începu să recite prologul piesei.

— „Themis, un mare senior, şi Lydia, o biată servitoare, se vor iubi, dragi spectatori, cu o dragoste tandră…”

În timp ce recita textul, Roxane avu senzaţia că mai trăise această clipă. Nu chiar aşa... Totuşi, aceşti curteni din faţa ei, nemişcaţi sub perucile lor pudrate, ca nişte păpuşi de ceară, aceste mătăsuri foşnitoare, diademele scânteietoare, trezeau în mintea ei o amintire aflată la pragul dintre vis şi realitate. „Visul! se gândi ea cu groază, sunt pe cale să retrăiesc visul pe care l-am avut la han în noaptea conspiraţiei!”

Capitolul 12

Ultimul act se apropia de sfârşit. Deznodământul era aproape. Scarron tocmai îşi terminase tirada cu o piruetă care-l făcuse pe rege să râdă; a fost semnalul unui râs general.

Încurajat, „Arlechinul” jucat de Scarron mai încercă trei-patru improvizaţii, cu acelaşi succes, apoi i se adresă Roxanei, care juca ingenua:

— Pleacă, Lydia! I-ai jucat o festă urâtă lui Matamore şi el nu este omul care să te ierte.

— Să ne ascundem! se fandosi subreta. Îngenua căzu în braţele ei:

— Ai milă, Lisette, dacă-l pierd pe Themis nu voi mai putea trăi.

Subreta se uita speriată în toată părţile.

— Atunci, ascultă-ne şi pleacă din această casă.

— Dar ar fi o laşitate.

— Faci cum vrei, zise Arlechino scuturându-şi zurgălăii de la pălărie, dar în ceea ce mă priveşte, n-aş vrea să fiu nici măcar o muscă pe obrazul tău! Dar ce aud? Un vacarm teribil mă avertizează că soseşte Matamore!

Înlănţuite, cele două fete părăsiră scena, în vreme ce Matamore năvălea, cu puşca înainte.

— Te-am prins, nelegiuitule, răcni el, înapoiază-mi ce mi-ai luat! Bunul meu!

Arlechino îşi agita braţele scurte.

— Stăpâne, dragul meu stăpân, bunul dumitale şi-a luat zborul într-un vârtej de dragoste!

Valetul se pregătea să sară de pe scenă, în vreme ce Matamore, bine înfipt pe picioarele depărtate, cu amândouă mâinile întinse în faţă, încleştate pe puşcă, aştepta dându-şi ochii peste cap sub masca lui.

Adunaţi în spatele paravanelor ce le serveau drept culise, ceilalţi actori priveau scena finală. Deodată, Roxane

încremeni. Ochii din spatele măştii lui Matamore nu erau cei ai tatălui său. Bărbatul care îmbrăcase costumul lui Hannibal avea ochii de culoarea topazului, aproape galbeni, cu pupile minuscule.

Într-o fracţiune de secundă, fata îşi dădu seama că inevitabilul se va produce. „Complotul!”, se gândi ea. Vocea dogită pe care o auzise prin coşul şemineului rostind fraza fatală îi reveni brusc în minte:

„Deocamdată, nu ştiu data acestei petreceri în timpul căreia eu trebuie să lichidez *pe cine ştiţi voi!”*

Apoi, pe un ton metalic, adăugase:

„Am vorbit deja cu cel pe care-l voi înlocui în ziua respectivă”.

Nu mai exista niciun mister în cele două fraze. Vânjosul îl înlocuise pe Hannibal şi, profitând de efectul final, va trage asupra regelui!

Scarron sări de pe scenă şi, conform scenariului, o luă la fugă printre spectatori. Cel ce juca acum rolul lui Matamore îşi coborî încet puşca punând degetul pe trăgaci.

— Nu trage! strigă Roxane.

Descumpănit, „Matamore” se întoarse. Ea veni spre el. În culise, bătrâna Celine începu să bombăne:

— Era intrarea mea! Nu era rândul ei. De ce naiba improvizează? Piesa se va lungi în felul acesta şi regele se va plictisi.

Alături de ea, arătând splendid în costumul lui sclipitor de Themis, Valentin se încruntă:

— Nu înţeleg nimic!

Neauzind focurile de armă care ar fi trebuit să-i însoţească fuga, Arlechino se gândi că probabil arma nu funcţionase şi, oprindu-se brusc din alergare, luă o poză de statuie, declanşând din nou ilaritatea generală.

În timpul acesta, pe scenă, ingenua se îndrepta curajoasă spre falsul Matamore, recitând cu o voce gâtuită rolul Celinei:

— Nu te mai recunosc *deloc,* bătrâne Matamore, şi *totul* mă sperie, mai ales privirea ta furibundă; lasă jos această puşcă pe care o ţii ca pe o *spadă...*

Transformările din text nu-i scăpară lui Valentin.

— Trebuie să intervenim!

Uluit, falsul Matamore coborâse braţul şi căuta cu privirea o ieşire. Începu să se retragă îndreptând acum ţeava puştii către ingenuă.

— Rămâi pe loc! strigă Vânjosul.

Vocea lui, răguşită şi aspră, nu semăna deloc cu a lui Matamore. Roxane încremeni pe loc. Râsetele din public încetară.

În clipa aceea, ieşind din culise, junele prim îl lovi cu un ciomag în cap pe „Matamore”. Pe jumătate doborât, acesta se răsuci şi o luă la fugă prin grădină, ascunzându-se printre boscheţii stufoşi. Nimeni nu-l remarcă pe bărbatul care ieşi de după un paravan şi se luă după el.

Asupra asistenţei se lăsase o tăcere totală. Junele prim o îmbrăţişă pe ingenuă, într-o scenă finală. Atunci, regele începu să aplaude, urmat de o avalanşă de aplauze din toate colţurile grădinii.

***

— Trăieşte! anunţă Celine.

Tocmai îl descoperise pe Hannibal zăcând doar în izmene, legat şi cu un căluş în gură, sub scândurile scenei. Acesta îi privi buimăcit pe actori.

— Ce s-a întâmplat? murmură el.

— Ai fost lovit în cap şi ţi-a luat locul pe scenă un bandit! se auzi o voce în spatele lor.

Întorcându-se, actorii îl văzură pe Romuald de Frejus venind spre ei.

— Slavă Domnului, nelegiuitul acesta nu mai poate face rău nimănui. Poliţiştii cărora l-am „livrat” se vor ocupa să-l

facă să mărturisească numele complicilor lui. Unul dintre ei a fost deja arestat, era deghizat în valet; este poreclit Cârtiţă.

— Dar dumneata? Ce făceai aici? întrebă Valentin.

— Domnişoara Dufresne mi-a mărturisit temerile ei. M-am prefăcut că n-o cred decât pe jumătate, pentru că mă temeam că sunt spionat. Dar eram hotărât să inspectez împrejurimile, bănuind că petrecerea despre care îmi vorbise ar putea foarte bine să fie aceasta.

— Asta-i bună! exclamă Celine. Nu mai înţeleg nimic. Hannibal se ridică greu, frecându-şi capul dureros.

— Totul este din vina mea, zise el.

Şi, în câteva fraze marcate cu gesturi largi, începu să povestească incredibila afacere care demarase chiar din seara sosirii lor la Paris, la han.

— Extraordinar! exclamă Scarron. Roxane l-a salvat pe rege de la moarte!

Romuald încuviinţă:

— Da, datorită prezenţei de spirit şi a curajului ei, infamul complot a putut fi dejucat.

Toţi îşi îndreptară privirile spre aleea regală. Sub frunzişul de culoarea smaraldului, Curtea se înfrupta din gustările răspândite din belşug pe mesele de marmură. Printre ţesăturile strălucitoare, printre diademe şi panaşe, se zăreau şi cele două panglici care împodobeau pălăria regelui.

Emoţionată, Celine îşi aranjă peruca.

— Totuşi, mi se datorează un pic şi mie faptul că regele este viu şi nevătămat, pentru că am binevoit s-o las pe Roxane să recite rolul meu!

— Nici nu ne-am fi aşteptat la mai puţin din partea ta! zise Scarron.

Izbucniră cu toţii în râs. Revenindu-şi din emoţii, recăpătându-şi un pic culoarea, Hannibal îşi freca palmele.

— Totul este bine când se termină cu bine, declară el; să

ne strângem lucrurile şi să ne întoarcem în bârlogul nostru.

Romuald se apropie de directorul trupei.

— Unde este Roxane? Aş vrea să am o explicaţie cu ea. Ochii lui Hannibal, mai negri ca tăciunele, se rotiră în toate direcţiile.

— Roxane? N-o mai văd! Unde s-a dus?

— Am văzut-o îndreptându-se spre vestiare după ultimul salut, zise Dorine.

— Biata fată, cu siguranţă are nevoie de odihnă. Nervii ei au fost puşi la grea încercare, adăugă Celine.

Contele de Frejus porni imediat spre castel, cu părul blond strălucind în soare. Subreta oftă adânc:

— Ce frumoasă-i dragostea!

***

Ceea ce Dorine numise „vestiar” era de fapt o încăpere lungă de la parter situată la câţiva metri de scenă. Oglinzi rotunde se aflau deasupra unor mese de machiaj pe care zăceau în dezordine tuburi de fard, cutii cu pudră, rujuri de toate culorile.

Pe un suport lung triunghiular atârnau costumele extravagante, pălăriile, măştile personajelor.

Deschizând cele două canaturi ale uşii, Romuald intră în încăpere. Rămase o clipă pe loc, până se mai acomodă cu semiobscuritatea dinăuntru, căutând-o cu privirea pe fată.

— Roxane! strigă el.

Oglinzile reflectau doar o încăpere goală în care domnea o linişte funebră. Reflex, Romuald ridică un scaun răsturnat apoi, aplecându-se mai mult, luă de jos ceva ce crezu la început că este o batistă. Era însă o bucăţică de voal alb ruptă din rochia Roxanei.

Contele de Frejus păli.

— Dumnezeule! strigă el. Au răpit-o! Şi ieşi din vestiar ca un tigru furios.

Capitolul 13

— Vai! Vai! Bietul de mine! Bieţii de noi! Ce nenorocire pe capul nostru!

Hannibal plângea cu lacrimi fierbinţi, în hohote. Picăturile grele se rostogoleau pe obraji, udându-i barba aspră. În alte circumstanţe, scena ar fi părut comică. Romuald îl fulgeră cu privirea.

— Te rog să taci!

— Nu pot, domnule conte! Biata mea copilă este în pericol. Unde au dus-o? Ce-i vor face? Ce vor de la ea? Numai când mă gândesc, mă apucă disperarea.

— Oh! Se poate spune că nu prea i-aţi purtat noroc de când v-a întâlnit! şuieră Celine. Mai întâi a început să-şi dorească să se îmbrace în fată, ceea ce ne-a adus multe necazuri.

— Şi ca şi cum asta n-ar fi fost de-ajuns, a fost martorul involuntar al acestei conspiraţii, adăugă Dorine, care evita cu grijă privirea lui Romuald.

Valentin interveni la rândul lui; ochii îi străluceau febril în mijlocul feţei livide.

— Domnule conte, începu el, personal n-am niciun motiv să-mi fiţi simpatic, deoarece aţi făcut-o să sufere pe Roxane. Totuşi, sunt gata să ne unim eforturile pentru a o găsi.

— Şi eu! adăugă Scarron.

Copleşit de emoţie şi de remuşcări, Romuald reuşi să articuleze:

— Sunt onorat să colaborez cu voi.

În clipa aceea, Panurge ieşi din bucătărie aducând o tavă mare încărcată cu pahare şi ulcioare cu vin.

— De fapt, zise el punând totul pe masa de stejar, am uitat să vă spun că vă căuta un gentilom. Zicea că-l cheamă Philippe de Brabant şi că este duce, dar era îmbrăcat ca un sărăntoc.

Romuald tresări.

— Îl cunosc foarte bine! Ce voia?

Panurge îşi ridică sprâncenele groase şi negre.

— Asta, nu mi-a spus. Dar părea tulburat.

— Poate că era la curent cu ceva?

— În cazul acesta ar fi venit la Versailles să ne găsească, zise Valentin.

— Cu siguranţă că ar fi venit dacă i-aş fi spus unde sunteţi, mărturisi Panurge pe un ton stânjenit.

Fiecare din cei prezenţi îl fixă pe hangiu. Acesta îşi plecă privirea cu un aer vinovat.

— Hainele lui m-au cam pus pe gânduri.

— Avea cu siguranţă motive să se fi îmbrăcat aşa, îi tăie vorba Romuald.

Panurge se făcu mic pe scaunul său.

— Şi apoi, o informaţie se plăteşte! Este un principiu, murmură el cu faţa roşie de ruşine.

Romuald şi Valentin schimbară o privire.

— Ce putea să aibă ducele de Brabant cu noi? întrebă actorul. Este ciudat. Abia dacă-l cunoaştem, l-am întâlnit doar o dată la contesa de Bruyères.

— Sunteţi pe o cale greşită! îl întrerupse Celine. Poate că domnul acesta voia să ne invite să jucăm la castelul lui.

— Atunci, de ce s-a deghizat în sărăntoc?

— Dintr-o fantezie, fără îndoială. Scarron se scărpină în creştet.

— Panurge zice că părea îngrijorat.

— Mai mult decât atât, răspunse hangiul, era palid ca o coală de hârtie şi speriat ca de fantome.

— Trebuie să-l găsim! spuse contele de Frejus. Probabil că şi el vă caută. Ducele nu invită niciodată pe nimeni la el. Trăieşte ca un pustnic de când şi-a pierdut soţia şi copilul. Dacă s-a străduit să vină până aici, înseamnă că are să vă comunice vreo informaţie importantă.

Spunând acestea, Romuald se ridică şi-şi puse pălăria.

Valentin şi Scarron făcură la fel. Ca să-şi mai răscumpere greşeala, Panurge spuse:

— Am în grajd trei cai buni, luaţi-i.

Cu mâinile împreunate, Dorine şi Celine îi urmăriră cu privirea până când uşa se închise în urma lor. Lacrimile lui Hannibal căzdeau în paharul cu vin.

— Mai devreme sau mai târziu, trebuia să se întâmple!

— Ce tot spui? întrebă subreta. Celine îl bătu uşor pe umăr.

— Liniştește-te, prietene, încă nu ştim nimic.

— Dar se va afla.

— Rămâne de văzut.

— Ce nenorocire! Dorine făcu ochii mari.

— Mai vorbiţi mult timp în ghicitori?

— Ia şi bea, fetiţo, o întrerupse tăios bătrâna actriţă, ai nevoie teribil de asta. Tăcu apoi, pentru că vreo câţiva clienţi tocmai intraseră în han. Un chelner slăbănog începu să aprindă felinarele, în timp ce un altul lua comenzile. Noaptea întunecase ferestrele. Hannibal îşi goli paharul fără nicio speranţă că se va îmbăta. Începea o lungă aşteptare.

— Bei prea mult! îl cercetă Celine.

Directorul teatrului ambulant îşi mai turnă un pahar. Dar nu-l bău ci se mulţumi să contemple lichidul auriu. Absorbit de această contemplare absurdă, nu-şi dădu seama că Dorine şi Celine se retrăseseră, nici că sala se umpluse încetul cu încetul cu tineri veseli. Cu privirea fixă în pahar încerca să-şi stăpânească valul de amintiri care-l năpădeau, imagini fugare ale unui trecut căruia, până acum, îi păstrase cu înverşunare secretul.

„Ca să vezi! se gândi el, ca şi acum optsprezece ani când a venit Lunganul să mă caute, eram aşezat tot în faţa unui pahar cu vin…”

Revăzu limpede în minte silueta neagră a banditului profilată în lumina unui soare hibernal. Lunganul se apropiase de rulota în faţa căreia ardea un foc anemic.

Hannibal îl privise apropiindu-se, în timp ce-şi sorbea vinul fiert care-i ţinea loc de mic dejun.

— Ce vânt bun te aduce? Nelegiuitul se lăsase pe vine în faţa lui.

— Vreau să-ţi fac o propunere, zisese el. Hannibal suflase în băutura lui fierbinte.

— Hai, lasă! Trebuie să fie iarăşi vreo poveste nebunească de-a ta. O să sfârşesc prin a fi acuzat de tăinuire, eu care sunt sărac ca Iov!

Unicul ochi al Lunganului îi aruncase o privire febrilă.

— Nu-ţi fie teamă, frate! Dacă îmi faci acest serviciu, n-ai să mă mai vezi niciodată.

— Niciodată?

— Până la Judecata de Apoi!

Se priviseră pe deasupra firişorului de fum alburiu ce se înălţa din vatră. Cei doi fraţi aleseseră căi diferite. „Artistul şi banditul, zicea mama lor ştergându-şi lacrimile. Amândoi excluşi de societate!”

Hannibal se grăbise să-şi termine băutura.

— Hai, spune.

— Nu ai visat întotdeauna să ai o trupă de teatru? Ei bine, o vei avea. Celine şi cu tine veţi fi directori.

Hannibal rămânea în expectativă.

— Unde vrei să ajungi?

Nelegiuitul sărise pe picioarele lui lungi şi ciolănoase, făcând un semn al cărui sens îi scăpă pe moment lui Hannibal. În clipa următoare, se ridicase şi el, făcând ochii mari când îl văzuse venind spre ei pe Setilă.

Cel de-al doilea bandit purta în braţe un bebeluş înfăşat care se mişca slab în scutecele murdare şi scâncea. În mod reflex, Hannibal se trăsese înapoi, cât pe ce să lovească peretele rulotei.

— Ce? Aţi răpit un copil? Sunteţi nebuni! bâiguia el, livid de frică. Nu contaţi pe mine în afacerea asta, eu nu…

Se opri brusc, cuvintele îi rămăseseră în gât când privirea

îi fusese atrasă de o pungă din piele moale pe care Lunganul o scosese din buzunar.

— Cincizeci de galbeni sunători, Hannibal, din ce să-ţi formezi trupa secolului!

Trezită de zgomotul vocilor, Celine scosese capul pe fereastră în cămaşă de noapte şi cu părul pus pe bigudiuri.

— Acceptă, prietene! îi strigase ea.

— Dar cine… cine este acest copil?

Lunganul îi făcuse semn complicelui său să se apropie.

— Este Diane de Brabant, spusese acesta, fiica legitimă a ducelui de Brabant!

Hannibal rămăsese fără glas. Celine fu aceea care întrebă în locul lui:

— Ce trebuie să facem?

— Să-l creşteţi! i-o trânti Lunganul. Restul nu vă interesează. Mama copilei a murit acum două zile, în timp ce noi ne făceam meseria. Nu m-a lăsat inima s-o abandonez în noaptea rece.

— Doar nu suntem monştri, adăugă Setilă.

Hannibal îşi revenea încetul cu încetul. Punga plină cu galbeni pe care Lunganul i-o flutura pe sub nas, avea asupra lui o putere hipnotică.

— Cât timp trebuie să am grijă de acest copil? întrebase el cu răsuflarea tăiată.

— Pentru totdeauna! O vei creşte ca pe propria ta fiică.

— Nu voi fi în stare. De ce să n-o înapoiezi tatălui ei?

— Prea târziu! Dacă ne-am plimba prea mult cu un bebeluş în braţe, ar echivala pentru noi cu o arestare. Pe voi n-o să vă bănuiască nimeni. Îţi repet că aş fi putut s-o abandonez în voia sorţii.

— Oh, nu! exclamase Hannibal, urmărind cu ochi sclipitori balansul pungii cu galbeni.

— Probabil că ura mea faţă de această societate nedreaptă nu este încă atât de puternică. Aşa că eu, Bernard Dufresne, zis Lunganul, proscris şi blestemat, îmi

permit luxul să fiu mărinimos!

Hannibal încuviinţa din cap, fără să înţeleagă prea bine stările sufleteşti ale fratelui său.

— Bine, zise el, dă-mi copilul şi banii ăştia.

Lunganul luă copilul din braţele complicelui său şi i-l dădu lui Hannibal. Apoi, îi strecură punga pe sub pelerina largă pusă direct pe piele.

— Să-i zici Roxane, este un nume care-mi place mult.

— Da, nu-i rău.

Cei doi fraţi se priviseră o clipă.

— Adio, actorule! îi aruncă Lunganul.

Hannibal îl privi îndepărtându-se şi apoi afundându-se în umbra pădurii. În clipa aceea, avusese sentimentul că nu-l va mai vedea vreodată. Deodată, tresări:

— Celine! strigă el, fă ceva! Roxane tocmai îmi udă pantalonii!

***

Brusc, amintirile se estompară. Hannibal îşi ridică pleoapele umflate de plâns şi se rugă în gând: „Sfinte Antoane, fă o minune să fie găsită Roxane, chiar dacă va trebui să mă despart de ea pentru totdeauna, chiar dacă, măcar o dată-n viaţă, va trebui să spun adevărul, cu riscul de a fi hulit de toţi. Am iubit-o ca pe copila mea şi dacă vreodată am fost stângaci, a fost din slăbiciune, Dumnezeu să mă ierte!”

Sala era aproape goală. Nu mai rămăseseră decât vreo doi beţivi, care continuau să bea la lumina chioară a unui felinar muribund. Panurge stătea în picioare lângă masa actorului, cu un sfeşnic în care mai ardea o jumătate de lumânare.

— Hannibal, de ce nu te duci la culcare? Eşti frânt de oboseală.

— Nu! N-am să mai dorm până când nu voi avea veşti

despre Roxane.

— Vrei măcar să mănânci ceva? A mai rămas nişte prepeliţă împănată, un pic de friptură de mistreţ…

— Nu!

— Vrei vin?

— Nu mai vreau nici vin!

— N-ai minte deloc! O să te îmbolnăveşti.

— Aş merita şi mai rău. Bunul, dragul meu prieten, află că sunt un laş! Sunt omul cel mai laş pe care l-ai cunoscut vreodată!

Uimit de atâta vehemenţă, hangiul se aşează pe bancă.

— Haida de! Oboseala şi îngrijorarea te fac să fii pesimist.

— Nu, te asigur, mă dispreţuiesc şi mă detest!

Şi directorul teatrului se lansă într-o lungă confesiune. Când termină de povestit, sala era goală şi întunecoasă, ultima lumânare abia mai sfârâia, o ploaie fină lovea uşor în hârtia pergamentoasă care ţinea loc de geamuri la fereastră. După ce spălaseră pe jos, servitorii se duseseră la culcare.

— Păi atunci, murmură Panurge, dacă am înţeles eu bine, tu aflaseşi totul despre complot şi ai tăcut.

— Ba chiar am îndemnat-o şi pe Roxane să tacă.

— Dar de ce?

Hannibal se ridică sprijinindu-se de masă. În câteva ore, se transformase într-un om bătrân. Lumânarea din sfeşnic îi lumina faţa de jos şi-i dădea înfăţişarea unei măşti de ceară.

— De teamă! şopti el tânguindu-se. Eu am trăit întotdeauna cu teamă!

Hangiul ţinea cu o mână sfeşnicul şi cu cealaltă înconjură umerii încovoiaţi ai bătrânului său prieten.

— Lasă… zise el, fiecare avem defectele noastre. Iată, eu de exemplu, sunt lacom de bani şi zgârcit!

Capitolul 14

Un miros de mucegai plutea între cei patru pereţi de piatră cenuşie fără ferestre, străpunşi doar de o uşiţă secretă, luminaţi de două făclii de răşină.

— Idioato! striga Eleonor de Bruyères, o să-mi plăteşti scump prostia făcută!

Roxane încerca zadarnic să se desprindă de perete. Mâinile şi gleznele îi erau legate cu nişte lanţuri scurte. Scoase un sunet nearticulat. Eleonor îi smulse cu un gest plin de ură căluşul care o sufoca.

— Termină cu glumele, isteaţo! Cui i-ai mai vorbit despre acest atentat?

— Nimănui!

Un dos de palmă îi tăie răsuflarea; inelul cu blazon al contesei îi zgârie buza. Ochii Eleonorei aruncau fulgere sălbatice şi un rictus feroce îi deforma gura.

— Minţi! îţi ştiu talentele de actriţă. Dacă tu cunoşti arta de a tăcea, eu o ştiu pe cea care te va face să vorbeşti.

— Nu am ce să vă spun.

Contesa de Bruyères luă una dintre torţe şi, foarte încet, o apropie de faţa prizonierei sale. Reflex, Roxane îşi trase capul înapoi. Eleonor rânji spunându-i:

— Mască nefericită! Dimpotrivă, ai multe să-mi spui. Te-ai făcut vinovată de două lucruri: l-ai salvat pe tiran şi ai vrut să-mi furi bărbatul pe care-l iubeam.

— Nu ştiu despre ce vorbiţi, zise Roxane cu o voce slabă. Puneţi-vă în locul meu: în cursul spectacolului am observat că sub masca tatălui meu se află un necunoscut. Aşa că am reacţionat, ce poate fi mai normal? Cât priveşte bărbatul pe care-l iubiţi, aflaţi că nu l-am mai văzut de multă vreme şi că n-a avut pentru modesta mea persoană nici măcar o privire vreodată.

Eleonor o asculta cu atenţie, aplecându-şi un pic capul pe o parte, ca pentru a cântări greutatea argumentelor. În

adâncul sufletului era însă înnebunită de furie. Ar fi preferat să-şi vadă rivala vărsând lacrimi amare, implorând-o. În loc de asta, avea în faţa ei o persoană orgolioasă, cu un caracter neîmblânzit. Constatarea aceasta făcea să-i crească ura. Apropie mai mult flacăra de obrazul captivei şi aceasta închise instinctiv ochii.

— Nu cred o iotă din ce spui! Vei fi pedepsită şi vei muri în această temniţă a cărei existenţă nu o cunoaşte nimeni. Cine va îndrăzni să mă bănuiască pe mine că te-am omorât? Nici măcar n-am asistat la blestematul vostru spectacol.

Se duse apoi şi puse torţa în suportul ei. Rochia de tafta neagră se confunda cu umbrele celulei. Întorcându-se spre prizoniera ei, îi dădu lovitura de graţie:

— Şi pe cine o să intereseze dispariţia unei biete actriţe? Când vru să iasă, Roxane o întrebă cu o voce pe care şi-ar fi dorit-o mai fermă:

— Îmi veţi spune măcar unde mă aflu?

Un zâmbet sardonic apăru pe buzele rujate ale contesei.

— Ce te mai interesează numele mormântului tău?

O speranţă fugară bântuia mintea Roxanei. „Dacă sunt în catacombele castelului Saint-Denis şi dacă Romuald a aflat de la prietenii mei că am dispărut...”

Ca şi cum i-ar fi ghicit gândurile, temnicera ei izbucni într-un râs demonic care se lovi parcă de pereţi şi de bolta celulei.

— N-ai să-l mai vezi vreodată pe contele de Frejus. Scoate-ţi asta din cap!

Se întoarse şi se îndreptă spre uşă. Cuprinsă de o cumplită îndoială, Roxane strigă din nou:

— Dar unde mă aflu?

— La conacul lui Malemorte! îi spuse Eleonor cu o voce lugubră.

Ieşi într-un foşnet de tafta şi împinse repede la loc uşa grea în urma ei. Ţintuită de perete, prizoniera auzi

zăngănitul lacătului şi apoi zgomotul sec al unui zăvor. Speranţa dispăru şi Roxane dădu frâu liber lacrimilor. „Nu mă vor găsi niciodată, nu-l voi mai vedea niciodată pe Romuald”.

Timpul devenise o noţiune abstractă. Fata rămânea nemişcată, într-o teribilă aşteptare că torţele se vor consuma cufundând temniţa în tenebre, că va muri îngropată de vie, uitată de toţi.

Cu o tresărire de voinţă, trase de lanţuri fără niciun rezultat, doar cu alte câteva zgârieturi în plus.

— Ajutor!

Vocea îi răsună între pereţi, urcă spre tavanul boltit, apoi se stinse, ca un râs batjocoritor. Flăcările galbene ale torţelor luminau cheia de boltă şi asperităţile pietrei mâncată de mucegai. Roxane îşi umezi buzele uscate. Resemnată, îşi lăsă capul să-i cadă în piept.

„La ce bun să vreau să trăiesc cu orice preţ?”

Toate senzaţiile i se estompaseră în afară de una: setea. Prizoniera îşi imagină că aude susurul unui izvor sau al unei fântâni. În ciuda poziţiei incomode, probabil că adormise, pentru că torţele dădeau acum o lumină slabă, portocalie, înconjurată de un fum negru. Roxane simţea o durere acută la încheietura mâinilor şi la glezne. Uimită de propria-i seninătate, se gândi că va muri pentru că vrusese să salveze un rege şi să iubească un conte.

Chipul frumos al lui Romuald îi apăru ca într-un vis, învăluit în haloul blond al părului său. Dar expresia îi era ironică şi albastrul ochilor arunca săgeţi de oţel.

— Te iubesc, şopti ea, şi tu nici n-ai catadicsit să mă priveşti vreodată.

Viziunea ei se risipi în momentul când auzi scârţâitul sinistru al balamalelor ruginite. Uşa se întredeschise proiectând pe podea o rază lată de lumină în care se profila silueta unui bărbat în cizme, cu pelerină şi pălărie cu panaş.

— Romuald… murmură ea.

Bărbatul înaintă. Una dintre torţe îi lumină faţa lividă cu nuanţe măslinii. Ochii lui depărtaţi o fixară pe prizonieră cu o expresie de triumf. Fata îşi înăbuşi un ţipăt.

— Dumneata?

Frederic de Malemorte se înclină uşor.

— Îmi pare rău, domnişoară Dufresne, verişoara mea este prea crudă. O să-ţi desfac lanţurile.

Desfăcu brăţările de fier cu delicateţe, dar Roxane îi simţi ura malefică. Eliberată de lanţuri, făcu vreo câţiva paşi şi-şi frecă încheieturile dureroase.

— Îmi este sete! gemu ea.

— Da, bineînţeles, m-am gândit la asta.

Îşi desfăcu de la brâu o ploscă de argint învelită în piele de Boemia şi i-o întinse.

— Doar câteva înghiţituri, îi recomandă el.

O privi în timp ce bea apa şi, cu un gest reflex, îşi frecă palmele. Buzele-i groase şi roşii se întinseră într-un rânjet dezvăluindu-i caninii.

— În sfârşit singuri, şopti el.

Văzându-l că vine spre ea, Roxane lăsă să-i cadă din mână plosca şi se strecură de-a lungul zidului, înspăimântată. Era departe de a-şi imagina dorinţa pe care i-o inspira acestui bărbat. Desculţă, cu rochia zdrenţuită, speriată, pentru Frederic de Malemorte era imaginea însăşi a ispitei. Chipul ei delicat, cu trăsături armonioase părea slăbit sub masa impozantă a părului ei de culoarea abanosului căruia lumina torţelor îi dădea reflexe arămii.

— Nu mă atinge!

— Am aşteptat acest moment din clipa în care te-am văzut!

Tăcu, prefăcându-se că priveşte un punct din tavanul boltit. În realitate, îşi supraveghea cu coada ochiului victima. Observă că ea se prelingea de-a lungul peretelui, spre uşa ce rămăsese deschisă. Mai rapid ca o pasăre de pradă, se repezi şi o închise cu o lovitură de picior. Roxane

se clătină.

— Fie-ţi milă, domnule! Ce ţi-am făcut?

— Cum îndrăzneşti să mă întrebi? Mi-ai adus cel mai cumplit afront pe care-l poate suporta un bărbat.

— Dar felul dumitale de a te purta nu era acela al unui gentilom.

— M-ai izgonit! M-ai ridiculizat, ajutată de pungaşii tăi de prieteni, mi-ai frânt inima pe care veneam să ţi-o ofer pe o tavă de argint. Ai fugit de mine. M-ai supărat, Roxane! M-ai supărat îngrozitor! îţi voi distruge şi trupul şi sufletul!

Acest delir verbal, rostit pe un ton monoton şi punctat de aceleaşi gesturi repetate mecanic, cu mâna dusă neîncetat când la frunte, când la inimă, fixitatea posacă a privirii şi rictusul gurii îi apărură dintr-odată Roxanei ca semne de netăgăduit ale demenţei. „Trebuie să-l calmez, se gândi ea, altfel va face o adevărată criză”.

Îi zâmbi fermecător şi-i spuse:

— Dar, domnule marchiz, dumneata ai interpretat greşit faptele.

— Vrei să spui că m-am înşelat în privinţa sentimentelor dumitale?

— Cuvântul este cam tare, răspunse cu prudenţă fata. Să zicem că ai fost victima unei neînţelegeri. Nu te-aş fi alungat niciodată dacă nu m-ai fi forţat să fac asta prin graba dumitale.

Marchizul îşi muşcă buzele.

— Sigur! Fireşte! Cât de stângaci m-am purtat… Alergă spre ea, o prinse de mijloc şi o trase spre el.

— Dar pasiunea nu merită să fie iertată? exclamă el. Ea încercă să scape din strânsoare dar nu reuşi.

— Roxane, spune-mi că m-ai iertat.

— Te-am iertat dar, te rog, dă-mi drumul.

— Nu, nu înainte să-mi dovedeşti că m-ai iertat.

— Cum anume?

El lovi cu piciorul în pământ, ca un copil răsfăţat.

— Dându-mi un sărut!

Roxane îşi stăpâni greaţa. Înţelese foarte repede că jocul lui Frederic de Malmorte este diferit de cel al verişoarei lui, Eleonor. Contesa voia pur şi simplu s-o suprime, iar el voia să-şi satisfacă pasiunea. Dar Eleonor, dându-şi seama şi ea de dorinţa vărului său, alesese să i-o sacrifice lui Frederic. Subtilă răzbunare...

Fata închise ochii şi, înălţându-se în vârful picioarelor, îl sărută rapid pe obrazul flasc. Marchizul o strânse cu putere la piept. Roxane se zbătu, dar el o strânse şi mai tare, insensibil la ţipetele ei şi, lipindu-şi buzele groase şi umede de gâtul ei, îi sărută pielea mătăsoasă.

— Nu! Ai promis că-mi dai drumul!

— Nu-mi amintesc.

— Eşti aşadar, un bărbat fără cuvânt?

— Sunt un bărbat hotărât. Şi am hotărât că îmi vei aparţine, de bunăvoie sau cu forţa!

Roxane avea impresia că se luptă cu o caracatiţă. Picioarele se muiară şi, lăsându-se să alunece de-a lungul corpului agresorului său, căzu pe pământ. Văzând-o jos, cu rochia sfâşiată ridicată peste picioarele-i suple, monstrul scoase un mormăit de urs înfometat şi se aruncă asupra prăzii sale, strivind-o cu toată greutatea.

Capitolul 15

— Opreşte-te! Altfel, martor mi-e Cerul, te străpung cu sabia!

Vocea izbucnise ca o pocnitură de bici. Marchizul de Malmorte îi dădu drumul feţei şi se ridică în picioare, cu hainele în dezordine. În grota de sub pământ năvăliră mai mulţi bărbaţi cu făclii în mâini, cu chipurile în umbră.

— Înapoi! ordonă vocea.

Orbit de lumină, marchizul îşi puse mâna streaşină la ochi. O sudoare rece îi umezea fruntea. Pe un ton umil, murmură:

— Dumneata eşti, Frejus? Nu te disting prea bine din cauza luminilor.

— Da, sunt chiar eu. Am ajuns exact la timp ca să te împiedic să faci o nelegiuire. Eşti terminat, Malemorte. Vânjosul a vorbit, complicii tăi sunt deja la Bastilia.

— Şi Eleonor?

— Contesa de Bruyères tocmai a fost arestată la Saint-Denis şi a mărturisit că atentatul împotriva regelui a fost pus la cale de ambasadorul olandez.

Frederic de Malemorte asculta totul într-o atitudine trufaşă. Îşi îndreptase umerii încovoiaţi şi-şi ridicase bărbia.

— Aşa este! recunoscu el. Provinciile Unite nu doresc un rege al Franţei care nu se gândeşte decât să le declare război.

— Taci! Vei fi judecat pentru crimele tale! L-ai trădat pe rege şi ai încercat să abuzezi de această fată.

Marchizul aruncă o privire dispreţuitoare către victima lui care încă mai zăcea pe jos, leşinată.

— Cum? scrâşni el din dinţi. O să-mi cauţi acum pricină pentru un viol neconsumat asupra unei biete actriţe? Doar cunoşti moravurile acestor creaturi! Va fi cuvântul meu împotriva cuvântului ei.

— Nu, domnule! strigă un bărbat care până atunci

stătuse lângă uşă. Vei fi acuzat nu numai pentru spionaj în favoarea Olandei, ci şi de răpire, sechestrare şi tentativă de viol asupra Dianei de Brabant.

Frederic de Malemorte păli.

— Ce spuneţi acolo?

Bărbatul veni mai în faţă şi, la lumina făcliilor, marchizul putu să vadă că era vorba despre ducele de Brabant. Alături de el, purtând făclii, Scarron şi Valentin îi reamintiră de înfrângerea lui de la han. Philippe de Brabant continuă cu o voce glacială:

— L-am cunoscut odinioară pe tatăl dumitale. Datorită încrederii pe care mi-o acorda, eram la curent cu existenţa acestei subterane. Tatăl dumitale era un om cu suflet nobil şi noroc că a murit înainte să afle de decăderea fiului său.

— Domnule…

— Taci! Eşti în stare de arest!

Apoi, adresându-se soldaţilor care-l însoţeau, le ordonă:

— Luaţi-l!

Frederic de Malemorte nu opuse nicio rezistenţă. Soldaţii îl încadrară şi ieşiră cu prizonierul lor.

Contele de Frejus se aplecă asupra Roxanei şi-i privi chipul palid şi chinuit, ochii închişi, buzele umflate, strânse ca şi cum ar fi vrut să înăbuşe un ţipăt, gleznele şi braţele marcate de urmele de lanţuri. Îi dădu lui Scarron făclia şi o luă pe Roxane în braţe.

Philippe de Brabant se apropie.

— Mi-am regăsit fiica tocmai când era s-o pierd din nou.

***

Când deschise ochii, Roxane văzu mai întâi un baldachin albastru cu ciucuri aurii. Îşi încruntă sprâncenele, încercând să-şi amintească pe cât posibil ce se întâmplase. Mai păstra încă în minte o ultimă imagine, aceea a chipului monstruos al marchizului aplecat asupra ei. La această evocare, se

ridică brusc, cu un ţipăt.

— Te rog, copila mea, linişteşte-te.

Roxane făcu ochii mari. Se afla într-o încăpere bogat împodobită, pe un pat imens cu baldachin. Îşi plimbă o privire nedumerită peste pereţii plini de tablouri celebre, de lambriuri aurite, mobile spaniole. Privirea i se fixă până la urmă asupra bărbatului care-i vorbise.

— Oh! Domnule duce! zise ea, trăgându-şi reflex cearşaful de mătase peste umeri.

Philippe de Brabant era aşezat lângă pat, pe un fotoliu ajurat cu spetează înaltă. Ochii îi străluceau de lacrimi. Costumul de catifea neagră combinat cu satin de aceeaşi culoare, îi puneau în valoare nobleţea fizionomiei. În mâinile împreunate ţinea un medalion, pe care Roxane îl crezu mai întâi o oglinjoară.

— Domnule, zise ea cu timiditate, mi-am pierdut cunoştinţa într-o temniţă îngrozitoare şi mă trezesc într-un palat. Ce s-a întâmplat?

După ce-i povesti felul în care fusese eliberată, ducele dădu din cap şi-i spuse:

— Copila mea, pregăteşte-te să ai un şoc. Speriată, ea îl privi.

— Vă rog, spuneţi. I s-a întâmplat vreo nenorocire bietului meu tată? Vreunui membru al trupei? Vreunui… ezită o clipă… prieten?

— Linişteşte-te, nimic din toate astea. Te rog acum să priveşti asta.

Îi întinse medalionul pe care ea îl luă dintr-o mână ce tremura uşor. Era un portret pictat în maniera şcolii flamande. Reprezenta o tânără femeie surâzătoare, ţinând între degetele cu inele de diamante un bucheţel de garofiţe sălbatice. Ducele de Brabant se ridicase şi, sprijinit de fereastră, privea peisajul încântător.

O fâşie îngustă de lumină aurie se întindea până la capătul câmpiei normande, desenând ca într-o stampă

japoneză umbrele negre ale ferigilor şi ale vârfurilor înalte de iarbă. Pe alocuri, mici ochiuri de apă străluceau ca nişte oglinzi. Se iveau zorile.

Ducele murmură:

— Dormi în pace, Aurélie, am regăsit-o pe copila noastră, Diane.

Roxane privea portretul cu un fel de fascinaţie. Femeia care-i zâmbea avea ochii de culoarea ambrei, părul de un blond auriu, o faţă cu un oval perfect. „Cât este de frumoasă!” se gândi Roxane.

Când ducele reveni spre ea, observă că pe obrajii lui se prelingeau lacrimi.

— Domnule duce, de ce plângeţi? Cine este doamna aceasta? Unde sunt colegii mei şi ce s-a întâmplat cu nefericitul meu tată?

— Tatăl tău este în faţa ta, Diane!

— Poftim?

— Linişteşte-te, fata mea, îţi voi explica totul.

***

Aflarea atâtor lucruri într-un timp atât de scurt o copleşise profund pe viitoarea ducesă de Brabant. Cum nu fusese foarte grav rănită, avea doar uşoare contuzii, a ţinut neapărat să se ridice din pat şi, după ce-şi puse un capot de satin alb, coborâse să ia micul dejun pe terasa pardosită cu gresie de Delft, la umbra unei iasomii căţărătoare. După scurt timp, veni şi tatăl său.

— Cum te simţi, Diane?

Ea nu reacţionă imediat la acest nou nume, apoi însă răspunse cu un oftat:

— Mă simt foarte bine, tată.

Ducele se apropie de ea şi o sărută pe frunte.

— Şi totuşi, nu pari fericită.

Roxane învârtea distrată linguriţa de argint în ceaşca de

porţelan:

— Ai dreptate, mărturisi ea.

— Te înţeleg. Toate aceste evenimente te-au tulburat, probabil.

— Nu ştiu dacă mă voi putea obişnui cu această nouă viaţă.

— De ce, Diane? Îţi lipseşte ceva?

— Da, tată. Îmi este dor de tata... Vreau să zic de fostul meu tată... Hannibal Dufresne, încheie ea, înroşindu-se toată.

Philippe de Brabant izbucni în râs.

— În vestibul, tocmai a venit un domn Dufresne, cu trupa lui de actori, şi întreabă de tine!

Roxane sări în sus de bucurie.

— De ce nu mi-ai spus mai devreme? Am fugit!

— Rămâi aici! O ducesă nu „fuge”, chiar dacă este vorba despre vechii ei prieteni.

Fata îşi plecă nasul în ceaşcă.

— Atunci îi voi primi aici, oftă ea.

Când actorii intrară unul după altul pe terasă, Roxane avu o strângere de inimă. Pentru a veni în vizită la ea, foştii ei colegi îmbrăcaseră cele mai frumoase haine din garderoba teatrului ambulant; aceste costume strălucitoare şi pline de paiete erau cu atât mai neobişnuite cu cât era abia ora opt dimineaţa. Dar feţele lor fericite, zâmbetele exagerate pentru a-şi ascunde emoţia, gesturile înduioşătoare, te făceau să treci cu vederea prostul lor gust vestimentar.

Domnul Dufresne mergea în frunte, mândru, într-un costum verde-brotac din cap până la panaşul pălăriei; voia să pară vesel, dar culoarea vârfului nasului său, care trecuse de la roşu la alb, îi trăda suferinţa.

— Roxane! exclamă el. Apoi, corectându-se: scuză-mă, voiam să zic Diane! Iartă-mă! Domnişoară! Nu! Doamnă ducesă, sunt încurcat şi încântat în acelaşi timp.

În culmea emoţiei, fata sări de gâtul lui, apoi îi îmbrăţişă pe toţi prietenii care o însoţiseră într-o atât de lungă călătorie la capătul căreia îşi regăsise familia.

— Eu am spus întotdeauna că eşti altfel decât noi, afirmă Dorine.

— Iar eu, care ştiam totul, mă bucuram să fii aşa, zise şi Celine.

Roxane râdea fericită, înconjurată de prietenii săi.

— Ce aveţi de gând să faceţi, acum?

— Plecăm diseară, spuse Valentin cu o vagă notă de regret în glas.

— Unde?

— La marchizul d’Aubusson, adăugă Scarron, suntem foarte solicitaţi.

— Mă bucur pentru voi. Şi ce piesă veţi juca?

— Ne-am reînnoit repertoriul şi în prezent repetăm *o iluzie comică* şi *Dragoste şi onoare.*

— Felicitări. Şi cine mă va înlocui?

— Dorine o să ne-o prezinte pe o verişoară de-a ei care, zice ea, o să se descurce.

Roxane oftă.

— Dar v-aţi gândit la decoruri şi costume pentru aceste noi piese? O să vă coste o avere.

Hannibal o întrerupse cu un gest:

— Am găsit un mecena, zise el numai zâmbet, în persoana ducelui de Brabant, noul tău tată, vreau să zic…

Termină fraza într-o încâlceală îngrozitoare, ceea ce declanşă o ilaritate generală.

Se apropia momentul despărţirii. Un valet, a cărui livrea valora de treizeci de ori mai mult decât costumul sclipitor al junelui prim, anunţă că masa va fi servită şi întrebă politicos dacă „toată lumea va participa”.

Intimidat, Hannibal îşi scutură panaşul verde al pălăriei.

— Nu, mulţumim. Suntem prea mulţi şi, pe de altă parte, trebuie să pornim la drum.

Îşi îmbrăţişă pentru ultima oară fiica.

— Adio, Rox... Diane!

Ea îl sărută afectuos pe vârful nasului.

— La revedere. Pentru voi, voi rămâne întotdeauna Roxane!

Privi apoi trupa îndepărtându-se prin parc, spre grilajul de fier forjat cu vârfuri aurite. Printre barele de fier, zări căruţa şi, la remorcă, rulota.

Siluetele bizare ale actorilor apăreau şi dispăreau printre tufele de dalii şi trandafiri. În sfârşit, ieşiră pe poartă şi urcară în căruţă.

Diane de Brabant îşi imagină mai mult decât îl văzuse pe Scarron pe locul vizitiului, alături de Hannibal, ridicând cravaşa şi pocnind-o în aer, strigând apoi mârţoagelor un „diii” răsunător. Caii se lansară pe drumul prăfuit şi, încă multă vreme, fata zări strălucirea metalică a rulotei.

Cu sufletul întristat, Diane se întoarse în somptuosul palat. Se sfârşise perioada călătoriilor, a râsetelor şi veseliei de pe scenă, a glumelor din culise; gata cu sentimentul puternic de a intra în pielea unui personaj, de a se simţi altcineva, de... Şirul gândurilor i se întrerupse brusc. Nu era ea acum *altcineva?* Dar cine? Roxane jucând-o pe Diane? Sau poate că Diane jucase rolul Roxanei în toţi aceşti ani?

Capitolul 16

Fata intră în sufragerie, unde o aştepta ducele. Se aşeză tăcută în faţa lui, la capătul unei mese lungi de abanos încrustată cu fildeş.

— Aşadar? întrebă vesel ducele de Brabant. Cum se simte, astăzi, fiica mea?

— Foarte bine, răspunse ea pe un ton calm.

El o scrută printre braţele unui sfeşnic din argint masiv.

— Din păcate, copila mea, tristeţea din ochi îţi dezminte spusele.

Ea aşteptă până când majordomul termină de servit un fazan cu sos de oregano şi cu legume înăbuşite. Philippe de Brabant nu-şi lua ochii de la ea. Văzând-o astfel, cu lumina bătând din spate, îmbrăcată toată în alb, uimitor de frumoasă, aşezată pe locul unde, aproape cu douăzeci de ani în urmă, şedea ducesa Aurélie, abia de reuşi să spună:

— Te ascult, draga mea.

Diane oftă. Luă cu un gest distrat o cupă cu vin alb şi o duse la buze.

— Chipul tău nu mă înşală, copilă! Se vede pe el suferinţa. Oare Roxane se plictiseşte în colivia aurită a Dianei?

Fraza fusese rostită cu blândeţe, pe tonul unei simple constatări, fără umbra vreunui reproş.

— Nu te nelinişti, tată, mă voi obişnui. Ducele tăie o felie din fazan.

— Să sperăm... De fapt, până acum ai trăit o viaţă nomadă, care poate să fi fost foarte interesantă.

— Întocmai.

— O să-ţi lipsească teatrul. Diane împinse farfuria abia atinsă.

— Da, zise ea cu tristeţe, voi păstra întotdeauna nostalgia lui. Dar ce să fac?

Tatăl ei se ridică şi veni spre ea. Îi prinse bărbia şi o

obligă să-l privească în ochi.

— Soarta a hotărât să fii ducesă, nu actriţă.

Ea nu răspunse. Ştia că lupta cu ea însăşi va fi înverşunată. Vocea tatălui ei îi întrerupse şirul gândurilor melancolice.

— Astăzi după amiază, aş vrea să ţi-l prezint pe unul din bunii mei prieteni care, nu-ţi ascund, nu mi-ar displăcea să-mi fie ginere.

Ea îl privi cu ochii de tăciune.

— Nu sunt pregătită să mă mărit.

— Dar nimic nu te împiedică să-l cunoşti.

— Despre cine este vorba?

— Despre marchizul de Bellombre, al cărui domeniu este vecin cu al nostru.

Diane vru să spună că ar fi preferat să moară decât să-l întâlnească pe acest bărbat, fără îndoială mai bătrân şi ramolit, dar deja ducele adăugă cu autoritate:

— Urcă în camera ta şi pregăteşte-te. Voi trimite pe cineva să te cheme când va fi aici. Şi încearcă să-i faci o impresie bună.

Diane ieşi din încăpere spunându-şi că ducele n-avea cu siguranţă caracterul slab al lui Hannibal.

***

Îmbrăcată într-o rochie de un rafinament extrem, a cărei ţesătură fină era cusută în fir de aur şi argint, Diane de Brabant îşi contemplă toaleta, punându-şi o aluniţă în formă de inimioară în colţul ochiului stâng. Se depărtă câţiva paşi de masa de toaletă pe care trona portretul ducesei Aurélie şi se privi în oglinda veneţiană. O clipă, fu cucerită de propria-i imagine.

— Nu este şi acesta un mod de intrare în scenă? vorbi ea imaginii din oglindă. Acela de a te lăsa curtată de un marchiz necunoscut cu care n-ai ce face…

Cu privirea aţintită pe portretul mamei sale, adăugă:

— Aşa aş vrea să mă vadă contele de Frejus!

La aceste cuvinte, chipul îi păli uşor sub coroana întunecată a părului bogat. Romuald era întotdeauna întruchiparea absenţei. „Ce păcat! se gândi ea. Îmbrăcată astfel, sunt la fel de frumoasă ca şi Eleonor de Bruyères…”

Diane intră în salonul acoperit cu tapiserii florentine şi rămase încremenită în mijlocul imensului covor persan. În picioare, în faţa şemineului din marmură de Carrara, tatăl său discuta cu un tânăr înalt pe care ea îl vedea din spate şi ale cărui bucle blonde, ieşind de sub pălăria în stil spaniol, strălucea în lumină. Inima îi tresări nebuneşte în piept.

Ducele de Brabant o întâmpină cu amabilitatea-i obişnuită:

— Vino, fiica mea, iată-l pe gentilomul despre care ţi-am vorbit mai devreme!

Fata crezu că va leşina.

— Romuald?! exclamă ea. Eşti tu, sau visez?

— Sunt eu, *Diane,* răspunse el schimbând o privire complice cu ducele.

— Dar tata mi-a vorbit despre un oarecare marchiz de Bellombre.

— Şi mie, la rândul meu, mi s-a părut nostim să schimb personajul. Regele Franţei mi-a dăruit acest titlu, şi am vrut să-ţi fac o surpriză.

Mâinile li se atinseră şi strălucirea ochilor le trăda bucuria regăsirii. Cu un gest solemn, Philippe de Brabant le împreună mâinile.

— Să fiţi fericiţi, le zise el simplu.

Se pregăti apoi să plece, spunându-le:

— Vă las să vorbiţi. Păstraţi vreo două subiecte şi pentru cină. De atâta vreme nu s-a mai vorbit la masa din această casă…

De îndată ce el ieşi, buzele lui Romuald şi ale Dianei se contopiră într-un sărut ce ar fi putut dura o eternitate. Apoi,

Romuald îşi conduse logodnica pe terasă. Ea îşi plecă privirea pentru a-şi ascunde lacrimile ce-i umeziseră genele.

— Aşadar? zise el cu o voce fermecătoare, simpaticul meu Benjamin, adorabila mea Roxane, divina mea Diane, micul meu paj, ducesă, accepţi să te căsătoreşti cu mine?

Braţele lui o cuprinseră, puternice şi calde. Ea îşi lipi obrazul de pieptul lui şi-i auzi, lângă tâmplă, bătăile accelerate ale inimii.

Se prefăcu supărată.

— Ce bărbat nestatornic! Ai uitat-o deja pe contesa de Bruyères, care era îndrăgostită nebuneşte de tine?

El o privi, uimit:

— Te-a făcut să crezi asta?

— Mi-a spus chiar că tocmai de aceea îmi dorea moartea. El o îmbrăţişă din nou.

— Acum câţiva ani, am fost, într-adevăr, amantul acestei femei. Dar totul la ea, cruzimea şi capriciile ei, m-au dezamăgit. Ne-am despărţit de comun acord şi am convenit să rămânem prieteni.

— Totuşi, ai locuit la ea.

— Când a aflat că vin de la Frejus la Paris, mi-a oferit cu generozitate ospitalitatea ei.

— A făcut-o în speranţa de a te recuceri.

— Poate, dar între timp, o cunoscusem pe Roxane... Buzele li se contopiră din nou.

— Ei bine? zise Romuald, nu mi-ai răspuns încă la întrebare. Accepţi să fii soţia mea?

— Este dorinţa mea cea mai dragă. Dar... trecutul meu de actriţă, nu te sperie?

— Îţi lipseşte teatrul? întrebă el cu oarecare îngrijorare în glas.

— Mi-a lipsit până astăzi.

— Şi acum?

— Acum, sunt copleşită.

Îşi petrecură după-amiaza în parc, vorbind verzi şi uscate, făcându-şi jurăminte de fidelitate veşnică şi sărutându-se cu pasiune.

Un vânt uşor adie prin frunzişul verde şi auriu al arţarilor, aerul era înmiresmat cu parfum de iasomie şi caprifoi. Diane privi strălucindu-i pe deget inelul de logodnă purtat, de pe vremea lui Henric al IV-lea, de toate contesele de Frejus.

Ziua se sfârşea pe nesimţite.

Spre apusul soarelui, cei doi îndrăgostiţi hotărâră să intre în casă.

— Vin imediat şi eu, zise Diane.

Rămase o clipă pe peronul impunător de la intrare. Dincolo de grilajul parcului, un soare purpuriu fără raze cobora la orizont. Norişori ca de vată pluteau pe fondul sângeriu al cerului. Formau mereu alte şi alte forme fantastice... Una dintre ele, mai consistentă decât celelalte, semăna cu o căruţă trasă de patru cai şi urmată de o rulotă.

Cu o voce extrem de blândă, Romuald o trezi pe Diane din visare.

— Vii, draga mea? Tatăl tău ne aşteaptă.

Ea îşi întoarse capul dinspre acest spectacol feeric al cerului însângerat de apus şi privi spre castelul al cărui parter începea deja să se lumineze cu făclii şi sfeşnice aprinse.

Servitorii se agitau în jurul unei mese mari. Fiecare obiect părea însufleţit de o viaţă interioară.

Cei doi bărbaţi discutau în faţa imensului şemineu pe care tronau vaze pline de zambile şi narcise. Totul inspira linişte şi ordine. În sufletul feţei îşi făcu loc o bucurie mult aşteptată. „Oare fericirea este atât de simplă? se gândi ea. Să te afli în preajma fiinţei iubite?”

Romuald se întoarse spre ea.

— Draga mea, zise el văzând-o intrând în încăpere, eu şi tatăl tău ne făceam griji că nu mai vii.

Ea zâmbi maliţios.

— Vă faceţi griji pentru mine?

— Da, Diane. Crezi că te vei putea obişnui să trăieşti împreună cu noi? în felul nostru?

Diane de Brabant aruncă o ultimă privire pe una din ferestrele care dădeau pe terasă. Acolo, la orizont, focul se stingea încetişor şi „căruţa” se risipea dizolvându-se parcă în lichidul violet acum al cerului.

Fata întinse mâinile către tatăl şi logodnicul său.

— Da, voi putea! afirmă ea.

Timbrul vesel al vocii îi convinseră de faptul că se simţea fericită. Diane îi zâmbi tatălui ei, apoi veni spre braţele primitoare ale lui Romuald, aşa cum intri într-o nouă viaţă.

sfârşit